

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

KATE ROBERT

A DEAL WITH
A DEMON NOVEL

The DEMON'S QUEEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ŞEYTANIN KRALIÇESİ

BİR IBLISLE ANLAŞMA

KATEE ROBERT

TRINKETS & TALES LLC

İÇERİK NOTLARI

Tropes: Esir Eden/Esir Alan

Etiketler: iblis pazarlıkları, orta boy kahraman, boyut farkı, gerçek olamayacak kadar büyük, büyülü kale, seks işçisi kahraman, Güzel ve Çirkin'in en ufak kokusu, baba/bebek kız, sadece birinin BENİ SEÇMESİNİ istiyorum, evet yalan söyledim ve Seni kandırıp bir sözleşme imzalattım ama sebeplerim vardı! O sebepler iyi miydi? Belki, sihirli seks merhemi her şey daha iyi

CW'ler: takip (kahraman değil), istismar tehdidi (kahraman değil), ihmal şeklinde istismar (tarihsel, sayfa dışı), kendine zarar verme unsurları, şiddet, üreme, panik atak (sayfada)

BÖLÜM 1

EVE

S cevapsız mesajları bile. Kişisel telefonumda, birkaç arkadaşım dışında kesinlikle kimseye vermediğim telefonumda. Tanıdığım bir numara değil,

Bu da müşterilerimden birinin anlaşılmamızın kurallarını görmezden gelip bana ulaşmak için Pope'un etrafından dolaşmaya karar verdiğine dair şüphelerimi doğruluyor. Tekrar ediyorum. Pope bana gönderdiği kişileri incelemek için elinden gelenin fazlasını yapıyor, ancak çürük elmalar söz konusu olduğunda neredeyse kehanette bulunmalarına rağmen, bazen insanlar aradan sıyrılabilir.

Bildirimlerime bakıyorum, yorgunluk kemiklerime karşı yerçekimi kuvvetini artırıyor gibi görünüyor. Sesli mesajı kontrol ettiğimde ne duyacağımı zaten biliyorum ama yine de kendimi zorluyorum.

"Ginger, neden beni iptal ettin? I-"

Hay sikeyim. Bu Tanner. Yıllardır benden biri ve bencil bir tarafı olsa da nispeten iyi bir adam olduğuna dair her türlü kanıt gösterdi. Kız arkadaş deneyiminin sadece en hafifini seviyor, birlikte gizlice kaçıyormuşuz gibi oynamayı tercih ediyor. Favorilerimden biri değil - Pope'un favorilerim olacak kadar bağlandığım için beni azarlayacağını bilsem de - ama tutarlı ve saçma bir şekilde iyi bahşiş veriyor.

Sesli mesajı siliyorum ve bir sonrakine tıklıyorum.
"Ginger, ne oluyor lan? Aç şu lanet telefonu. Yemin ederim-"

Sil.

"Bebeğim, özür dilerim. Bunu söylememeliydim. Lütfen-"

Sil.

I silme ve son dört olmadan Dinliyorum. Ben yeterince duydum. Pope'a hızlı bir mesaj yazdım.

Tanner Lockeye bir sorun haline geldi. Kişisel numaramı buldu ve başıma bela olmaya başladı.

POPE

Bir tane daha mı? Bu şanssızlık, senin standartlarına göre bile.

Şu anda şaka yapmasan olmaz mı? Az önce en çok kazanan müşterilerimden birini kaybettim.

POPE

Üzgünüm, bebeğim. İcabına bakacağım. Artık seni rahatsız etmeyecek.

Bir mesaj daha geldiğinde rahat bir nefes alıyorum.

POPE

Bunun bu gece boş olduğun anlamına geldiğini varsayıyorum. Eğer istersen Azazel bekleme listesinde.

Daha iyisini bilsem de, onun adını okumanın bende yarattığı heyecana engel olamıyorum. Azazel benim en sevdiğim müşterim. Olmamalı, çünkü her işaret onun bir noktada sorun çıkaracağına işaret ediyor, ancak bugüne kadar çok katı kurallarımı aşacak bir şey yapmadı. Bu yüzden gelecekteki potansiyel sorunları görmezden geliyorum çünkü onunla geçirdiğim zamandan keyif alıyorum.

Ve Tanner'dan bile daha iyi bahşış veriyor.

Ayarla. Bana yeri ve zamanı söyle.

Birkaç dakika sonra Pope bilgileri gönderdi ve ben de hazırlanma sürecine başladım. Gece için Eve'i yere sermek ve Ginger'ı üzerime örtmek rahatlatıcı bir ritüel. Küçük bir ayırım ama gerekli bir ayırım. Uzun sarı saçlarımı topuz yapıyorum ki Azazel parmaklarını gezdirip tokalarımı uçuşturabilsin. Bunu çok seviyor. Ayrıca mücevher tonlarında giyinmemden de hoşlanıyor, bu yüzden vücuduma yapışan ve göğüslerimi ortaya çıkarıyormuş gibi görünmeyen koyu mor bir elbise çıkarıyorum, ama buna yakın bir şey. Boyu 1.80'in üzerinde, o yüzden en yüksek topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Makyajımı ince ve boğucu tutuyorum: hafif dumanlı bir göz ve doğal pembemden birkaç ton daha koyu dudaklar.

Dairemden çıkıyorum ve asansörle zemin kata iniyorum. Burada küçük bir koridor ve izinsiz kimsenin girmemesini sağlayan bir kapıcı var. Bu ve diğer birkaç güvenlik özelliği kira bedelimi önemli ölçüde artırdı ama buna değer. Müşterilerimin gerçek ismini ve nerede yaşadığını bilmemeleri için büyük çaba sarf ediyorum, çünkü Tanner gibi durumlarda "ilişkimiz" konusunda kafaları karışıyor.

Şu anda vardiyada olan kapıcı Rahul, en tatlı gülümsemeye ve sıcak orta kahverengi tene sahip yaşlı bir adam. Geçen yıl onun bir sanatçı olduğunu öğrendim. Şehri resmetme şekli soyut ve o kadar güzel ki kalbimi sızlatıyor. Dışarı çıkarken Rahul bana o gülümsemeyi hediye ediyor. "Geç bir gece mi olacak Bayan Eve?"

"Evet, efendim." Gösterişsiz siyah bir şehir arabası yanaşırken yanında duruyorum. "Işıkları benim için açık tutar mısın?"

"Her zaman yaparım." Arabanın kapısını benim için açtı. "Ben altıda çıkıyorum ama Fred benden sonra vardiyada olacak. O iyi biridir, seninle ilgilenecektir."

Fred'i Rahul kadar sevmiyorum ama işinde iyi olduğunu da inkar edemem. "Teşekkür ederim." Arka koltuğa gömüldüm. "İyi geceler, Rahul."

"Siz de, Bayan Eve." Kapıyı kapatıyor, bu sırada elbisemin eteğine takılmamaya dikkat ediyor ve sonra

Azazel'le her zaman buluştuğum lüks otele doğru kaldırımdan hızla uzaklaşıyorum.

Tercihleri değişiyor ama bu gece odaya çıkmadan önce otelin barında bir içki içmemizi istedi. Zerre kadar umursamadım. Çok hoşsohbet biri ve geçmişiyle ilgili pek bir şey paylaşmamaya özen gösterse de -benden daha fazla değil- eğlendirecek hikâyeleri bitmiyor. Bunların yalan mı yoksa gerçek mi olduğundan emin değilim ama her iki durumda da keyifli vakit geçirmemi sağlıyorlar. Yalan söyleyip söylemediği de umurumda değil; ben onun kız arkadaşı değilim, her ne kadar doğru fiyata benzer bir deneyim sunsam da.

Otelin barı hafta içi olduğu için kalabalık ama sorun değil. Bu bana Azazel gelmeden önce insanları izleme şansı verecek. Köşede yüksek bir masa buluyorum ve sandalyemi odanın tamamını görebileceğim şekilde ayarlıyorum.

Beklediğim on beş dakika içinde, muhtemel bir gecelik ilişkiye yaklaşmadan önce alyansını gizlice cebine sokmak için elinden geleni yapan birden fazla kişi yakaladım. Barın karşı tarafında benimle aynı mesleği paylaştığından neredeyse emin olduğum bir kişi var. Beni dikkatle izledikten sonra burada yeni bir müşteri edinmek istemediğimi anlıyorlar ve ilgilerini kaybediyorlar. Hepsi son derece eğlenceli.

Ta ki tanıdık bir adam kapıdan içeri girene kadar.
beklediğim kişi.

"Kahretsin."

Tanner odayı bir çırpıda taradı ve bana doğru gelmeye başladı. Burada olduğumu nereden biliyordu? Telefon numaramı bulmak zor ama imkansız değil. Yerimi bulmak mı? Bu, uğraşmaya vaktim olmayan bir dizi sorun ortaya çıkarıyor, çünkü aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Çabuk.

Barmenle göz göze gelmeye çalışıyorum ama ilgilenen ya da ilgilenmeyen bıkkın bir iş adamıyla flört etmekle meşgul. Hiç yardımcı olmadı. Telefonumu atlayıp şok tabancamı almaya gidiyorum. Pope'a mesaj atabilsem bile

bir fark yaratabilir. Binada birilerinin olduğunu biliyorum çünkü bu standart bir uygulama ama buraya gelmeleri çok uzun sürecek.

Tanner saniyeler içinde bana ulaştı. Uzun boylu, beyaz bir adam ve genel bir yakışıklılık türü olan iyi yaşlı çocuk görünümüne sahip. Ya da genelde öyledir. Şu anda öfkeden neredeyse mosmor olmuş durumda. "Seni hilekâr sürük."

"Tanner." Sesimi alçak ve eşit tutuyorum. Gerginliği azaltıyorum. "Seni görmeyi beklemiyordum."

"Çünkü beni iptal ettin!" Bağırıyor, olay çıkardığını zerre kadar umursamıyor gibi görünüyor. Barmen sonunda başını kaldırıyor ve gözlerini kısıyor. Artık çok geç.

"Benim kurallarım var. Sen onları çiğnedin." Beni güvende tutan sınırları koruduğum için özür dilemeyeceğim ama bu tür bir karmaşayı seviyorsam ne olayım. Azazel her an burada olabilir ve onu bununla uğraşmaya zorlamak isteyeceğim son şey. "Ve ben senin kız arkadaşın, ortağın ya da karın değilim. Sen benim müşterimsin."

"Orospu!"

Gözlerimi deviriyorum. Elimde değil. "Evet, evet, bu çok orijinal. Lütfen kibar barmen polisi aramadan önce gidin." Papa daha kötüsünü yapacaktır; korumaları altındakilerle uğraşan insanları sevmezler.

"Sensiz gitmiyorum." Sonra aptal bana vurmak için sıkılı yumruğunu kaldırdı.

Bir el belirip bileğini kavradığında şok tabancamı taşaklarının yarısına kadar getirmiştım. Tanner yavaşlayan eforuyla homurdanıyor, ancak gözlerinden bana tekrar vurmayı deneyeceği anı beklediğini anlayabiliyorum. İkimiz de aynı anda baktığımızda Azazel'in sanki yoktan var olmuş gibi orada durduğunu görüyoruz. Azazel'in yüzünde sıkılmış bir ifade var... ta ki karanlık gözlerine gelene kadar. O kadar öfke dolular ki, paniğe kapılıp Tanner'ın taşaklarına şok tabancasıyla vuruyorum, böylece sinerek kendimi utandırmaktan başka bir şey yapmış oluyorum.

Bacakları tutmaz ve yere yığılır. Ama yere düşmez, çünkü Azazel hâlâ bileğini tutmaktadır. Bu da onu kudurmuş bir çocuk gibi sallanmaya bırakıyor. Gülmek için duyduğum saçma dürtü beni neredeyse boğuyor. Bu gerçekleşiyor olamaz.

Boğazımı temizliyorum. "Azazel. Seni görmek ne güzel." Cevap vermiyor, bana bakmıyor bile, tüm öldürücü öfkesi Tanner'a yönelmiş durumda. Hay sikeyim. Eğer bir şeyler yapmazsam -hem de hemen- beni korumaktan saldırı suçlamasına kadar gidebilir. Ya da cinayete.

Şok tabancamı çantama tıktırıyorum ve elimi Azazel'in göğsüne bastırmak için ayağa kalkıyorum. "Bırak onu. Buna değmez."

"Sanırım bu değeri nasıl ölçtüğüme şaşıracaksın." Ama Tanner'ı serbest bırakıyor. Azazel usulca dönerek benimle diğer adamın arasına giriyor ve elini sırtımın ortasına bastırıyor. "Hadi gidelim."

Rahatlama biraz başımı döndürüyor ama Tanner'ın arkamızdan giderek artan küfürlerine aldırmadan başım dik bir şekilde bardan çıkmayı başarıyorum. Ancak lobiye ulaştığımızda Azazel tereddüt ediyor. "Bir gece ayarladığımızı biliyorum ama çok sarsıldıysan seni anlarım."

Keşke bilseydi. Beni sarsmak için böyle bir karmaşadan çok daha fazlası gerekiyor. Tanner bir kâbus olduğunu kanıtlıyor ama başıma gelen en kötü şey o değil. Azazel'e gülümsüyorum ve numara yapmama bile gerek kalmıyor. Bir model kadar güzel: güneşin öptüğü teni, koyu renk gözleri ve şık kesilmiş siyah saçları. Ama bundan daha fazlası var. Nazik, dinliyor gibi görünüyor ve hiç nefes almasına gerek yokmuş gibi amımı yiyor. Yatak oyunu biraz sahiplenici olursa, bu artık yapamayana kadar görmezden gelmekten mutlu olduğum bir kırmızı bayraktır, çünkü onunla diğer her şey saf zevktir.

"Ginger?"

I gülmek a Küçük. "Özür dilerim, sadece a küçük kapalı gelen o karşılaşma. Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm." Elimi

elini kolunun kıvrımına soktu. "Kapatılmadığın sürece, geceyi seninle geçirmeyi çok isterim Azazel."

Asansöre doğru dönmeye başladı bile. "Seninle ilgili beni soğutacak hiçbir şey yok." Ama asansöre adım attığımızda ve kapılar kapanmaya başladığında, sanki daralan boşluktan bir tehdit fırlamasını bekliyormuş gibi boşluğu izlediğini yakalıyorum. Ben daha yorum yapamadan bana gülümsüyor. "Çok hoş görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Bunu her zaman yapıyorsun ve bunu biliyorsun."

Kıkırdıyor. "Seni etkilemeye çalıştığım için beni suçlayamazsın." Elini omurgamdan aşağı kaydırıp sırtımın alt kısmında durduruyor. Azazel, tanıştığımız andan beni bekleyen arabaya kadar uğurladığı sabaha kadar yaptığımız dansın tek bir adımını bile ellemedi, beceriksizce atmadı.

Yarın Tanner'la uğraşmam gereken bir sürü mesele var ama bunun beni Azazel'in arkadaşlığının verdiği zevkten alıkoymasına izin vermeyeceğim. Asansör yükselirken onu duvara yaslıyorum ve ellerimi göğsünde gezdiriyorum. Pantolonunun paçasında duruyorum ve kendini kontrol altına alamadan kalçaları sarsılıyor. Ona verdiğim hınzır gülümsemede yalan yok. "Beni etkilemekte asla başarısız olmuyorsun. Bu gecenin bir istisna olacağından şüpheliyim."

Koyu renk gözlerinde bir parıltı oluyor, bir anda kayboluyor ve sonra beni asansörden çıkarıp koridordan otel odasına götürüyor. İçeri girdiğimizde, odanın lüksü umurumda değil, çünkü burada benimle birlikte ve neredeyse ellerini çıplak tenimde hissedebiliyorum.

Azazel klas bir orospu çocuğu. Bakışlarıyla neredeyse kıyafetlerimi parçalayacak kadar beni istiyor ama masaya ve orada bekleyen şarap şişesine doğru yürüyor. "Bir şeyler içelim, sonra bu gece senden ne istediğimi konuşabiliriz."

BÖLÜM 2

EVE

Azazel baştan çıkarma konusunda büyüktür. Rol yapmaya ya da diğer müşterilerin tercih ettiği çeşitli sapıkça şeylere girmiyor. Adam gerçekten kız arkadaşına eğiliyor deneyim.

Yani rolümü biliyorum. Süitteki lüks kanepeye oturuyorum ve açılmamış bir şişe şarap getirmesine izin veriyorum. Çalışırken asla birden fazla içki içmem, bu kuralı müşterilerime de uygularam. Alkol insanları bazen beklenmedik şekillerde değiştirir ve kendimi tehlikeli bir duruma sokmak istemem. Ya da dağınık bir duruma. Çocuklara karşı özel bir güdüye sahip değilim ve sarhoş yetişkinlerle ilgilenmek mümkün olduğunca kaçındığım bir görev.

Azazel şişeyi bir kenara koymadan önce iki kadeh kırmızı şarabı ustalıkla doldurur. İkisini de kanepeye getiriyor, ama yakın oturmak yerine dikkatlice diğer tarafa uzanıyor. Boyu 1.80'in üzerinde olduğu için kadehimi bana uzatırken hiç zorlanmıyor. "Bu gece farklı bir şey istiyorum."

Kendimi tutmadan önce neredeyse iç çekiyordum. Farklı olanın kırmızı bayrak olması gerekmiyor ama şansımın şu anki gidişatına bakılırsa, Azazel hâlâ müşterimken bu geceden sağ çıkma ihtimalim pek de yüksek değil.

Yine de ona gülümsüyorum. Bu Gelecekteki Ben'in sorunu. "Aklında ne var?"

Sanki gerginmiş gibi şarabından bir yudum alıyor. Ama bu olamaz. Az önce Tanner'ı en ufak bir çaba göstermeden bir tehdit olmaktan çıkarmasını izledim. Neden gergin olabilir ki?

Ona biraz daha yaklaşıyorum ve boştaki elimi göğsüne bastırıyorum. "Ne olursa olsun tatlım, söz veriyorum bu yüzden senin hakkında kötü düşünmeyeceğim. Sadece konuş benimle."

Şarabından çok büyük bir yudum daha alıyor. "Rol yapmak istiyorum."

Yüz hatlarımı dikkatli bir şekilde ilgi içinde tutuyorum. Ne tür bir rol yapma oyunu istiyor ki bu kadar gergin? Evet, bu yeni bir istek ama tabu sayılmaz. "Ne istersen yapmaktan mutlu olacağımı biliyorsun, yeter ki önce benimle konuş."

"İstiyorum ..." Sonunda bana bakıyor, kahverengi gözleri o kadar koyu ki neredeyse siyah. "Senden bir sözleşme imzalamanı istiyorum."

Göz kırpıyorum. "Bir sözleşme." Zihnim dönüp duruyor ama hangi açıdan bakarsam bakayım, onu böyle davranmaya iten şeyin ne olduğunu anlayamıyorum. Yatak odası oyunları için sözleşmeler, on yıl önce belirli bir franchise onları popüler hale getirmeden çok önce vardı. Baharatları tatlandırabilir, şartları herkesin kendini güvende hissetmesini sağlayacak şekilde düzenleyebilirler. Bununla birlikte . . . "Yasal olarak bağlayıcı bir sözleşme değil."

Hafif bir kahkaha attı. "Ülkedeki hiçbir mahkemede geçerli olmayacak."

Sinirlerimin bir kısmı yatışıyor ama bu kadar uzun süre aptal gibi davranarak hayatta kalmadım. "Kabul etmeden önce okumak isterim."

"Elbette." Takım elbise ceketinin içine uzanır ve şaşırtıcı derecede küçük bir kâğıt yığını çıkarır. "Acele etmeyin."

Şarabımı yudumluyorum ve kadehi sehpanın üzerine koyuyorum, böylece iki elim de serbest kalıyor. Bu sözleşmenin

ama Papa okumadan bir şey imzalasaydım beni kırbaçlardı.

Üç sayfa, pek de yoğun bir okuma değil, ama en başa dönüp daha yavaş incelememi gerektirecek kadar ayrıntılı. Üçüncü kez sonuna geldiğimde Azazel'e bakıp kaşlarımı çatıyorum. "Hayatımın geri kalanında senin olmamı mı istiyorsun? Sevgilim, evlilikle ilgili bir sapkınlığın olduğunu bilmiyordum."

Gülümsemesi normalden daha sıkı, cazibesi beni gerçekten endişelendirecek şekilde titriyor. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama bu çok fazla kırmızı bayrak. En iyi müşteri benim sadece kendisine ait olduğumu iddia edebilir, ancak seansımız bittiği anda bunun sadece bir iş olduğu gerçeğiyle savaştı. Bu sözleşme sahte olabilir ama bir sorunu temsil ediyor.

Daha da kötüsü, göğsümdeki küçük arzu sıcaklığı. Her ne kadar insan olsam da müşterilerime gerçekten aşık olmaktan daha iyisini biliyorum - favorilerime banka hesabım için yaptıklarının çok ötesinde değer veriyorum. Kendilerini bana aşık sanıyor olabilirler ama onlar Ginger'ın fantezisine, benim sunduğum deneyime aşıklar.

"Bu yeni bir gelişme. Denediğim bir şey."

Anlama şafağı söküyor ve beraberinde affedilmez bir acı getiriyor. "Bu örnek bir sözleşme. Şanslı bir ortağın üzerinde gerçek bir şey mi yapacaksın?" Ona sayfalarla hafifçe vuruyorum, çelişkili duygularımı mizahla örtmeye çalışıyorum. "Neden öyle demedin ki?" Son bir kez daha okudum. Bu kadar kısa olmasına rağmen gerçekten kapsamlı. Ömür boyu sürecek bir taahhüt. Güvenli kelimenin her şeyden üstün tutulacağına dair bir güvence. Birliktelikten çocuk olursa ne olacağına dair bir madde bile var - RİA'm ve partnerlerimle sözleşmeli koruma kullanımım sayesinde endişelenmeyeceğim bir şey.

Normalde soğukkanlı ve sakin bir insan olan Azazel'in yüzü kızarıyor. "Bu çok yapışkan."

Bu konuda yorum yapmayacağım. "Fantezin buysa bu gece için bunu imzalayacağım. Ama nasıl bir şey istediğinizi merak ediyorum."

geri kalan zamanı şafaktan önce geçirin." Gözleri kızarıyor. "Birkaç fikrim var."

Onun şehvetine karşılık içimden geçen saf ihtiyaç nabzıyla savaşımaya çalışmıyorum. Bu en azından bilinen ve kabul edilebilir bir duygu. Bunu en iyi akranlarımla bile taklit edebilirim ama Azazel çok zeki. İlk seanstan itibaren vücudumu bir haritaya sahipmiş gibi okudu ve kendi tamamlanışını aramadan önce beni mümkün olduğunca çok kez boşaltmaya koyuldu. Geçirdiğim günden sonra, bir düzine orgazm tam da doktorun emrettiği şey gibi geliyor. Öyle bile olsa... "Beni şımart ve açık ol."

Bir kalem çıkarıyor ve avucumun içine bastırıyor. "Seni şımartmak istiyorum, Ginger. Sana gerçekte benimmişsin gibi davranmak istiyorum."

"Bu kesin değil." Kalbim yerinden fırlayacak gibi olsa da kalemi ona doğru sallıyorum. Güzel yalanlara inanmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Gerçekten biliyorum. Ama bazen çocukluğumu geçirdiğim seilmeyen yetim halim beni ele geçiriyor. Dünya acımasız ve bencil olduğunu kanıtlamış olsa da, kalbimin derinliklerinde sadece birinin beni seçmesini, beni herkesten çok sevmesini istiyorum. Peri masalları için çok yaşıyım -çocukluğumdan beri öyleyim- ama bazı fanteziler daha iyisini bilerseniz bile devam ediyor.

Neredeyse alaycı bir şekilde sırtıyor. "Daha çok, o elbisenin içine girmek ve amının tadına bakmak istiyorum." Bu haliyle son derece tanıdık, kendinden emin ve kendinden emin. "Karnımı doyurduktan sonra seni sikeceğim. Tekrar ve tekrar, birlikte geçirdiğimiz zaman sona erene kadar."

Kalçalarımı birbirine sıkıştırmaktan kendimi alamıyorum. "Bu durumda . . ." Bir işaretle imzalıyorum.

Kalemi kaldırına kadar hatamı fark etmedim. Dalgınlığım yüzünden Ginger ismini imzalamamıştım. Neden atayım ki? O sadece müşterilerimle geçirdiğim bu anlarda gerçek. Onun adına hiçbir şey imzalamak zorunda kalmadım.

Hayır, Eve olarak imzalıyorum.

Kağıtları göğsüme bastırıyorum. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Fark etmez." Azazel şarabını içer ve bardağı masaya bırakır. "Özür dilerim Eve. Bunun için beni asla affetmeyebilirsin ama en azından benden nefret edecek kadar hayatta kalacaksın."

Korku şehvetimi kesip parçalıyor. "Ne dedin sen?" Kendime yanlış duyduğumu söylesem de yanlış duymadığımı biliyorum. Eve dedi. Benim adımlı. Gerçek adımlı. Ve beni kağıda karalarken gördüğü için değil.

Aniden ayağa kalktım. "Gitmem gerekiyor. Size paranızın tamamını iade edeceğim."

"Bunun için artık çok geç." Hâlâ pişman gibi konuşuyor, bu da beni her şeyden çok korkutuyor. Kırmızı bayrak üstüne kırmızı bayrak görmezden geldim ve şimdi kendimi içinden çıkamayacağım bir belanın içindeyim. Beni kurtaracak hiçbir kesinti olmayacak, dünyanın geri kalanıyla aramda kilitli bir otel kapısı varken olmaz. Lanet olsun.

Azazel kıpırdamadı, ben de fırsattan istifade sehpanın yanından geçip çantamdan telefonumu çıkarıyorum. Ona bir bakış atıyorum, bunu yapmama izin vermeye niyetli görüldüğü için daha çok mu korkmalıyım yoksa daha az mı emin değilim.

Sanki gerçekten önemli değilmiş gibi.

Pope'a mesaj atmaya zahmet etmedim. Buradan siktir olup gitmem gerekiyor ve ellerim o kadar titriyor ki şifremini yazmakta zorlanıyorum.

Hemen açıyorlar. "Sorun nedir?" Elbette bir sorun olduğunu bilirler. Onları asla bir seansın ortasında sebepsiz yere aramam.

"Arabaya kadar bana eşlik edilmesini istiyorum." Tüm bu olayın tuhaflığına girmeye gerek yok. Bunu düşünürken bile, kafamın aptal bir parçasının hâlâ Azazel'in bana zarar vermeyeceğinden emin olduğu gerçeğiyle çarpışıyorum. Benim sorunum ne bilmiyorum. "İyi" bir insanın vahşileştiği ve en yakınındakilere şiddet uyguladığı çok fazla örneğe tanık oldum. Sonrasında herkes ellerini ovuşturuyor ve tehlikeyi nasıl fark etmediklerini merak ediyor.

Gerçekte, işaretler başından beri oradaydı. Sadece onlara sırtlarını dönmeyi seçtiler. Küçük mutlu hayatlarına devam

etmek için

güzel mahallelerinde kötü bir şey olmayacağından emin olarak yaşarlar. Bu müşterinin öfkelenen kişi olmayacağına inanmak. Ben bir aptalım.

Pope tereddüt etmez. "Adamım üç dakika içinde orada olacak. Gerekirse kendini banyoya kilitle. Onda otel odasının anahtarı var."

Başka biri olsa, bu büyük bir güven ihlali olurdu. Pope için bu iş yapmanın standardı. Çalışanlarının güvenliğiyle dalga geçmezler.

Azazel yavaşça ayağa kalkıyor ve ben birkaç adım geriye sıçıyorum.

"Tamam. Bunu yapacağım." Telefonu kapattım. Pope'u telefonda tutmanın bir anlamı yok ve iş kavgaya gelirse iki elimin de serbest olmasını tercih ederim.

Ellerini kaldırıyor, avuç içleri dışarıda. "Sana zarar vermeyeceğim, Eve."

"Şu ismi söylemeyi kes." Birkaç adım daha geri çekildim. Bu süitin düzenini yeterince iyi biliyorum. Banyo koridorun sonunda ve solda. Azazel'in güçlü olduğu kesin ama o bile bir kapıyı üç dakikada kıramaz. Ya da şimdi iki dakikada.

"Lütfen sakın olun."

"Evren tarihinde hiç kimse, biri sakın ol dediğinde sakınlaşmamıştır." Birkaç adım daha geri çekildim. "Lütfen daha fazla yaklaşmayın. Pope'un adamı seni vurabilir."

"İşlerin böyle gitmesini istemedim. Başka bir yol bulmak istedim." Bir elini siyah saçlarının arasında gezdiriyor. "Özür dilerim."

Şimdi ellerimi kaldırma sırası bende. Artık koridordayım, banyodan sadece on adım kadar uzaktayım. "Özür dileyen bir şey yok. Sadece ... orada kal."

"E-" Sözüünü keser ve iç çeker. "Tehlikedesin."

"Yok artık." Kelimeler çok yüksek ve gergin çıkıyor. Tüm çabalarım rağmen korkum çatlaklardan içeri sızıyor. "Lütfen daha fazla yaklaşma."

"Sana zarar vermeyeceğim. Sana asla zarar vermem." Kapıya bakıyor ve ifadesi taşlaşıyor. "Bir gün bunu anlayacak ve beni affedeceksin."

Göz açıp kapayıncaya kadar karşımdaydı. Bir kolunu sırtıma dolayıp beni göğsüne doğru çekerken ciğerlerimden kopan çığlığı durduramıyorum. Acıtmıyor ama kimse bu kadar hızlı hareket edemez. Sanki ışınlanmış gibi. "Özür dilerim."

"Lütfen..." Oda etrafımda kayboluyor. Bir an için bana ilaç verdiğinden emin oluyorum ama tehlikede olduğumu haykıran korkuya rağmen kafam berrak.

Göğsüne doğru itiyorum ama gidecek bir yer yok. Her şey kararırken otel odasının patlayarak açıldığını duyuyorum.

BÖLÜM 3

AZAZEL

"W Ne yaptın sen?"

Eve'i dikkatlice yatağa yatırırken başımı kaldırmıyorum. Oda, son birkaç gün içinde sözleşme yaptığım diğer insan kadınlarıinkiyle neredeyse aynı. Koşullar farklı olsaydı Eve için seçeceğim şey bu olmazdı. . . ama koşullar farklı değil.

Bir süre daha uyanmayacak. Sanırım bu bir lütuf, çünkü ona yalan söylediğimi anladığında ödeyecek çok şeyi olacak.

"Azazel."

Sonunda Ramanu'ya baktım. Elimdeki en iyi pazarlıkçılardan biri ve mahkememdeki diğerlerinin aksine benden korkmuyorlar. Elleri kalçalarında dikili duruyorlar ve eğer gözleri olsaydı, hiç şüphesiz daralmış olurlardı. Çoğu pazarlıkçının sahip olduğu tek boynuz yerine Ramanu'nun iki boynuzu var. Daha küçük olan ikinci set, göz çukurlarının olması gereken yerden dışarı doğru kıvrılıyor.

Bu onları çok fazla şey görmekten alıkoymuyor.

Kaşlarını çatıyorlar. "Bana bunun yıllardır oynamak için gizlice kaçtığın insan olmadığını söyle."

Pazarlıkçılarının lideri olarak - dürüst olmak gerekirse kral olarak - halkımın hayatını iyileştirmek için yalan söylemeyi, hile yapmayı, çalmayı ve hatta öldürmeyi öğrendim. Ama artık Ramanu'ya yalan söylemiyorum. "Bu Eve."

Adını söylediğimde biraz kıpırdanıyor ve ona dönmekten kendimi alamıyorum. Tanrım, çok güzel. Uzun sarı saçları, dolgun dudakları, keşfetmek için saatlerimi harcadığım kıvrımlarla dolu yumuşak bir vücudu var.

"Azazel," diye tısladı Ramanu. "Uzun zamandır yapılmakta olan planları tehlikeye atıyorsun. Bölge liderleri yarın burada olacak. Odaklanman gerek."

Haklılar ama bu başka seçeneğim olmadığı gerçeğini değiştirmiyor. Alternatifi katlanılamayacak kadar korkunçtu. "Her şey kontrolüm altında." Yataktan kalkıp Ramanu'nun yanından geçerek kapıya doğru yürümek, itiraf edeceğimden daha fazla çaba gerektiriyor.

Takip ediyorlar, bu sırada neredeyse topuklarıma basıyorlardı. "Yapman gereken bir pazarlık daha var. Az kaldı. Eğer liderlerden biri onlardan bir insan sakladığınızı düşünürse, sorular sormaya başlayacaklar - ya da diğerlerinin daha düşük kalitede seçenekler olduğunu düşünecekler."

Bu da kalan dört kadını tehlikeye atacaktı. "Bu bir sorun olmayacak." Başımı sertçe sallıyorum. "Belladonna evet demeye hazır."

"Tekrar söylüyorum, bu sarışın olduğunuz gerçeğini değiştirmez."

Serbest düşüşte olduğumu hissediyorum, ama bu ne zaman beni ileri doğru ivmeden alıkoydu? Bu âlemde huzur bulabilmek için pek çok yönden bir canavara dönüşmeme izin verdim. Ayrı tutmak istediğim tek kişiyi incitmek için. "Eve açık artırmaya katılacak."

"Tabii ki. Bunu neden düşünemedim ki?" Ramanu ellerini havaya kaldırır, hayal kırıklığı koridoru kaplar. "Başka biri onu seçtiğinde, bu diyarda barış için harcadığınız tüm çabaları boşa çıkaracak bir öfkeye kapılmayacağınız kesin."

İyi bir ikinci komutanın yapması gerekeni yapıyorlar ve kuşkusuz fevri planımdaki kusurlara işaret ediyorlar ama ben yine de onları boğazlarından tutup duvara çarpmak istiyorum. Selefim de öyle yapardı; her şeyde olduğu gibi terörle yönetirdi. Ben farklı bir yol seçtim. Ne yazık ki farklı bir yol seçmek, Caesarea'nın sarayında hayatta kalmak için geliştirmek zorunda kaldığım şiddet dürtülerini ortadan kaldırmadı.

Teyzem bir canavardı. Başka kimse onu durdurmak için adım atmaya istekli değildi, bu yüzden görev bana düştü.

"Müzayedeyi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım, ancak onun varlığının soru işaretlerine yol açması ya da herhangi birinin onun benim için ne kadar özel olduğunu fark etmesi riskini göze alamam."

Ramanu homurdanır. "Ve sen de o katil küçük cadıya olan hayranlığım yüzünden bana acı veriyorsun."

Koridorda yürümeye başlıyorum ve onlar da hemen yanıma düşüyorlar. "Senin katil küçük cadın katil bir cadı. Eğer onunla bir pazarlık yapabilirsen, o zaman saraya mükemmel bir katkı sağlayacaktır. Ama bu oldukça büyük bir ihtimal, Ramanu."

Sırıttıyorlar, hızlı ve hınzırca. "Benim de kendi yöntemlerim var." Gülümsemeleri çok çabuk kayboluyor. "Neden şimdi, Azazel? Bir hafta bekleyebilirdin ve diğerleri yeni insanlarıyla o kadar meşgul olurlardı ki senin neyin peşinde olduğunu merak etmezlerdi. Sen bir pazarlıkçısın; elbette anlaşma yapmaya devam edeceksin." Koridorun sonundaki büyük ahşap kapıyı iterek açıyorum ve onlar için tutuyorum. "Kuzenimin durumu tırmandı. Bugün ondan haberdar olduğunu öğrendim."

Ramanu nefeslerinin altında küfreder. "Bu çok talihsiz bir durum." "Gördüğünüz gibi, başka seçeneğim yoktu." Başka bir hafta içinde Eve ölmüş olurdu.

* * *

EVE

Bir anda uyanıyorum ama Azazel'in hafif ve melodik bir sesle biriyle konuşmasını dinlerken gözlerimi kapalı tutuyorum. Ramanu. Bedenimi rahatlatmak ve nefes alış verişlerimi düzene sokmak tamamen alışkanlık. Ama zihnim? Yarışıyor.

Uzandığım yatak yabancı. Azazel'in ayak seslerini duyamıyorum, bu yüzden odada otel süitinin mermer zemini yerine halı olmalı. Bundan da öte, havanın kendisi farklı hissettiriyor. Bu hissi tam olarak algılayabilmem için birkaç yavaş nefes almam gerekiyor. Bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Otel havasının kesin bir hissi var, steril ve bir evden biraz farklı. Hava nemli değil ama cildimdeki nemi aktif olarak emdiğini de hissedemiyorum. Havada hafif bir koku var, eski evler gibi katmanlı bir koku. Burası içinde yaşanmış bir oda.

Hepsi bir araya gelince korkunç bir gerçek ortaya çıkıyor: O orospu çocuğu beni kaçırdı.

Sözlerini zar zor algılayabiliyorum, kafamın içindeki çığlıkların ötesini zar zor düşünebiliyorum. Azazel ve diğer kişi çıkıp kapıyı arkalarından usulca kapatırken orada yatıp hâlâ baygınmış gibi davranmak elimden gelen tek şey. O zaman bile, gittiklerinden emin olmak için kendimi yavaşça yüze kadar saymaya zorluyorum.

Aradan geçen zamanda kimse dönmedi, ben de kameralar ve bir çıkış yolu bulmak için odamı taramak niyetiyle yavaşça gözlerimi açtım.

Dört direkli devasa bir yatağa uzanıyorum, her bir direk kalın koyu renkli ahşaptan ve üzerinde oymalar var. Yorgan kalın ve el yapımı gibi görünüyor. Parmaklarımı yüzeyinde gezdiriyorum, dokusunu hoş bulduğum için nefret ediyorum.

Artık possum oynamanın bir anlamı yok. Yavaşça doğruluyorum ve geri kalan alanı inceliyorum. Köşede üç cesedi saklayabilecek büyüklükte bir gardırop duruyor. A

Kapı, banyo gibi görünen bir yere açılıyor. Azazel'in içinden geçip gittiği kapı devasa boyutlarda, sekiz fit uzunluğunda ve normal kapıların iki katı genişliğinde.

Ve bir pencere var.

Bu beni harekete geçirir. Eğer kaçabilirsem, bir benzin istasyonu ya da yakınlarda bir ev bulmaya çalışıp telefon edebilirim. Azazel beni nereye götürmüş olursa olsun, Pope beni geri alacaktır. Beni evde ve güvende görecektir bir plan yapacaklardır. Sadece dışarı çıkmam gerek.

Pencereye koşuyorum - bir kaleye aitmiş gibi görünen süslü kavisli bir şey - ve donuyorum.

Cam yok, ki bu bir şeylerin ters gittiğine dair ilk ipucum olmalıydı. İkincisi ise zemin katta olmamamız. Aslında, o kadar yüksekteyiz ki, kulemin dibine yayılmış tüm şehri görebiliyorum.

Daha önce hiç görmediğim bir şehir.

"Hayır, hayır, panik yapmayın. Dünyada ziyaret etmediğin pek çok yer var. Bu sadece ..." Uzakta dağlar var, devasa zirveleri gerçekmiş gibi görünmeyen koyu mavi mor bir renkte. Ama düşüncelerimi kısa devre yaptırmakla tehdit eden panik bu değil.

Hayır, bu şüpheli ayrıcalık uzaktaki parlak mavi gökyüzünde uçan yaratığa gidiyor. Neredeyse kendimi onun bir tür yırtıcı kuş olduğuna inandıracaktım, ama hava akımlarına kapılmış gibi bir aşağı bir yukarı süzülürken, gördüğüm şeyi kabul etmek zorundayım.

Kıpkırmızı derisi ve yarasa gibi kanatları olan bir insan. Lanet bir canavar.

"Bu gerçek olamaz." Yüksek sesle konuşmak beni kapana kısıldığım görüntüden kurtarmıyor. Uzaktaki yaratık uçmaya ve dönmeye devam ediyor, şimdiye kadar gördüğüm herhangi bir yırtıcı kuş kadar zarif. "Uyuşturucu. Uyuşturucu olmalı."

Ama kafam iyi değil. Kötü geçirdiğim gençliğimde zihin değiştiren maddelerden payıma düşenden fazlasını kullandım ve her birinin ayrı bir hissi var. Bir uyuşturucu için

Halüsinasyon görüyorsam, başka etkiler de hissetmeliyim. Hissetmiyorum.

İkinci bir canavar ilkin katılıyor, ancak bu canavarın aklında havada olmanın saf eğlencesinden ziyade belirli bir hedef var gibi görünüyor. Gözlerimi ovuşturuyorum - sertçe - ama dans eden noktalar temizlendiğinde hiçbir şey değişmiyor. "Belki de sinir krizi geçiriyorum. Bir şeyler koptu." Zihnimin iyi hissetmesi dışında. Korkuyorum. Kızgınım. Paniklemekten bir nefes uzaktayım. Bu durum bugüne kadar karşılaştıklarımın çok daha vahim olsa bile, tüm bu hisler bana tanıdık geliyor.

Birisi kapımı çalıyor, hafif ve kibar ama aynı zamanda görmezden gelinmeye niyetli olmadığı da belli. İçimi çektim. "Neden çaldığını bilmiyorum. Hayır diyebileceğim bir şey değil."

Kapıdan çıkan canavar daha önce gördüğüm ya da hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Çoğunlukla insansı, ama az önce gördüğüm uçanla aynı koyu kırmızı deriye sahip. Beni durduran yüzleri oldu. İki çift boynuzları var, biri insanların gözlerinin yerini almış gibi görünüyor.

Ne oluyor lan?

"Ben Ramanu. Onlar/onlar." Odaya girip kapıyı kapatıyorlar. Üzerlerinde kalçalarına kadar uzanan siyah tunik tipi bir giysi ve kaslı baldırlarını bağlayan siyah sandaletlerden başka bir şey yok. "Eminim sorularınız vardır."

Sadece yarım milyon. Buna normal ve iyiymiş gibi mi davranmalıyım yoksa çılgılık atmaya başlayıp hiç durmamalı mıyım bilmiyorum. "Azazel bana ne ilaç verdi?"

Kapıya yaslanıp kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturuyorlar. "Uyuşturucu yok. Halüsinasyon yok. Zihninin bozulmamış. Azazel seni iblis diyarına getirdi."

"Tabii ki. Uyuşturulmadım ya da aklımı kaybetmedim; cehennemdeyim." Boğuk bir kahkaha attım. "Bunu ben neden düşünemedim?"

"Hristiyanların kendi kendilerini suçlama çemberi değil." El sallıyorlar. "Bunun büyücü olmayan biri için çok fazla olduğunun farkındayım."

ama var olan sayısız alem vardır. Bir zamanlar sıcacık ve yakındılar." Avuçlarını birbirine bastırırlar. "Ama bin yıl önce, onları dağıtan bir tür felaket olayı oldu." Ellerini şiddetle birbirinden ayırıyorlar. "Bugünlerde, Threshold'dan geçmediğiniz sürece - ki bunu tavsiye etmiyorum - sadece bir avuç varlık diyarları dolaşabiliyor. Pazarlıkçılar gibi." Pençeli bir parmaklarıyla kendilerini işaret ediyorlar. "Halkımın sizin diyarınıza gelip pazarlık yapma konusunda uzun ve hikâyeli bir geçmişi var."

İşlemek için çok fazla. Bu imkansız. İmkansız olmalı. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi kabullenmeye zorluyorum. İçimden bunun travma geçirmiş bir beynin oyunu olduğunu haykırmaya devam edebilirim, ama öyle değilse, önümde duran gerçeğe direnmeye devam edersem daha da dezavantajlı duruma düşeceğim.

Pazarlık.

Gözlerimi açtım. "Sözleşmelerdeki gibi pazarlıklar."

"Sözleşmelerdeki gibi pazarlıklar," diye kabul ediyor Ramanu. "Azazel'i planlarını değiştirmeye iten şeyin ne olduğunu anladığımı iddia etmeyeceğim ama güvende olduğunuzdan emin olabilirsiniz. Esasen kral olmasaydı bile, bugünlerde bu şehirde hiç kimse bir insanı taciz ya da tehdit etmeye cesaret edemez. Pazarlıklar halkımız için kutsaldır. İnsanlar korunmalıdır."

Tüm bunların gerçek olduğunu varsayarsam, plan yapmaya başlamam gerekir. Ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum ve düşünmeye çalışıyorum. Azazel bana bir sözleşme imzalattı. Ramanu'ya inanacak olursak, beni buraya getirebilmesinin sebebi o sözleşme. Eve dönmek için bu adımları tersten uygulamam gerekiyor. "Bir sözleşme ya da pazarlık nasıl iptal edilir?"

Ramanu sırtıyor. "Karşılıklı olarak kararlaştırılması gerekecek."

Azazel'in beni kandırıp buraya getirmek için ne kadar çaba harcadığı düşünülürse bu olmayacak bir şey. "Oh."

"Elbette," diyorlar ipek gibi, "başka yollar da var. Sözleşmenin şartları ihlal edilirse - tabii ki sizin lehinize

-O zaman geçersiz olur. Pazarlıkçı anlaşmanın kendi tarafına düşen kısmını yerine getirmek ve sizi krallığınıza geri göndermek zorunda kalacaktır."

Aklım onların sözlerine takılıyor. Sözleşmeyi tamamen okudum. "Orada bana bir şey vermesiyle ilgili hiçbir şey yok. Peki ne zaman devreye girecek? Şartlar ömür boyu içindi."

Ramanu'yu bu kadar yakından izlemeseydim, çenelerinin nasıl düştüğünü kaçırdım. Çabuk toparlanıyorlar ama yeterince çabuk değil.

Gözlerimi kısıyorum. "Bu standart bir prosedür değil o zaman."

Kapıyı itiyorlar ve ellerini kalçalarına götürüyorlar, kıpır kıpır oldukları gerçeğini gizlemeye yaramayan flörtöz bir pozisyon. "Yorgun olmalısın."

"Gerçekten değilim." Onları yakından izliyorum. Mesleğimin önemli bir kısmı insanları okumak ve Ramanu bir insanın tüm özelliklerini paylaşmasa da, şu anda duygularını maskelemekte iyi bir iş çıkarmıyorlar. "Bu terimler anormal, değil mi?"

Boğazlarını temizliyorlar. "Yarın akşam katılmanız gereken bir etkinlik olacak. Lütfen gardıroptan yararlanın." Kapı koluna doğru uzanırlar. "Bu arada dinlenmelisiniz. Yemeğiniz odanıza getirilecek ve işiniz bittiğinde temizlenecektir."

Bana herhangi bir cevap vermeden gidecekler. Yataktan kaymaya başladım. "Ne tür bir olay?"

"Geleneksel olmasa da bir müzayede. Korkutucu görünebilir ama korkmayın. Azazel kimsenin size dokunmasına izin vermez. Burada güvendesiniz." Sonra gittiler ve kapı arkalarından usulca kapandı.

Az önce ne oldu öyle?

BÖLÜM 4

AZAZEL

T Bugün, pazarlıkçı iblislerin liderliğini devraldığım ve onu Caesarea'dan sonsuza dek kopardığım andan beri gerçekleşiyordu. Teyzem eğlence ve kana susamışlığı uğruna bizi yıkıma sürüklemekten memnun. Krallığımız sürekli bir savaş halinde olmak için çok küçük. Onun hırsına hizmet etmek için bütün halklar yok edildi. Tüm nesiller, özellikle de benim neslim, sadece savaşın getirebileceği yaraları taşıyor.

Farklı bir yoldan gitmeye yemin ettim. Barışın hüküm sürdüğü bir yere. Pazarlıkçıların güç konusunda köşeye sıkışmadığı bir yol. İnsanlar ve bu diyarın insanları özgürce kaynaşmayalı çok uzun nesiller oldu. Her bölgenin gücünü liderinin büyüünden aldığı bir dünyada, bizim dışımızdaki herkes çok uzun zamandır istikrarlı bir düşüş içinde.

Sezariye'nin tercih ettiği gibi.

Bugün bunu ilk ve son kez değiştiriyor. Diğer bölge liderlerinin buraya gelip teklifimi kabul edecek kadar güven duymalarını sağlamak için çok çalıştım. Ve şimdi gerçekleşiyor.

Eve'in sahneye çıkması asla planın bir parçası değildi.

Yine de başka seçeneğim yok. Ramanu, herhangi bir sahtekârlık görüntüsünün tüm operasyonu baltalayacağını söylerken haklıydı. Eve diğerlerine katılmak zorunda ve ben de başka hiçbir liderin onu seçmediğinden emin olmak zorundayım. Bu benim yarattığım bir karmaşa, ancak zamanın diyarlar arasında farklı hareket etmesine rağmen, Eve'i bir gün daha yalnız bırakmanın onun ölümüyle sonuçlanmayacağını garantisi yoktu.

Brosh on yılını sadece hoşnutsuzluğun sesi olarak geçirdi. Onu hafife almıştım, asla tırmanmayacağından emindim. Eve'i bulmakla kalmayıp onu öldürmeyi planladığını keşfetmek mi? Ürperdim. Düşünmek için durmamıştım. Onun güvende olmasına ihtiyacım vardı ve şimdi o güvende. Bedeli ne olursa olsun, o yaşayanlar arasında kaldığı sürece buna fazlasıyla değer.

Yine de ilgilenmem gereken bir olay var. Geldikleri anda succubi ve incubi lideri Rusalka'yı kenara çekip onlardan ne istediğimi açıklarken odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Bu gece gruptaki insanlardan biri için endişeleniyorum ve diyardaki mümkün olan en barışçıl liderlere sahip olduğumuzu düşünsem de, insan kadınları barış sunağında feda etmeye istekli değilim. Hepimiz için ileriye giden bir yol var; sadece biraz dikkatli manevra gerektiriyor.

Onun onayını aldıktan sonra, sıra diğerlerine gelecek. Thane krakenlerin bölgesinden. Gargoyle'lardan Bram. Sol, ejderha kralı. Hepsi zeki insanlar. Tamamen güvenmeseler bile onlara ne teklif ettiğimi hemen anlıyorlar. Sorun değil. Teklif edilen ateşkesi dikkatle kabul etmelerini sağlamak daha iyi.

İnsan kadınlar odanın önündeki kısa kürsüde durmuş, her biri farklı renkte elbiseler giymiş, kocaman gözlerle bizi izliyorlar. Belladonna, Briar, Catalina, Grace ... ve Eve. Eve'in gözlerinin Thane'in dokunaçlarını, Bram'ın kanatlarını, Rusalka'nın toynaklarını ve ... daha da genişlediğini izliyorum. Sol'u. Bakışları üzerime düştüğünde, sanki onu tanıımıyormuşum gibi yüz ifademi sakın tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. O

Beni bu halimle hiç görmedi ve şu anda benden nefret etmek için pek çok nedeni olduğu için, bugünkü işimin geri kalanı bitene kadar konuşmaktan kaçınmanın en iyisi olduğunu düşündüm.

Liderlere geri dönüyorum. "Hadi başlayalım."

Rusalka öne doğru kayıyor, gözleri kıpkırmızı parlıyor. "Kırmızı." Belladonna, tıpkı daha önce kararlaştırdığımız gibi.

Dikkatimi diğerlerine çeviriyorum, kalbim boğazımda bekliyorum.

Bram biraz gürlüyor, kanatları kabarıyor ama sonunda sanki benimle bu kadar mücadele etmek bile çok büyük bir çabaymış gibi omuz silkiyor. "Benim için hepsi aynı. Mor."

Tanrılara şükürler olsun. Beklediğimden daha kolay oldu. "Pekâlâ." Keskin bir sırtısla kalan iki lidere dönüyorum.

"Mavi." Thane havuzunda hareket ediyor, dokunaçları suyun altında birbirinin üzerinde kayıyor. Başındakiler - insanların saçlarının olduğu yerdekiler - çoğunlukla uslu duruyor, ancak omuzlarının üzerinden kayarak, var olmayan bir rüzgarda hareket etmelerinde gerginliğine bir selam var.

Şimdi geriye sadece Sol kaldı. Ejderha uzun bir süre beni düşünüyor ve gerçekten başka seçeneği olmadığı gerçeği karşısında bana meydan okumaya değip değmeyeceğini tartıştığını görebiliyorum. "Beyaz." İyi bir eşleşme. Sol son derece onurlu biri ve Briar'ın ruhu da artık ölmüş olan kocasının tacizleri yüzünden yara bere içinde. Ona çok iyi bakacaktır, ki benim de tek istediğim bu.

"Mükemmel." Ellerimi birbirine vurarak ışığın yanmasını işaret ediyorum. "Hadi şu sözleşmeleri halledelim."

Herkes kendi insanını alıp kendi bölgesine çekilmeye hevesli olsa da bu saatler sürüyor. Bu nesilde iyi liderlerimiz var. Kendilerini ezmekle tehdit edecek kadar çok kayıp taşıyan Thane ve Bram bile nazik olmasalar da adil davranıyorlar. Ramanu'nun söylemeyi çok sevdiği gibi Sol bir oyuncak ayı. Rusalka son derece saygı duyduğum bir lider ve onun insanıyla ilgili endişelerimi zaten tartışmıştık,

Belladonna, kendini savunmuyor. Omurgamı saran ve beni ezmekle tehdit eden stresin hiçbir nedeni yok.

Kime sözleşme teklif ettiğim konusunda titizimdir. Bölge lideri olmadan önce de öyleydim. Evet, bir pazarlıkçının gücü imzalanan ve mühürlenene her pazarlıkla artar, ancak bir anlaşma teklif etmek başka bir kişinin refahı için sorumluluk almak anlamına gelir. Lider olduğumdan beri sadece bir anlaşma yaptım ve o da kötü gitti. Bunun ardından hiç anlaşma yapmamak daha kolay geldi. Endişelenmem gereken koca bir bölge vardı ve tabağıma daha fazlasını eklemek -daha fazla güçle sonuçlansa bile- çok fazla şey istemektir.

Şimdiye kadar.

Beş pazarlık yapmak ve ilgili insanlardan dördünü benim alanımın ve kontrolümün dışında yaşamaya göndermek ... Yumruklarımı sıkıyorum. Onlara bir şey olmayacak. Her bir liderin imzaladığı sözleşmeye göre, insanlarına zarar gelirse bölgelerini bana devredecekler.

Diğer liderlerden herhangi birinin ödülleri konusunda dikkatsiz davranacağını düşünseydim, bu teklifi asla yapmazdım. Hem ilgili insanlar hem de liderler hakkında bildiklerime dayanarak hepsinin iyi eşleşmeler olduğunu söyleyemem, ancak umarım işler en iyi şekilde sonuçlanır.

Son çift de onları evlerine geri götürecek geçide doğru yola çıkarken, Eve'den daha fazla kaçmak için bir bahanem kalmadı.

İçimi çekiyorum ve diğerleri seçildikten sonra geri götürüldüğü odasına doğru ilerliyorum. Elimi taş duvarda gezdiriyorum. "Ona göz kulak ol lütfen. Kendi başına belaya bulaşabilir."

Kale teknik olarak bilinçli değil, ama yeterince yakın, bu yüzden kibar olmak ve istediğimi talep etmek yerine sormak iyi bir fikir. Geçmiş nesillerdeki hangi lider binayı istediği gibi değiştirip şekillendirmek için büyü ile aşıladıysa, buranın

kendi iradesi. Ancak sihir ve zaman, en açık niyetlerle bile oynamanın bir yolunu bulur.

Örnek olarak, Eve'in odasına ulaşmak beş dakikalık bir yürüyüş olmalı. Kale benim isteksizliğimi hissetmiş olmalı, çünkü onun kapısına ulaşmam on beş dakika sürüyor.

Duraksıyorum. Bundan sonsuza dek kaçış yok ve ne kadar ertelersem o kadar kötü olacak. Ona yalan söyledim. Onu kandırdım. Ve şimdi onun insan gözlerine bir canavar olduğumu göstereceğim. İnsan cazibemi etrafıma çekebilecek kadar büyüm var ama bu alemde bu çok zor ve daha da önemlisi, bu sadece yalanı uzatır.

Ona bir ömür boyu sahibim ve bu ömrün tamamında benden nefret etse bile, en azından nefret etmek için hayatta olacak.

Son bir iç çekişle kapıyı sertçe vuruyorum. Kapı hemen çatırdayarak açılıyor, Eve kendi kararını vermeye fırsat bulamadan kale içeri girmeme izin veriyor. Kapıyı hemen itip açmadığımda, kapı kendi kendine gıcırdayarak genişliyor.

"Yardımcı olmuyor," diye mırıldandım.

Ve sonra orada, sarı elbisesiyle karşımda duruyor, kara gözleri taş gibi. "Aşırı uyarıldım ve havamda değilim. Beni yalnız bırakın."

"Eve."

Yüzündeki ifadeleri izlemek acı veriyor. Şok, korku, belirsizlik. Saniyeler içinde hepsini kapatıyor, ama sesimi tanıdığı açık ve bu halimle benim hakkımda ne düşüneceğini bilmediği de aynı derecede açık.

Boğazını temizliyor. "Azazel? Diğer odada sesinizin tanıdık geldiğini düşünmüştüm ama ..."

Ama yıllardır tanıdığı adama hiç benzemiyorum. "Yaşananlar için üzgünüm. Burada güvendesin." Gerekli kelimeler, her ne kadar yetersiz hissetsem de.

Gözlerini kırptırıyor, belirsizliği eriyip saf öfkeyi ortaya çıkarıyor. "Beni kaçırdın."

"Sözleşmeyi imzaladınız." Söylediğim şeyin yanlış olduğunu hemen fark ediyorum ve ellerimi kaldırıyorum. "I

anla-"

"Beni rol yaptığına inandırdığın bir sözleşme imzaladım!" Yumruklarını sıkıyor. "Diğerlerini de kaçırdın mı? Hayatlarını imzalamadan önce onları siktin mi? Ve şimdi onları sattın. Sen bir canavarsın." Vücuduma alaycı bir bakış fırlatıyor, çünkü gerçek halimle onun üzerinde yükseliyorum. "Ve bunun nasıl görüldüğüne hiçbir ilgisi yok."

İrkildim. Elimde değil. "Yıllardır senden başka kimseyi becermedim." Bu gerçeği söylemek niyetinde değildim ama aramızdaki boşluğa düşüyor. Sözlerimi yalan diye bir kenara atmasını izliyorum ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Çünkü ona yalan söyledim.

Sadece bu konuda değil.

"Bu doğru olsa bile, ne istiyorsun? Kurabiye mi?" Her kelimesinde soğukkanlılığını daha da artırıyor, beni kendine kapatıyor. "Ben senin kız arkadaşın değilim ve hiç olmadım. Sen bir müşteriydin."

Gerçek bu. Acıtması için bir sebep yok. Birlikte geçirdiğimiz zamandan ne kadar keyif alıyor gibi görünse de, onun da benim duygularımı paylaştığını düşünecek kadar aşık bir aptal değilim. Boğazımı temizliyorum. "Ve diğerlerini satmadım. Kontratlar yeniden müzakere edildi."

"Yeniden müzakere edildi." Homurdanıyor. "Evet, tabii. Tabii. Sen ne dersen." Kollarını cömert göğsünün altında kavuşturuyor. "İşimiz bitti mi? Senin huzurunda olmak midemi bulandırıyor."

Hayal kırıklığımı kükretmek istiyorum ama bugün bulunduğum yere öfkemi dışa vurarak gelmedim. Kontrol her şeydir ve şu anda Eve ile başa çıkmama yardımcı olacak tek şey kontrol. Geriye doğru ölçülü bir adım atıyorum. "Kaleyi istediğiniz gibi keşfetmekte özgürsünüz. Burada kimse sana zarar vermeyecek."

Gözlerini kısıyor. "Peki ya gitmek istersem?"

"Kapıların size kilitli olduğunu göreceksiniz." Devam etmek, bu bölgede bile güvenli olmadığını açıklamak için ağzımı açıyorum,

Yaptığım değişikliklerden hoşlanmayan düşmanlarım olduğunu, bu düşmanların algılanan herhangi bir zayıflıktan yararlanmaya çok istekli olduklarını, algılanan tek zayıflığımın o olduğunu ...

Ama Eve ben bir şey söyleyemeden kapıyı yüzüme kapattı.

İç çektim. "Siktir."

* * *

EVE

Sarı elbiseyi çıkarıyorum ve ihtiyaçlarıma daha uygun bir kıyafet bulana kadar gardırobu karıştırıyorum. Dünden beri gördüklerim hâlâ zihnimde dönüp duruyor. Her türden canavarlar ama yine de çok insani görünüyorlar. Kadınlar tek bir tereddüt bile etmeden onlara teslim oluyor. Ve . . . Azazel.

Duraksıyorum, ellerim elbisemin düğmelerinde. Bana pek çok şekilde yalan söyledi. Sözleşme, geçmişi, hatta görünüşü. Çünkü az önce kapıma gelen varlık, müzayedeye başkanlık eden varlığın ta kendisiydi. Bir insan olarak uzun boyluydu, ancak şimdi yedi fitten fazla olmalı ve omuzları buradaki kapıların neden bu kadar geniş olduğunu açıklıyor: daha dar olsaydı, yanlardan geçmesi gerekirdi. Teni Ramanu'nunkinden birkaç ton daha koyu ve boynuzları düpedüz heybetli, kel kafasının iki yanından yukarı doğru uzanıyor. Hatta kaba saba bir şekilde yakışıklı bile, ancak şu anda bunu kabul edecek havada değilim.

Ama tüm bunlara rağmen gözleri aynı: parlak ışıkta bile siyaha yaklaşan koyu bir kahverengi. Bana baktığında çok fazla şeyle dolu.

Başımı salladım. "Önemli değil." Burada kalamam, ama bugün neredeyse gülünecek bir şekilde kendi alanımın dışında olduğumu anlayacak kadar çok şey gördüm.

Yani ilk işimiz bilgi toplamak ve yararlanabileceğimiz müttefikler olup olmadığına bakmak. İşlerin daha önce nasıl gittiğine bakılırsa, Azazel burada kral gibi bir şey. Bu işleri zorlaştırıyor, çünkü ondan daha güçlü birine gidemem. Yine de başka yollar var. Her zaman başka yollar vardır.

Elbiseyi yere bırakıyorum ve daha kısa ve içinde hareket etmesi daha kolay olan başka bir elbise çıkarıyorum. Tıpkı ilki gibi

-ve denediğim diğerlerinin hepsi bana mükemmel uyuyor.

Azazel'in bunu ne kadar zamandır planladığını merak etmem için yeterli: beni kandırmak, bildiğim her şeyden uzaklaştırmak. Az önce konuştuğumuzda acı çekiyor gibi görünüyor olabilir ama şu anda onun duyguları umurumda değil. Bu kadar öfkeliyken onu pencereden aşağı atabilirim.

Bir çift ayakkabıyı çekiştirerek giydim -bir başka mükemmel uyum- ve kapıya doğru yürüdüm. Kalede serbestçe dolaşabileceğimi söyledi ama göreceğiz. Kapıyı deniyorum ve kol elimde kolayca döndüğünde gerçekten şaşıyorum.

Koridor, odamdan en son çıktığımda, açık artırmaya götürülen diğer kadınlara katıldığım zamankinden farklı görünüyor. Kaşlarımı çatıyorum ve etrafıma bakıyorum. Burada duvarları kaplayan kapılar yok ve koridor bir kapıyla bitmek yerine keskin bir dik açıyla dönüyor. "Ne oluyor lan?"

Kargaşada bazı şeyleri yanlış hatırlıyor olabilirim ya da bir şekilde başladığım odadan farklı bir odaya girmiş olabilirim... ama sanmıyorum. Parmaklarımı duvara bastırıyorum. Katı, büyülü bir illüzyon değil.

Zihnimin sihir ve canavarlar fikrine zorlukla takılması komik, ama ne yapmam gerekiyor? Uyandığım andan itibaren her ikisinin de kanıtı yüzüme vuruldu. Ya komadayım ve tüm bunları rüyamda görüyorum ... ya da

Canavarlar gerçektir, büyülu pazarlıklar ve diğler her şey de öyle.

Rastgele bir yön seçiyorum ve yürümeye başlıyorum. Ayaklarımın altındaki taş parıl parıl parlıyor ama hiç kaygan değil. Duvarlar da aynı şekilde cilalanmış ve alevleri ısı ya da koku yaymadığı için sihirli olması gereken aplikler dışında çıplak. Güzel numara.

Yolum hakkında gerçekten düşünmüyorum, sadece elimdeki tek rotayı izliyorum -sol, sol, sağ, tekrar sol, sağ, sağ, sağ- ta ki bacaklarım ağrımaya başlayana kadar. Ancak o zaman kaşlarımı çatıyorum ve etrafıma bakıyorum. Tek bir kapı ya da merdiven görmedim. "Bu nasıl bir bina planı böyle?"

Hiç mantıklı değil. Hiçbir inşaatçı böyle bir koridor yapmaz. Mimari ve benzeri konularda pek uzman sayılmam ama koridorlar bir amaç için vardır - bir mekandan diğlerine geçiş için. Genellikle bir yerden başka bir yere. Bu kadar uzun ve tuhaf bir koridorun tek bir çıkışı olmaması inanılır gibi değil.

Yine sihir. Öyle olmalı.

Koridora bakarken parmaklarımı duvara bastırıyorum. Muhakkak alternatif yolları benden saklayan bir illüzyon vardır. Sadece numarayı çözmem gerekiyor. "Mutfağı bulmak istiyorum, lanet olsun." Elim duvarda hafifçe sürüklenirken, tekrar yürümeye başlıyorum.

Ancak bir sonraki köşeyi döndüğümde, önünde kapalı bir tepsi olan tanıdık bir kapı buluyorum. Her nasılsa, tüm mantığa rağmen, tekrar odamdayım.

BÖLÜM 5

AZAZEL

"T Şato onunla dalga geçiyor. Günlerdir öyle."

Parmaklarımı gözlerime bastırıyorum ve Koşulların olduğundan başka türlü olmasını dilediğim boş bir an. "Kale herkesin canına okur." Bu tam olarak doğru değil. Gerçek için havamda değilim. Tıpkı rahatsız edici bir konuşma yapmaya hazır olmadığım gibi. "Rahat bırak, Ramanu."

Ramanu yanıma gelip masamın üzerine tünedi. "Onunla ömür boyu sürecek bir sözleşme imzaladığını bana ne zaman söyleyecektin?"

Eve'in biriyle konuşuyor olması beni rahatlatmalı, bu kişi ben olmasam bile. Bunun yerine, kıskançlık içime kanlı dikenler batırıyor. Eve'in benimle eskiden olduğu gibi konuşmasını istiyorum. Gerçekten aptalım, çünkü paylaştığımız bağın gerçek olmasını istiyorum. Belli ki bu onun tarafında değil; hiçbir zaman da olmadı. Bana karşı küçük bir düşkünlüğü olsa bile, onu buraya getirdiğimde bunun daha fazlasına dönüşme şansını yok ettim. "Bu konuşmayı yapacak havada değilim."

"Azazel." Ramanu'nun ses tonu alışılmadık derecede ciddi. "Eğer insan aleminin ötesine uzanan bir tehlike varsa, ben

bundan haberdar edilmelidir."

İnsan aleminin ötesine uzandığından emin değilim. Attığım her adım düşmanlarımın buradaki diğer bölgelerde tutunamamasını sağladı. Ama benimkinde? Caesarea'nın hüküm sürdüğü zamanlara geri dönmeyi tercih edecek bir sürü pazarlıkçı var. İstedığımızı aldığımız ve geri kalan her şeyi lanetlediğimiz zamana. Gücü paylaşmadığımız zamanlara. "Brosh duruşunu gerçek tehditlere dönüştürdü. New York'ta olduğuna dair iyi bir bilgiye sahibim ve orada olmasının tek bir nedeni var."

İç çekerler. "Bana söylemeliydin. Eğlenceli ve hoş bir pisliğim ama işimde iyiyim."

Bu doğru. Önümüzdeki yedi yıl boyunca çeşitli bölgelerdeki diğer insanları kontrol edecek olan kişi onlar. Diğer liderleri benimle aynı standartlarda tutacağına güvendiğim tek kişi onlar. "Gölge Pazarı için her şeyi ayarladınız mı?" Ramanu'nun burada olması ne kadar yardımcı olsa da, onları bu özel yolculuktan alıkoyamam.

"Elbette. Hiç şüphesiz olaydan önce beni çağıracak. O kadar çaresiz ki, diyarların ötesinden bunun tadını alabiliyorum."

Bir cadı bölgeye değerli bir katkı sağlayacaktır ki Ramanu'nun ona karşı zaafı olduğu da aşikârdır. "Sadece dikkatli ol."

Sırıttıyorlar. "Sevgilim, ben asla dikkatli olmam."

Yavaşça ayağa kalkıyorum ve esniyorum. Günün büyük bir bölümünde masamdaydım ve sırtım talihsiz bir kavisle sıkışmış gibi hissediyordum. "Bir kez olsun tipine aykırı davranmaya çalış." Omurgamda bir şeyler patlıyor. "Ve katil cadınla iyi şanslar."

Sırıttıkları genişler. "Şansa ihtiyacım yok. O artık benim." Arkalarını dönmeye başlarlar. "Günler oldu Azazel. İnsanından kaçmayı bırakmalısın. Çok uzun süre kendi haline bırakılırsa kulenin yanından inmeye çalışacak kadar öfkeli ve kararlı."

"Şatodan onu bu akşam yemeğe götürmesini istedim bile. Ben halledeceğim."

Ramanu birkaç saniye boyunca hareketsiz kalır. Sonunda omuz silkiyor. "Bu senin cenazen. Mutfak personeline bir karmaşa beklemleri için haber vereceğim."

"Tam bir baş belasıdır."

"Beni kovmak mı istiyorsun?" Gülüyorlar. "Bekle, ben bu işte en iyisiyim ve işimin bir parçası da sana duymak istemediğin ama duymak gereken şeyleri söylemek."

El salladım. "Git."

"Beni gitmiş bilin." Duraklıyorlar. "Ona karşı yumuşak davranmaya çalıştığını biliyorum Azazel, ama bence ona karşı dürüst olursan seni şaşırtabilir."

Cevap vermeyeceğim. Söylenecek ne var ki? Hiçbir dürüstlük bizi bu noktaya getiren yalanlardan uzaklaştıramaz. Benim yalanlarım. "Onunla konuşacağım."

Ramanu homurdanır. "İyi şanslar."

Onlar gittikten sonra yatak odama gitmek için beş dakika bekliyorum. Şato da benden pek memnun değil; hedefime ulaşmam üç kat daha uzun sürüyor. Kapımın önünde duraklıyorum. "Üzerinde çalışıyorum. Özür dilerim." Yanıt gelmiyor ama neden gelsin ki?

Bir saat içinde, resmi yemek odasıdayım ve iki kişilik yemek takımına bakıyorum. Midemin düğüm düğüm olması için hiçbir sebep yok. Daha büyük potansiyel sonuçları olan pek çok stresli toplantıyla uğraştım ve bir kez bile sinir gibi sıradan bir şeyin beni etkilemesine izin vermedim.

Ancak kişisel riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı.

Eve'i görmeden önce ayak seslerini duyuyorum, kızgın topukları taş zeminde tıkırdıyor. Saniyeler sonra kapıdan içeri girdiğinde rüya gibi görünüyordu. Boynundan bağlanan kırmızı bir elbise giyiyor; V kısmı cömert göğüslerini ortaya çıkarıyor, sanki yanlış bir hareket onları tamamen serbest bırakacakmış gibi görünüyor. Aynı zamanda kısa, giydiğini gördüğüm her şeyden daha kısa, alt kısmını zar zor kapatıyor.

Kıçının kıvrımı ve ayrıca kalın uyluklarını ve hafifçe kavisli baldırlarını sergiliyor. Uzun topuklu ayakkabılar görüntüyü tamamlıyor.

Sarı saçları omuzlarına dökülmüş, pençelerimi batırmak istediğim dalgalarla şekillendirilmiş. Dudakları elbisesiyle aynı parlak kırmızı ve gözleri dumanlı ... ve öfkeli.

Kapının hemen önünde duruyor ve bakışlarıyla beni uzun uzun süzüyor. Masaya doğru ilerliyor ve orada duran şarap şişesini alıyor. "Bir şeyi merak ediyordum. Burada İngilizce konuşuyorsunuz. Bu tuhaf görünüyor."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor ama bundan kaçmanın bir anlamı yok. Sonunda daha kötü olacak. "Yapmıyoruz." Durakladığında, devam etmek için kendimi zorluyorum. "Sen baygınken sana bir çeviri büyüsü yaptım."

"Bana bir çeviri büyüsü yap."

Sertçe yutkunuyorum. "Dövme yaptırdım. Boynunun arkasında."

Gözleri parlıyor. "Anlıyorum." Şarabı bardağına dolduruyor ve neredeyse ağzına kadar dolduruyor. "Eve gitmek istiyorum."

"Bu mümkün değil."

Bardağın yarısını tek bir yudumda boşaltıp yeniden dolduruyor. "O zaman nedenini bilmek istiyorum. Bana gerçeği borçlusun, sence de öyle değil mi? Yalan söyledin, manipüle ettin ve sahte bahanelerle beni hayatımdan, arkadaşlarımdan, lanet olası krallığımdan uzaklaştıran bir sözleşme imzalattırdın. En azından bana nedenini söyleyebilirsin."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Ama ona gerçeği söylemek işleri daha da kötüleştirecek. Başka bir seçenek yok. Şarap kadehini yakut dudaklarına götürmesini izliyorum. "Yavaş ol."

"Yapacağımı sanmıyorum."

Suçluluk duygusu içime işliyor, keskin ve kınayıcı. "Tek içki kuralın var."

"Bu müşteriler içindi, artık ait olmadığınız bir grup. Şu anda hayatımdaki başka hiçbir şeyi kontrol edemesem de bunu kontrol edebileceğimi göreceksin." Uzun bir içki daha alırken bakışlarını tutuyor. Bu bizim davalarımızdan

birinden.

Bu diyarda ürettiğimiz peri şarabı yerine insan diyarından ithal edilen bir şarap, yani en azından tek bir kadehten sonra sarhoş olup düşmüyor. Yine de Eve'in ne sıklıkta içtiği ya da toleransının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok içmesi endişe verici.

"Eve."

"Lanet soruya cevap ver!"

Şarap şişesini tutmak için kaldırdığım elimi indirdim. "Tehlikedesin."

"Tehlike." Küçümsüyor. "Daha iyisini yap. Daha fazla ayrıntı. Konuşmayı ne kadar sevdiğini biliyorum Azazel. O yüzden konuş."

"Zaman bu alemde sizinkinden farklı ilerliyor." Elim tekrar kaldırıyorum, bu sefer daha fazla öfkeli sözün önüne geçmek için. "Sorunuza cevap veriyorum. Bu bağlam gerekli."

Sandalyesini çekip içine gömülüyor ve bir bacağı diğerinin üzerine atıyor. "Sadede gel."

"Mesele şu ki, ben beş yıldır bu bölgenin lideriyim. Benden önceki liderin işleri yürütme biçimi oldukça farklıydı; onun önceliği insanları kazanmaktı, bu da bölgemiz için güç kazanmakla sonuçlanıyordu. Pazarlıkların nasıl yapıldığının bir önemi yoktu, sadece yapıldıkları önemliydi. Görevi devraldığım da buna bir son verdim."

Bir kaşını kaldırıyor. "Bana kadar."

Suçluluk duygusu daha derine saplanıyor, ama ben onu aşıyorum. "Halkım arasında değişikliklerden memnun olmayanlar var. Bizi zayıflattığımı, kendi topraklarımız pahasına diğer bölgeleri güçlendirdiğimi düşünüyorlar. Caesarea gitti ama destekçilerinin çoğu kaldı." Bir nefes alıyorum. "Birincil tehdit Brosh. Bana yönelik eleştirilerini her zaman yüksek sesle dile getirdi ama artık harekete geçmeye karar verdi."

Gözlerini kırptırıyor. "Bunun benimle ne ilgisi var?" Ben cevap vermeye fırsat bulamadan, atlayışını yaptı. "Çünkü sen benim müşterilerimden biriydin. Düzenli müşterilerimden. Bu Brosh sana benim aracılığım ile ulaşmaya karar verdi."

Boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Kahretsin, ona bu şekilde söylemek istemedim. Ona hiç söylemek istemedim. "Evet. New York'ta olduğunu öğrendiğim an sana geldim. Seni korumak için."

"Saat farkı nasıl işliyor-" Başını sallıyor. "Biliyor musun, umurumda değil."

"Burada güvendesin Eve. Benim iznim olmadan kimse bu kaleye giremez."

"Yıllardır benimle insan rolü oynamasaydın güvende olmama gerek kalmazdı." Ters ters bakıyor. "Ona senin için bir şey ifade etmediğimi söyle. Ona bunun sadece bir iş olduğunu ve seni tatmin ettiğini söyle. Hepsinin saçmalık olduğunu söyle."

Yapamam. "Bu bir yalan olur."

"Bu bir yalan olurdu," diye yineliyor. "Sakın bana kendi saçmalıklarına kandığını söyleme. Altın kalpli bir fahişe, değil mi? Peri masalı bu. Bunun benim için bir iş olmadığını, sana gerçekten değer verdiğimi, bir kez bile numara yapmadığımı. Ama sen lanet bir müşteriydin ve bu benim işim."

Her kelime beni kırbaçlıyor. "Senin için bir iş olup olmamam önemli değil Eve. Beni seni önemsemişimi bilecek kadar iyi tanıyor, bu yüzden beni cezalandırmak için sana zarar verecek. Bana karşı ne hissedersen hisset -ya da hissetme- incinmeyi hak etmiyorsun."

Bakışlarımı tutuyor. "Kendini benim kurtarıcım olarak görüyorsun ama bana yalan söylemenin, beni bildiğim her şeyden uzaklaştırmanın bana da zarar verip vermeyeceğini hiç düşündün mü?"

Olacağını biliyordum. Yine de yapmayı seçtim. "Yaralı olup ölmektense, yaralı olup yaşamak daha iyidir."

Başını sallıyor ve ellerini masanın üzerine koyuyor, sonra da kendini ayağa kaldırıyor. "Yalan söylüyorsun."

Şimdi göz kırpması sırası bende. "Affedersiniz?"

"Brosh'un ölmemi istediği doğru olabilir ama gerçeğin tamamı bu değil, değil mi?" Şarabını içiyor ve bardağı masaya bırakıyor. "Eğer bu kadar iyi bir lider, bu kadar özverili bir insan olsaydın, sen Brosh'un işini bitirene kadar beni güvende tutmak için kısa bir sözleşme yapardın."

durum. O zaman beni eve gönderirdiniz." Ayağa kalkıyor ve masanın etrafında dolanarak masaya yaslanıyor, benden sadece birkaç santim uzakta. "Ama bunu yapmadın, değil mi?"

Nereye bakacağımı bilemiyorum. Göğüsleri yüzüme çok yakın. Vücudunun açısı, elbisesinin gerçekten uygunsuz yüksekliklere çıkmasına neden oluyor. Yüz ifadesi düpedüz tehlikeli. Kendime düşünecek alan açmak için sandalyemi biraz geriye itiyorum. "Brosh tek tehdit değil, sadece en mevcut olanı. Artık sana karşı olan hislerim açığa çıktığına göre, tehditlerin ardı arkası kesilmeyecek."

"Yalancı." Bacaklarıma tekme atıyor; ona izin verecek kadar şaşırılmış durumdayım. Eve kalçalarımın arasına giriyor ve ellerini göğsüme koyuyor. "Bir fırsat gördün ve değerlendirdin." Ellerini karnımdan aşağı kaydırıyor ve gömleğimin alt kısmına kancalıyor, sonra yönünü tersine çevirip kaldırıyor. "Beni sonsuza dek istedin, değil mi?"

Tabii ki yaptım. Nasıl yapmam? Bakışlarımı onun öfkeli gözlerine diktim. "Sana daha önce yalan söylemiş olabilirim ama bundan sonra söylemeyeceğim. Bir daha asla. Söz veriyorum."

"Sen nasıl istersen." Öne doğru eğiliyor ama kulağımın altındaki hassas noktaya ulaşmak için neredeyse kucağıma sürünmesi gerekiyor. "Ben buradayım. Al beni."

Donup kaldım. "Kes şunu."

Ama o durmuyor. Kalçalarımın üzerine oturuyor ve amını örten kırmızı kumaştan küçük bir dilimi ortaya çıkarıyor. O kadar ince ki, içinden yarığını görebiliyorum. Sikim zıplıyor. Elimde değil. Kalçalarını kavradım. "Eve."

"Bana güvenli kelimeni söyle, Azazel." Sesindeki çıtırtı sikimi daha da sertleştiriyor. Cinsel zevklerim çeşitlidir, ama Eve hepsine uyar. Her zaman uymuştur. Çenemi tutuyor ve beni öfkeli kara gözleriyle buluşmaya zorluyor. "Şimdi."

"Elma," diye mırıldandım.

"Kullanmak ister misin baba?" Vücudunu hareket ettirmiyor ama tırnakları tenime batıyor.

Doğru cevabın ne olduğunu biliyorum. Konuşun ve bunu tüm yanlış nedenlerle yapmasına bir son verin. Bu

Sorun şu ki konuşacak nefes bulamıyorum. Onun çözüldüğünü, dağıldığını ve orgazm olduğunu görmüştüm ama bu, Ginger'ın kalkanından geçmesine izin verdiği kısımları değil, tüm Eve'i ilk kez görüyormuşum gibi hissettiriyor.

Eve gözlerini kısıyor ve bakışlarını yüz hatlarımda gezdiriyor. "Eğer söylemeyeceksen, o zaman bir soruya cevap ver, baba: Durmamı istiyor musun?"

Görünüşe göre kelimeler için nefesim var. "Neden bana öyle diyorsun?" Bunun benim özel bir eğilimim olduğunu asla söylemezdim, ama Eve'in dudaklarında?

"Beni buraya hapsettiniz. Buradan ayrılamam. Artık hayatımın her unsurunu kontrol ediyorsun. Bunu bir baba yapmaz da kim yapar?" Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Bu bende sana yapabileceğim tek şekilde haddini bildirme isteğı uyandırıyor. Ve sen bundan hoşlanıyorsun. Hoşuna gittiğini hissedebiliyorum."

Hoşuma gitti. Hem de çok. Sertçe yutkunuyorum. "Benden nefret edeceksin." Her kelime çenemdeki tutuşuna karşı savaşıyor.

"Senden zaten nefret ediyorum, baba." Sonunda hareket ediyor, kalçalarını yuvarlayarak kendini sert sikimin üzerinde eziyor. Onun ağırlığı, bana karşı sürtünmesi, bir cazibe kalkanı aracılığıyla değil, neredeyse burada ve şimdi boşalmam için yeterli. Ama başlar başlamaz durdu. "Öyle olsun." Ayağı kalkmaya başladı.

Kalçalarını sıkıca kavırıyorum ve onu tekrar üzerime yatırıyorum. "Durmanı istemiyorum. Benden nefret etsen bile."

BÖLÜM 6

EVE

■ Bunun bir hata olduğunu biliyorum ama umurumda değil. Günlerdir bu lanetli kalenin koridorlarında dolaşıyorum, her dönüşte hayal kırıklığım ve öfkem artıyor.

Sonunda yatak odama geri dönene kadar beni başka bir sonsuz koridordan başka hiçbir yere götürmüyor.

Daha iyi kontrol edebilseydim, özgürlüğe giden yolu baştan çıkarmak için parlak bir plan yapardım. Azazel'in nelerden hoşlandığını biliyorum, en azından şimdiye kadar bana gösterdiklerinden. Ama şu anda onun yakışıklı yüzüne, şehvetle daha da kızaran kıpkırmızı tenine, ona baba dediğimde obsidyen rengi alan gözlerine bakıyorum.

Bir şey düşünmek çok zor.

Onunla savaşmak yerine, düşmeme izin verdim. Günlerdir düşünmekten başka bir şey yapmadım. Yorgunum, hayal kırıklığına uğradım ve kalbim kırıldı. Dağınık duygulardan arınmanın bir yolu olarak seksi kullandığım günlerin geride kaldığını, daha tehlikeli dürtülerin dikkatlice kafeslendiğini sanıyordum ama görünüşe göre bazı yaralar çok derin. Kontrol etme umudumun olmadığı bir durumla karşılaştığımda, ağrıyan kalbini göğsünün dışında tutan, başkasına fırsat vermeden önce ona jilet atan o kıza geri dönüyorum, sırf başka hiç kimsenin onu kendinden daha fazla incitemeyeceğini bilmek için.

"Eve."

"Hayır." Tırnaklarımı Azazel'in kare çenesine geçiriyorum. Bu haliyle o kadar büyük ki. Zaten benden oldukça uzundu, ama şimdi ayakları benim 1.80'im in üzerinde ve vücudu prestij için kayaları ve ağaçları savuran güçlü adamlar gibi inşa edilmiş. Sertçe yutkunuyorum. "Güvenli kelimen olmadığı sürece tek bir şey söylediğini duymak istemiyorum." Onunla ilk gecemden önce üzerinde anlaştığımız bir kelime. Kink yapmıyor olsak bile tüm müşterilerim için gerekli bir adım. Benim ve onların huzuru için küçük bir güvenlik önlemi.

Azazel'in şu anda huzurlu olması gerçekten umurumda değil, ama öfkem nefretle ne kadar flört ederse etsin, asla aşılması gereken çizgiler var. Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile saygı duymayacağım... bunun dışında.

Elleri kalçalarımı destekliyor, oradaki güç tenimi karıncalandırmaya yetiyor ama ben onun sikini aşağı doğru çekerken o beni kontrol etmeye ya da yönlendirmeye çalışmıyor. Onun gerçekten, dünyanın sonu kadar büyük siki. Geçmişte, birinin sığamayacak kadar büyük olacağı fikriyle alay etmişim, ama beni ikiye ayırmadan nasıl sığacağını gerçekten bilmiyorum.

İyi ki acı çekme havasındayım.

Yerimi korumak için kalçalarımı kullanarak omuzlarına yapışıyorum ve kulak memesini ısıırıyorum. Bu kadar seksi olmamalıydı, ama bu konuda bu kadar seksi olmaması gereken pek çok şey var. Çenesini bırakıyorum ve boynuzunu kavriyorum, bir küfür işitiyorum. "Babacılık oynayıp benimle ilgilenmek ister misin Azazel?" Nazikçe sivriltilmiş bir kulağın kabuğunu yalıyorum. "O zaman benimle ilgilen."

Hiç tereddüt etmiyor. Bir an karnına oturmak için elimden geleni yapıyorum. Sonra, ön kolunu kıcımın altından geçiriyor ve boşdaki eliyle masadaki iki servis takımını da süpürüyor. Şişe taşa çarpıyor ve güçlü bir şarap kokusu yayıyor. Bir kayıp, ama sanki bir ziyafetmişim gibi masaya serilmekle o kadar meşgulüm ki bunu dert edemiyorum. Şişe

İçtiğim bir buçuk kadeh vücudumu titretiyor ama sarhoş değilim. Bu çok kolay olurdu.

Azazel bir elini kalçamın yanına koyuyor, neredeyse ikiye bükülmüş olmasına rağmen üzerimde yükseliyor. Bir boyut sapkınlığım ya da nefret-seks sapkınlığım olacağını hiç düşünmemiştim ama kukumun tepki olarak nasıl titreştiğini inkar edemem.

Elbisem belime dolanmış, tangam ortaya çıkmıştı. Gerçek bir hırlamaya yakın bir ses çıkarıyor ve tangamı yırtıyor. O kadar yumuşak bir hareket ki kalçalarım sarsılmıyor bile. Yüzüme son bir kez baktıktan sonra dizlerinin üzerine çöküyor.

Dizlerinin üzerinde ve ben masada otururken, neredeyse aynı boydayız. Elbisemi çekip indiriyor ve göğüslerimi avuçluyor ama bu hareketin geçmişte olduğu gibi tadını çıkarmak yok. Beni tahrik eden öfke ... Onda var olup olmadığını söyleyemem, sadece yumuşaklığa yer bırakmayacak şekilde yoğun olduğunu söyleyebilirim.

Güzel. Ben hiç istemiyorum.

Kocaman bir elini göğsüme koydu ve beni sırtüstü yatırdı. Sonra aşağı eğildi ve ... Kahretsin, kalçalarımı boynuzlarının üzerine asıyor, onları genişçe açıyor ve beni tamamen ortaya çıkarıyor.

Ona bir şey yapmasını emretmek için ağzımı açtım. Beni tekrar kontrol altına alacak bir şey. Beni daha az savunmasız hissettirecek bir şey.

Hiç böyle bir şansım olmadı. Ağzıyla amımı kaplıyor ve gözlerimi başımın içinde döndüren bir çılgınlıkla beni öpüyor. İçgüdülerimle kıvranıyorum, uzun dilinin kaygan kayışından uzaklaşmaya mı yoksa daha da yaklaşmaya mı çalıştığımdan emin değilim. Azazel karar vermeme izin vermiyor. Kıcımı avuçluyor, boynuzları kalçalarımı daha geniş bastırırken bile kalçalarımı kaldırıyor.

Dilini amımın içine sokuyor; neredeyse bir horoz kadar kalın ve uzun ama G noktama doğru kıvrılabiliyor. Haykırıyorum, kelimelerim ihtiyaçla karışıyor. "DahaLütfenDurma!" Beni nasıl anladığını bilmiyorum ama anlıyor.

Durmuyor. Baskı arttıkça diliyle beni çalıştırmaya devam ediyor, vücudumu daha sıkı ve daha sıkı çekiyor. Çılgınca uzanıyorum ve ellerim boynuzlarını buluyor, sonra sahip oldukları her şeyle tutunuyorlar. Ve sonra boşalıyorum, orgazm beni beklenmedik ve şiddetli bir dalganın gücüyle vuruyor.

Azazel dilini içimden çıkarıyor ama uzaklaşmıyor. Sanki tadına doyamıyormuş gibi, sanki hiç durmak istemiyormuş gibi amımı öpüyor. Önce bir kalçamı, sonra diğerini okşuyor, bazen hoşuma giden şekilde hafifçe ısıırıyor, sonra geri dönüp dilinin düz kısmını klitorisime değdiriyor.

Bu bir hataydı.

Bunu söyleyecek, ona durmasını söyleyecek nefesi bulamıyorum. Bu yüzden boynuzlarını daha sıkı kavriyorum, bu yüzden daha da yaklaşıyorum. İstediğim için değil. Sırada ne olduğunu bildiğim için değil, saatlerce nasıl devam edebileceğini, ilgisini nasıl değiştirebileceğini, böylece daha fazlası için yalvarmak yerine ona durmasını emredecek kadar asla aşırı uyarılmadığımı bildiğim için değil.

İkinci orgazmım ilkinin üzerine inşa edilmiş gibi görünüyor. Ve sonra üçüncüsü daha da artıyor. Ve devam ediyor, ta ki ben bitkin ve gevşek düşene kadar, ellerim masaya düşüyor ve taş tavana göz kırpiyorum.

"Bu bir hataydı," diye törpüledim.

Hemen geri çekiliyor. Azazel bacaklarımı boynuzlarından dikkatlice ayırıyor ve ayağa kalkıyor. Yüzümü avuçluyor, kibarlığı istenmeyen bir şey ama yine de Gözlerimi kapatıyorum ve avucuna yaslanıyorum. Sadece birazcık.

Ne yaptığımı fark ettiğim anda geri çekilmeye çalışıyorum. Azazel çoktan harekete geçmiş, beni kollarının arasına almıştı. Hayatımda hiç bu kadar küçük hissetmemiştim ve eğer bir parçam ona sokulmak istiyorsa, bu sadece orgazm sonrası sisin duyularımı karıştırmasıdır.

"Beni yere bırak."

Beni görmezden geliyor, baş döndürücü bir hızla odadan çıkıp koridorda yürüyor. Ya da belki sadece

Öyle hissediyor, çünkü birkaç dakika sonra yatak odamın tanıdık kapısını omuzlayarak açıyor.

Odaya girmesini, beni yatağa yatırmasını ve başladığımız şeye devam etmesini bekliyorum -korkuyorum, umuyorum-. Bunun yerine beni ayağa kaldırıyor ve sabit durduğumdan emin olana kadar omuzlarımdan tutuyor.

Keşke ben de o kadar emin olsaydım. Vücudum sanki başka birine aitmiş gibi hissediyorum, uzuvlarım gevşek ve kalbim çarpıyor. Ona bakıyorum ve ne kadar sarsılmış olduğuma dair bir teselli varsa o da Azazel'in de aynı şekilde sarsılmış görünmesi. Göğsü sert nefes alıp verişlerle inip kalkıyor ve siki pantolonunun üzerinde uzun bir çizgi gibi duruyor.

Yutkunuyorum. "Sen-"

Tekrar yanağımı okşuyor, gözlerinde tam olarak tanımlayamadığım bir şey var. "Gerekirse benden nefret et, Eve. İstedğin kadar cezalandır beni. Buna dayanabilirim." Beni öpüyor, dudaklarını dudaklarıma hafifçe değdiriyor ve sonra bir adım uzaklaşıyor, sonra bir adım daha. "Yarın benimle akşam yemeği ye."

Düşünecek kadar düşüncelerimi dizginleyemiyorum. "Kal." Sanki bu kelimeyi benim isteğim dışında söylemiş gibi ona göz kırpmıyorum. Elbette kendimi bu korkunç derecede savunmasız bir şekilde ifşa etmedim.

Mesafeyi kapatmıyor, geri çekilmesini durdurmuyor. "Bu gece olmaz Eve. Bu şekilde olmaz." Sonra gider, kapıyı usulca arkasından kapatır.

Beni yalnız bırakıyorsun.

Kalbimin göğsümde düşmesinden nefret ediyorum. Gecenin gidişatını belirleyen ben olduğum halde beni reddediormuş gibi hissetmekten nefret ediyorum. Özellikle de onu cezalandırmak için yola çıkmışım ama sadece kendimi cezalandırmışım gibi hissetmekten nefret ediyorum.

Saniyeler geçiyor, kalp atışlarım normale dönmese de bedenim soğuyor. Beni şafak sökene kadar sikebilirdi ve daha fazlası için ona yalvarmaktan başka bir şey yapmazdım.

Ve tüm bunlar boyunca, bana bir kez bile itaatsizlik

etmedi. Konuşmadı. Zorlamadı. Sadece verdi, kefareтини ödedi.

Karşılıklı olarak daha fazlasını istememize rağmen.

Onun kendini tutmasının beni daha da sinirlendirmesi mantıklı değil. Bu adil değil, bunun farkındayım ama adil olma havasında değilim. Bu yüzyılda hiçbir zaman.

Banyoya girdim ve duşu açtım. Çünkü elbette iblis diyarında kapalı su tesisatı var ve bunun için minnettar olduğumdan nefret ediyorum. Buruşuk elbisemi çekip çıkarıyorum ve kavurucu spreyin altına giriyorum. Ellerimi fayanslı duvara bastırıp başımı eğiyorum, suyun üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum ve dünyanın geri kalanını bloke ediyorum. Tüm bunlar zihnimi ve duygularımı sıfırlamak için çok az şey yapıyor.

Bu hiçbir işe yaramadı. Zevk genellikle beni gevşetir, ama akşam yemeğine gittiğimden daha gerginim, savaşmaya hazırım. İçimi çektim ve suyu kapattım. Neye daha çok kızdığımı bilmiyorum. Azazel'in bedenim gevşeyene kadar beni boşaltmasına mı yoksa çekip gitmesine mi? Fark etmemeli. Yaptığı şey için ondan nefret ediyorum; beni seçmesini istemek aptalca bir oyun. Ne yazık ki, içimdeki o kayıp küçük kız, her zaman ve defalarca es geçilen kız, asla tam olarak yok edemediğim bir hayalet. Terk edilmek acı veriyor. Olması gerekenden çok daha fazla.

Havluya kurulandığımda baştan çıkarıcı bir koku bana ulaşıyor. Kalbim hızlanıyor. "Azazel?" Cevap yok. Neden olsun ki? O gitti ve bunun için onu suçlamanın adil olmadığını biliyorum ama yine de şu anda adil olma havasında değilim.

Yatak odama döndüğümde masanın üzerinde üstü kapalı bir tepsi buluyorum. Bir göz attığımda dumanı tüten sıcak bir akşam yemeği görüyorum. Şarap yok, bu da kendime rağmen dudaklarımın titremesine neden oluyor. "Çok zorba bir pisliksin." Gülümsemem kayboluyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bundan bir çıkış yolu göremiyorum.

En kötüsü, şehvet hala tenimi kaplıyor, daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını talep ediyor.

BÖLÜM 7

EVE

■ O felaket akşam yemeğinden sonra günlerce saklandığımı söylemekten utanıyorum. Azazel birkaç kez kapıma geldi ve sanki bir talipmiş gibi kibarca kapımı çaldı.

beni esir alanın yerine. Cevap alamayınca da kibarca oradan ayrılıyor.

Bunun beni daha fazla üzmesi için bir sebep yok. Bu erteleme için minnettar olmalıyım. Başka ne doğru olursa olsun, güç dinamiğinden faydalanmaya niyetli olmadığı için memnun olmalıyım.

Hayır, hepsi benim suçum. Onun kucağına tırmanan ve ikimizi de inciteceğini bildiğim bir şeyi talep eden bendim. Ve o piç tereddüt etmeden bana verdi, sadece daha fazlasını istememe izin vermek için.

Üçüncü güne geldiğimizde, kendime eşlik etmekten, durmaksızın dönen düşüncelerimden bıkmıştım. Bir pantolon, muhtemelen tunik denebilecek uzun bir gömlek ve gardırobun dibinde bulduğum botları giyiyorum.

"Ne kadar süreceği umurumda değil. Bu sihirli tuzak koridordan çıkacağım." Etrafımdaki odaya ters ters bakıyorum. "Bir noktada çıkmama izin vermek zorundasın!"

Ama kapımı açtığımda, Ramanu'nun beni beklediğini görüyorum. Üstünde dar bir bluz vardı.

karınlarını açıkta bırakan, pantolon ya da etek olabilecek bir giysi ve botlar. Sırıttıyorlar. "Mükemmel zamanlama."

Gözlerimi kısıyorum. "Ne için mükemmel zamanlama?"

"Azazel'in bugün toplantıları var, ben de senin biraz hava değişikliğine ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Bana kollarını uzattılar. "Hadi alışverişe gidelim."

"Alışveriş . . ."

Hareket etmemi beklemiyorlar; kollarını benimkilere doluyorlar ve bizi koridora doğru çeviriyorlar. "Evet, Eve. Herkes alışverişini sever. Zaman geçirmek için mükemmel bir yol ve Azazel'in daha iyi bir yaşam için çok uğraştığı insanları görmek için söylenecek bir şey var."

Onlara ters ters bakıyorum. "Böylece meselenin özüne geliyoruz. Buraya patronunuz için kampanya yapmaya geldiniz."

"Kimse için kampanya yürütmüyorum, sevgilim. Kulağa çok az eğlencenin dahil olduğu şaşırtıcı miktarda bir çaba gibi geliyor." Bir köşeyi dönüyoruz ve aşağıya doğru inen geniş taş merdivenleri görünce rahatlayarak hıçkırabilirim. Ramanu biraz gülüyor. "Kale yabancılara karşı temkinlidir. Ona küfretmek yerine kibar davranırsan daha iyi olur."

"Sanki bir insanmış gibi konuşuyorsun."

"Pek sayılmaz." Omuz silkiyorlar. "Ama büyü tuhaf bir şeydir ve sınırda duyarlı nesneler ve yerlerle uğraşırken nazik olmaktan asla zarar gelmez."

"Bilemezdim," diye mırıldandım. Burada uyandığım ana kadar büyü'nün kurgu olduğunu sanıyordum. Evet, bu dünya

-ya da benim dünyam- karmaşık ve tuhaf, ama yüzlerce yıl önce antibiyotik gibi şeylere büyücülük diyorlardı ve kimse ellerini yıkamıyordu. Eğer büyü varsa, o zaman bu sadece henüz açıklayacak teknolojiye ya da bilgiye sahip olmadığımız bir bilimdir.

İstediği zaman yer değiştiren bir kaleyle karşı karşıya kaldığınızda bu inancı korumak zordur.

Bilimin bunu açıklayabileceğini sanmıyorum.

Merdivenlerden aşağı iniyoruz ve sonra bir set daha ve bir set daha. Bir haftadır spor yapmadım.

Bunun sonucunda dayanıklılığımın düşmeyeceğine inanıyordum ama Ramanu durup başını yana eğdiğinde kalçalarım titriyordu. "Castle, lütfen. Sebepsiz yere zorluk çıkarıyorsun. Ondan kaçmıyorum. Güneşin yüzüne dokunmasına izin vermek için güzel bir yürüyüşe çıkacağız ve sonra onu sağ salim geri getireceğim." Homurdanıyorlar. "Aşırı korumacı davranıyorsun."

"Kime karşı aşırı korumacı?" Kesinlikle Azazel'e değil. O kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede.

"Ah, işte geldik." Ramanu beni merdivenlere bakmam için çeviriyor... ama merdiven yok. Onun yerine çift kapıyla sonlanan dar bir koridor var.

Ürperdim. "Buna asla alışamayacağım."

"Şaşıracaksın."

Buna cevap verme şansım olmadı çünkü kapıdan çıkıp başka bir dünyaya girdik. Tuhaf ama aynı zamanda tanıdık bir dünyaya. Çok seyahat ettim ve ziyaret ettiğim her şehrin farklı bir havası olsa da, hepsinde ortak olan bazı şeyler var; bunlardan en önemlisi, neredeyse koordineli bir ritimle günlerini geçiren çok çeşitli insanlar.

Bu insanlar insan değil. Pembe bir pembeden siyaha çalan koyu bir kızıla kadar değişen ten renklerine sahipler. Boynuzları farklı şekil ve boyutlarda. Bazılarının sırtlarına kibarca yaslanmış kanatları var, bazılarının Ramanu gibi çift boynuzları var ve hatta bazılarının müzayedeye katılan ejderha adam gibi pulları var. Uzun ve kısa boylu, şişman, sıska, kaslı ve bunların arasında her şey var. Bazıları benim gibi giyinmiş. Bazıları elbise giyiyor. Diğerleri pantolon ya da kilt giyiyor ve başka bir şey giymiyor.

Ve aralarında insanlar da var.

Ramanu beni sadece yaya trafiğine ayrılmış gibi görünen arnavut kaldırımli bir sokağa götürürken bakmamaya çalışıyorum. Kısa bukleleri ve sıcak koyu kahverengi teniyle söğüt gibi bir Siyah insan görüyorum. Kısa boylu beyaz bir insan var.

soluk pembe bir ten, uzun sarı saçlar ve ağzımı sulandıran türden kıvrımlar. Ve daha fazlası. Çok daha fazlası.

Ve çocuklar. Onları, ebeveynleri ya da velileri olabilecek insanlarla yan yana yürürken görmek beni neden şok ediyor bilmiyorum. Ya da yanından geçtiğimiz açık bir avludaki küçük grup, iki topla tanımadığım bir oyun oynarken çılgınca gülüyor ve oradan oraya koşuşturuyor. Sesler içimde yuvarlanıyor ve midemdeki bir sıkıntıyı hafifletiyor. Bu çocuklar mutlu. Güvendeler. Gürültücü ve şamatacı olmaktan çekinmeyecek kadar güvende.

Saf değilim. Bunun nüfusun küçük bir parçası olduğunu çok iyi anlıyorum. Elbette istismar ve ihmal benim dünyamda olduğu gibi burada da var ... ama yavaşlamamak, bu huzur anında oyalanmak istemek zor.

"Bir açıklama istiyorum," diyorum usulca. "Azazel'in yaptığı şey için değil, bu işlerin nasıl yürüdüğü için. Çünkü senin insanların benimkilerden faydalanıyor gibi görünüyor."

Ramanu homurdanır. "Bunun doğru olabileceği bir zaman vardı ama Azazel buna bir son verdi. Sadece isteyenlere pazarlık teklif ediyoruz ve her şey söylendiğinde ve yapıldığında yeterince adil anlaşmalar. Kimsenin bir şey yapmaya zorlanmadığından emin olmak için bu diyarda geçirilecek yedi yıl karşılığında verebileceğimiz her şeyi veriyoruz."

"Güç dinamikleri-"

Kısa kesip beni de yanlarında durdurdular. "İnsan dünyasında haklı olabilirsin. Oyunda güç dinamikleri var ve bunlar kolayca suiistimal edilebilir. Ama burada değil. Sözleşme kutsaldır, Eve. Bunu bir metafor olarak söylemiyorum. İki taraf da imzalar ve bağlayıcıdır. Bunu ihlal etmek onu geçersiz kılmaktır."

İptal et.

Bu bilgiyi daha sonra incelemek üzere saklıyorum. Azazel'i anlamayı bozmaya zorlayabilirsem, bu şartları geçersiz kılacak ve beni eve götürmeye zorlayacak ... umarım.

Ramanu daha önce konuştuğumuzda bu konudan bahsetmişti ama o zaman dinlemek istememiştim. Şimdi dinliyorum.

"Yedi yıl çok uzun bir süre," diyorum sonunda.

"Hem evet hem hayır." Ramanu omuz silkiyor. "Zaman aleminden aleme farklı hareket eder. Bu kesin bir bilim değil, daha çok yan yana farklı hızlarda akan iki nehir gibi. Birinden diğerine atlayabilirsin ve hiç hareket etmemiş gibi hissedersin. Biz pazarlıkçılar indiğimiz yer üzerinde biraz kontrol sahibiyiz, bu da insanlarımızı ayırdıkları yerden çok uzak olmayan bir yere ve zamana geri döndürebileceğimiz anlamına geliyor. Bu alemdeki büyü yaşlanmayı da yavaşlatıyor, yani aslında hiç zaman kaybetmiyorsunuz. Daha çok yıllar kazanmış gibi oluyorsunuz ve kazandığınız yılları da burada geçiriyorsunuz. Sonra da hiç yıpranmadan ve en başta pazarlık edecek kadar istediğin şeyle eve dönüyorsun. Kazan-kazan."

Bazı şeyleri kasıtlı olarak basitleştirdiklerinden ve bazı önemli ayrıntıları atladıklarından şüpheleniyorum. Bir iblisle anlaşma yapmanın meşru bir strateji olduğunu düşünmek için birinin çaresiz bir durumda olması gerektiği gerçeği gibi.

Ramanu herkesi tanıyor gibi görünüyor, ben koridorlarda dolaşırken gülümsüyor ve insanlara isimleriyle hitap ediyor. Bu, en azından, tanıdık. Alışveriş yapmayı severim. Evlatlık bir çocuk olarak yeni kıyafetler ya da ihtiyaçlar edinmek her zaman bir yükü. Büyürken bir avuç ailenin yanındaydım ve hiçbir korku hikayelerine konu olmamış olsa da, hiçbir zaman yetecek kadar yoktu. Şu anda kazandığım parayı kazanmaya başladığımda, harcamalar konusunda biraz çılgınlaştım. En azından Pope başımı belaya soktuğumu fark edip beni bir mali danışmanla görüştürene kadar. Harcama, harcama ve harcama dürtüsü, kendimi pahalı ve güzel şeylerle çevreleme dürtüsü hiçbir zaman tam olarak ortadan kalkmadı, ancak şimdi daha iyi kontrol edebiliyorum.

Ve kötü bir yatırım portföyü.

Bunların hiçbirisi burada önemli değil. "İster misin?"

Sarsılıyorum ve Ramanu'ya bakıyorum. Okşadığım bileziğe başlarını sallıyorlar. Başımı sallayıp tekrar yerine koyuyorum. "Param yok."

"Eve."

Ses tonlarındaki sansür beni rahatsız ediyor. Ters ters bakıyorum. "Beni alışverişe götürmeyi teklif ettiğinizin farkındayım ve müşterilerimden biri olsaydınız, istediğim her şey için burnunuzdan gelene kadar ödeme yapmanıza izin verirdim, ama değilsiniz."

İç çekiyorlar. "Şu anda Azazel de değil ama onun parasıyla alışveriş yapıyoruz." Ramanu omzuyla beni dürtüyor. "Ona birazcık bulaşmak istemediğine emin misin?"

Gururum bu teklifi görmezden gelmek istiyor ama bu beni sadece buradaki güzel şeylerden mahrum bırakır ve Azazel'in biraz da olsa canını yakma şansını elimden alır. Gerçi onun canının yanması için şehirdeki tüm dükkânları satın almam gerekeceğinden şüpheleniyorum. Bileziği tekrar elime alıyorum. Gökkuşağı gibi değerli taşlardan oluşan karmaşık bir tasarım. Parlak, ışıltılı ve gürültülü. Bayıldım buna. "Güzel. Sanırım birkaç şey bulabilirim."

"İşte ruh budur."

Saatlerce yürüyor, dükkanları ziyaret ediyor ve rahatça sohbet ediyoruz. Çanta taşımak zorunda kalacağımı sanıyordum ama Ramanu aldıklarımın doğrudan kaleye teslim edilmesini sağlıyor. Bu da beni şehir sakinlerini izlemek için serbest bırakıyor. Tekrar tekrar, insanların bana ne kadar tuhaf görüldüğüne rağmen her şeyin ne kadar tanıdık olduğunu fark ediyorum. Ama onlar sadece insan, değil mi? Bu şehrin vatandaşları alışveriş yaparak, yemek yiyerek, sosyalleşerek, çalışarak işlerine devam ediyorlar.

Kendime rağmen, Azazel'in bunu neden korumak istediğini anlamadan edemiyorum. Eğer Ramanu yönetimi devralmadan önceki durumun vahametini abartmıyorsa, insanlar daha önce böyle davranmıyordu. Azazel'in yönetiminden faydalandılar.

Ramanu doğrulurken tanımadığım sebzelerle yapılmış kebaba benzeyen bir tür sokak yemeğini atıştırıyoruz.

"Lanet olsun. Görev çağırıyor."

Dolaşmaya devam edip edemeyeceğimi sormaktan daha iyisini biliyorum. Zengin döşenmiş hücreme dönmeye henüz hazır değilim ama bunun ne önemi var ki? İç çekip yemeğimden son bir ısırık alıyorum ve Ramanu'nun peşinden çöp kutusuna gidip çubuğu içine atıyorum. "Bunu bir ara tekrar yapabilir miyiz?"

Yüzlerini bana dönüyorlar. Geleneksel şekilde gözleri olmamasına rağmen beni gayet iyi gördükleri şüphesine ilk kez kapılmıyorum. "Biliyor musun, Azazel'den seni götürmesini isteyebilirsin. Bu onu kaleden dışarı çıkarır, bu da ona iyi gelir."

"Azazel için neyin iyi olacağıyla ilgilenmiyorum," diyorum kibarca.

"O kötü bir adam değil." Ramanu yoğunlaşan yaya trafiğinde bize kolaylıkla rehberlik ediyor. "Düşündüğünüz şekilde değil. Halkını ve insanlarını korumak için öldürür, yakar ve sakat bırakır ama gücünü kötüye kullanmaz. Gücünü krallığın iyiliği için paylaşıyor. Sadece pazarlıkçılar için değil, tüm halklar için. Bu durum bazılarını kızdırsa da, onun daha büyük bir iyilik peşinde koşmasını engelleyemeyecektir."

"Brosh gibi insanlar mı?"

Ramanu neredeyse bir adımı kaçırıyor. Bugüne kadar o kadar zarif davrandılar ki, bu bir rekor kırmak gibi. "Bu ismi kale dışında söylememeni tercih ederim."

"O bir tür öcü gibi mi? Adını üç kez söylediğinizde ortaya mı çıkıyor?"

"Hayır. Öyle dramatik bir şey yok. Ama şehirde ve şehir dışında rahatsız edici sayıda destekçisi var. Dikkatleri üzerimize çekmek için bir neden yok." Ses tonları rahat, ancak söylediklerinden daha fazlası olduğunu düşünmeme neden olan yeni bir gerilim içeriyor.

Kale önümüzde kocaman görünüyor. Gerçekten de bir peri masalından fırlamış gibi. Ne tür bir kayadan yapıldığını bilmiyorum, ama kaya neredeyse granit ve opal arası bir şey, güçlü ve muhteşem, öğleden sonra güneşinde göz kamaştırıcı bir gökkuşağı rengiyle parlıyor. "Bu çok güzel."

Ramanu basitçe, "Burası evim," diyor.

Neredeyse kalenin gölgesine girmiştik ki aniden durdular, omzum hala birbirine kenetlenmiş kollarımızdan kurtuldu. "Ow."

"Arkama geç." Benim uymamı beklemediler. Yumuşak bir hareketle kendilerini kurtarıyorlar ve beni arkalarına itiyorlar. Ramanu benden yarım ayak kadar daha uzun. Azazel'den çok daha zayıf yapılı oldukları için omuzlarının arkasından iki iri pazarlıkçının yolumuzu kestiğini görmekte zorlanmıyorum.

En büyüklerinin kanatları var ve kendimi buradaki ilk günümde uçarken gördüğüm kişinin bu olup olmadığını merak ederken yakalıyorum. Kesinlikle değil. Bu çok büyük bir tesadüf olurdu. Azazel'den bile daha büyükler - bugünlerde herkesi bu ölçüte göre değerlendiriyorum- ve kalın bellerine sadece bir kilt giyiyorlar.

Diğeri Ramanu'nun boyuna daha yakın, bir bıçak gibi zayıf, uzun düz siyah saçlarını çevreleyen kıvrımlı koç boynuzları var. Çok keskin dişlerini ortaya çıkararak sırtlıyorlar. "Onu teslim edin yoksa ortalık karışır."

Ramanu yüksek sesle ve güzelce güler. "Sanmıyorum."

"Seninle bir sorunumuz yok Ramanu," diyor büyük olanı. "Kenara çekil."

Bıçak çekiliyormuş gibi hafif bir shtck sesi geliyor. Ne olduğunu anladığımda kalbim boğazıma fırlıyor. Ramanu'nun pençeleri. Küçük ve siyahtılar ama şimdi kıvrılmışlar ve birinin bağırsaklarını deşecek kadar vahşi görünüyorlar.

Bunun bir gösteriş ve saçmalık olduğuna dair tüm umutlarım yok oldu. Ramanu dramatik olabilir ama gereksiz yere şiddete başvurdıklarına dair hiçbir belirti göstermediler. Ciddi olmasalar böyle bir tehditte bulunmazlardı.

Sanki artan korkumu hissetmiş gibi, omuzlarının üzerinden benimle konuşacak kadar başlarını çeviriyorlar. "Sakin kaçma. Eğer kaçarsan seni yakalamak için üçüncü bir kişi bekliyor olacak. Yakınımda kal."

Beni rahatlatmak mı istiyorlar bilmiyorum ama ben hiç de rahatlamış değilim. "Üçüyle birden başa çıkamazsınız," diye tıslıyorum. "Kaçmak zorundayız."

"Üçünü birden almaya niyetim yok," diye mırıldanırlar. "Oyalanıyorum."

"Dur-" Kalenin çift kapısı, içinde bulunduğumuz tüm meydanı sarsan bir şiddetle çarparak açıldığında kelime boğazımda düğümleniyor. İnsanlar daha önce bir kavga olasılığının arttığını fark etmemiş gibiydiler ama şimdi dağılıyorlar, bizden uzaklaşıyorlar ya da iki taraftaki dükkânlara sığınıyorlar. Saniyeler içinde meydan iki-üç saldırgan, Ramanu ve benim dışımda bomboş kaldı.

Devasa bir form kapının girişini dolduruyor ve solan ışığa doğru adım atarken geniş omuzlar ve boynuzların tanıdık görüntüsü karşısında saf bir rahatlama sesi çıkarıyorum.

Azazel burada.

BÖLÜM 8

AZAZEL

■ tek bir süpürme ile sahneyi almak. Üç yabancı. Ramanu, Eve'i korumak için elinden geleni yapıyor. İşe yaramayacak. Çok fazla var ve Ramanu koruma olarak eğitilmiş. Gözlerini yakaladım ve başımı salladım. Sinyallerini aldığım anda -bütün halkımın dışarıdayken taşıdığı küçük sihirli panik butonu- buraya koştum. Çok geç kalmadığımı sevinyorum.

İhtimalleri eşitleme zamanı.

Bana en yakın olan çifte saldırıyorum. Kanatları olan daha büyük olanı savuşturuyorum ama diğerini boğazından yakalayıp parmaklarımı boynuna geçiriyorum. Tutuşumu değiştirmek, benim olanı tehdit etmeye cüret ettikleri için lanet olası boğazlarını koparmak için hiçbir şey gerekmezdi. Sadece Brosh hakkında sahip oldukları her türlü bilgiye ihtiyacımız olduğu bilgisi elimi tutuyor.

Bu . . . ve Eve'in beni zaten olduğundan daha fazla canavar olarak görmemesi arzusu.

Onun yerine, onları kapılardan kalenin içine fırlatıyorum. "Zindan!"

Kapılar kısa bir süre için çarparak kapanır. Tekrar açıldığında, geriye sadece boş koridor kalır. Güzel. Şimdi diğer ikisi için.

Ramanu ve Eve'in arkasındaki kişi cübbesinden bir bıçak çıkararak onlara saldırıyor. Korku göğsüme yerleşiyor. "Bıçak!" Kükrüyorum.

"Anlıyorum," diye tersliyor Ramanu. Eve'in kolunu tutuyorlar ve saldırganı karşılamak için hareket ederken onu arkalarına gönderiyorlar. Onları sık sık dövüşürken görmüyorum ama tanrım, çok gaddar ve acımasızlar. Pazarlıkçının bileğini kırıyorlar, bıçağı kapıyorlar ve düşmanlarının karnına saplıyorlar. Sonra da iyi bir önlem için çeviriyorlar.

Eve'in çığlığı beni kendime getirdi. Kanatlı pazarlıkçı kollarını ona dolamış ve havaya fırlamak için geriliyor.

"Hayır!"

Tam havalandıkları sırada hamle yapıp elimi baldırlarına doluyorum ama kanatlarının panikle çırpınması onları daha yükseğe kaldırıyor ve tutuşum ayak bileklerine doğru kayıyor.

Onları gökyüzünden indirebilirim ama Eve'i tehlikeye atmadan olmaz. "Ramanu!" Boştaki elimi uzatıyorum, elimden geldiğince destekliyorum. "Eve'i al!"

İkinci komutanım koşarak yanımıza geliyor ve hiç vakit kaybetmeden uzattığım avucumun içine giriyor, ben de tüm gücümü kullanarak onları havaya fırlatıyorum. Düşmanımızın çaresizliği gibi onların momentumu da işe yarıyor. Ramanu, pazarlıkçının kafasının üzerinden uçarken Eve'i kollarından kapıyor. Temizlendikleri anda, bilinmeyen pazarlıkçının bacağını iki elimle kavıyorum ve ayaklarımın altındaki kaldırım taşlarını paramparça edecek kadar sert bir şekilde yere çarpıyorum. Kemiklerinin çıtırtısı o kadar yüksek ki bir daha ayağı kalkamayacaklarını biliyorum.

Ramanu hafifçe arkama iniyor, Eve güvenle kollarında. "Olaylı bir gündü."

İki cesedi inceledim. "Bıçağı çevirmene gerek yoktu."

"Zaten bir esiriniz var. Daha fazlasıyla kaynak israfına gerek yok." Eve'i dikkatlice ayağı kaldırdılar. "Ayrıca, yardımınıza ihtiyacınız vardı."

Ama artık dinlemiyorum. Eve'in yanına gidiyorum, kan dökülmesine kocaman gözlerle bakıyor, yüzü çok solgun. Artık güvende, ama buna inanmayacak. Henüz inanmıyor. Onu kollarımın arasına alıyorum. "Şunu temizleyin," diye seslendim omzumun üzerinden.

"Tabii ki."

Kapı aralığından geçip şatonun görece güvenli ortamına geri döndüğümde gerginliğim geçmiyor. Eve titriyor, gözleri kocaman açılmış ve elleri sarsılarak gömleğimi kavırıyor. "Güvendesin," diyorum usulca. "Eve, güvendesin."

"Yalan söylemeyi bırakacağını söylemiştin."

Kale aciliyetimi anlıyor, çünkü Eve'in süitine açılan kapıyı itmeden önce sadece tek bir merdiven ve kısa bir koridor var. "Yalan söylemiyorum. Artık güvendesin. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Yatağın yanından geçip banyoya giriyorum. Gömleğindeki kanı fark ettiğini sanmıyorum ve o fark etmeden önce çıkarmak istiyorum. Tam olarak paniklemiyor ama onu daha fazla travmatize etmek için bir neden yok. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Cesaretlerini yanlış değerlendirmişim, yoksa seni ve Ramanu'yu refakatçi olmadan buradan çıkarmazdım."

"Azazel." Elini göğsüme bastırıyor, kahverengi gözleri ciddi. Az önceki sarsıntı hafifliyor gibi görünüyor, onunla özel olarak ilgilenebileceği bir yere saklanıyor. Keşke bu yükü onunla paylaşmama izin verecek kadar bana güvenseydi, ama bu noktada onun güvenini hak etmek için çok az şey yaptım. Elini bırakıyor. "Sana o kadar kızgınım ki bunu kelimelere zor döküyorum. Ama ön bahçen sayılabilecek bir yerde tehlikede olacağımızı bilmene imkân yoktu. Kendini kırbaçlamayı bırak."

"Onun yerine beni kırbaçlayabilirsin." Kahretsin, bunu söylemek istememiştim. Eve'in yanında pek çok şey yapmak istemiyorum.

Gözleri parlıyor. "Kesinlikle olmaz. Çizgiler var ve bugünlerde hissettiklerimle onları aşmayacağıma dair kendime güvenmiyorum."

Onunla sözleşmeli olduğum gecelerde çok az sapkınlık yaptık. Bunun için sabrım yoktu, bana ilham verdiği çılgınlığın ötesini düşünemiyordum. Arzum hala orada, yüzeyin altında zorlukla yumuşatılmış. Geçen gece yemek masasında onu becermemeyi nasıl başardığımdan hâlâ emin değilim. İhtiyacım içimde canlı bir şeydi ve tek bir kelimeyi tekrar tekrar söylüyordu. Eve. Başka kimse yapamaz.

Geçmişte, ejderhaların kur yapma ve evlilik ritüellerinde bu kadar katı olmalarına gülmüştüm. Sanırım şimdi daha iyi anlıyorum. Eve'in benim olmasını istiyorum. Eğer ihtiyacı olan şey insan ritüeliyse yüzüğüm parmağında olsun. Halkımın önünde ortak hükümdar olarak duracak.

Ama bu aptalca bir hayal.

Benimle orgazm taklidi yapmamış olabilir, ama bana hatırlatmaya çok hevesli olduğu gibi, geri kalan her şey onun için bir iştî. Benim sahip olduğum duygusal bağlılığı paylaşmıyor ve ben de ilk etapta bir bağ geliştirdiğim için aptalım.

Şu anda bunların hiçbirinin önemi yok. "Bırak seninle ben ilgileneyim." Sesimi alçak ve eşit tutuyorum. "Sadece ayaklarının üzerinde daha sağlam durana kadar. Lütfen Eve."

Ağzını açıyor, belli ki ikimizi de reddetmeye niyetli, ama sonunda iç çekiyor. "Bunun hiçbir anlamı yok."

"Biliyorum." Onu küvetin yanındaki tabureye oturtuyorum ve suyu akıtmak için yanından geçiyorum. Söyleyecek başka bir şey yok. Hayatta kalan tek düşmanı sorgulamam gerekiyor. Brosh'un nerede saklandığını bulabilirsem, ihanet ağının tam olarak ne kadar geniş olduğunu anlayabilirsem ...

Ama bu daha sonrası için bir sorun. Şu anda, benim bakımımı kabul etmeyi kabul eden, gerçekte asla benim olmayacak bir kadın var.

Küvet hızla doluyor. Gömleğine uzandım ama duraksadım. "May I?"

Yüzünde neredeyse mizah olan bir şey titreşiyor. "Azazel, beni sayamayacağım kadar çok kez çıplak gördün. Şimdi utandığını söyleme bana."

Buna verilecek düzinelerce cevap var ama hiçbirini konuşacak kadar iyi değil. Bunun yerine gömleğini dikkatlice başından çekiyorum ve kaburgalarında çoktan kararmış olan morluğu görünce donup kalıyorum. Parmaklarımı, pazarlıkçının kaçmaya çalışırken onu tuttuğu mor ve yeşil iz üzerinde havada gezdiriyorum. "İzin verirsen buna yardımcı olacak bir şeyim var."

"Nefes almayı zorlaştıracak kadar acı çektiğini düşünürsek, tıbbi bakıma hayır demezdim."

"Kımıldama." Dolaba doğru yürüyorum ve tasarladığım merhemi bulana kadar çekmeceleri karıştırıyorum. Şu anda bunu düşünmemek en iyisi. Kullanım amacı ne olursa olsun, her türden yüzeysel yaralanmaya iyi geliyor ve çürüğün daha derin kısımlarına hemen ulaşamayacak olsa da, ağrı seviyesine yardımcı olacaktır.

Eve'in oturduğu yere dönüyorum ve önünde çömeliyorum. Bu, göğüslerini yüz hizasına getiriyor, eğer çürük, görkemli dolgunluğunun hemen altındaki kaburgaları boyunca uzanmasaydı görmezden gelmek daha kolay olurdu. Dur. "Kollarını başının üzerine kaldırabilir misin?"

Cevap olarak tam olarak bunu yapıyor, sonra kollarını başının üstüne koyuyor. Bakışlarım pembe meme uçlarına takılıyor ve dikkatlice nefes almak zorunda kalıyorum. Kahretsin, bu berbat bir fikirdi. Ona merhemi verip kendi başına sürmesine izin verebilirdim. Yine de şimdi geri çekilmek bir seçenek değil. Ne kadar kötü bir fikir olursa olsun.

Parmaklarımı merhemine içine daldırıyorum ve dikkatlice çürüğün ortasından geçiriyorum. Şaşkın bir nefes alıyor. "Karıncalanıyor."

"Biliyorum." Bu karıncalanmanın zevki arttırmak için kullanılabileceği diğer yolları düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. Sıkma için. Yaranın üzerine çok fazla baskı uygulamadığımdan emin olarak merhemi cildine nazikçe masaj yapıyorum.

Sonsuza kadar sürer. Hiç zaman almaz.

"İşte oldu." Topuklarımın üzerine oturdum ve kapağı tekrar kapattım. "Sabah üzerine bir kat daha atarsan

yeni gibi."

"Teşekkürler."

Hareket etmem, ayakta durmam, aramıza biraz mesafe koymam gerekiyor - nefes alırken göğüslerinin sürekli yükselip alçalmasını ölçmem değil. Burada bir an daha kalmak dünyanın hem en iyi hem de en kötü fikri. Pantolonunu çekip çıkarmak, vücudunda başka sıyrık ya da çürük var mı diye bakmak istiyorum. Onu daha iyi öpmek için.

Sanki benim dokunuşumu cezadan başka bir şey olarak görebilirmiş gibi.

Sarsılarak ayağa kalktım. "Sanırım buradan sonrasını biliyorsun. Onu sorgulamam gerek." Hayatta kalan saldırgan. Bunu söylemek ona sadece şiddet kapasitemi hatırlatacak. Bunu görmesini hiç istemedim. Bu bölgeyi, bu diyarı, bu kadını korumak için yaptığım şeylerden utanmıyorum ama bunun onun benim hakkımdaki olumsuz görüşünü daha da doğrulamasından pişmanlık duyuyorum.

Onu güvende tutarken, onu sonsuza dek kaybettim.

Hala nefes aldığı, hala savaştığı sürece, bu ödemeye değer bir bedeldir. Benden nefret etse bile. Sonunda başka birinin arkadaşlığını arasa bile.

Banyodan çıkarken Eve beni geri aramıyor. Belki arar umuduyla kapının önünde birkaç dakika daha oyalanıyorum. Ama aramadı.

İçimi çekiyorum ve kapıyı arkamdan hafifçe çekerek odasından çıkıyorum. Orada durakladım. "Üzerine fazla gitme. Burada olduğu için üzgün olması onun suçu değil. Benim hakkımda böyle hissetmeye hakkı var. Ve geri kalanımız daha misafirperver olmak için çalışabiliriz."

Şato yanıt vermiyor, ama gerçekten bir yanıt beklemiyorum. Koridordan aşağı iniyorum ve ardından zindana giden dar merdivenlerden iniyorum. Ramanu çoktan oradaydı, ağzı sıkı bir çizgiye çekilmişti. "Bir sorunumuz var."

Hareketlerini takip ettiğimde yerde yatan bir ceset görüyorum. Kırmızı benekli cesedin ölüm nedeni yeterince açıktı.

ağızları köpürür. Zehir. "Bu Brosh için bile aşırı görünüyor."

"Katılıyorum." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve ayak ayak üstüne atıyor. "Seni ve diğerlerini bırakmak istemiyorum. Erteleyebilirim-"

Pek de hissetmediğim bir güvenle, "Her şey yoluna girecek," diyorum. Katil küçük cadının Ramanu'nun ne kadar ilgisini çektiğini biliyorum ve bana yardım etmek için kendi çıkarlarını defalarca askıya aldılar. Cadı onları çağırmak için malzeme topluyor, yani çağırması an meselesi. Zamanlama ne kadar uygunsuz olursa olsun, onları bundan alıkoyamam.

Tereddüt ediyorlar ama sonunda başlarını sallıyorlar. "Eve nasıl?"

"Sarsılmış ve morarmış, ama onun dışında iyi." İyi. Kesinlikle hiçbir şey ifade etmeyen küçük bir kelime. O iyi değil. Bir daha asla iyi olmayabilir. Benim seçimlerim, bencilliğim yüzünden. Sorun olduğunu fark ettiğimde Brosh'un icabına baksaydım. Eve'den uzak duracak kadar kontrollü olsaydım.

Artık geri dönmek için çok geç.

Bu gerçek için minnettar olmaktan nefret ediyorum. Bir şeyleri değiştirme şansım olsaydı bile farklı kararlar alıp almayacağımı bilmemekten nefret ediyorum. Benden nefret ediyor olabilir ama o burada.

Ben gerçekten onun düşündüğü canavarım.

BÖLÜM 9

EVE

■ uyuyamıyorum.

Beni uyanık tutan, her nefes alışımında kaburgalarımaya doğru hafif bir ağrı yaymaya devam eden çürük değil; o hayal edebileceğimden daha hızlı iyileşiyor. Azazel'in kullandığı merhemde nasıl bir büyü var bilmiyorum ama

çalışıyor ve iyi çalışıyor.

Mesele Ramanu'nun gözümün önünde tartışmasız bir şekilde bir insanı öldürmesi değil. Nedendir bilinmez, bu benim onlara bakış açımı hiç değiştirmiyor. Belki de Ramanu'yu düşündüğümde göğsümde çelişkili duygulardan oluşan karmakarışık bir yığın hissetmediğim içindir. Biraz zaman tanınırsa arkadaş olabileceğimize inanıyorum, ama ondan daha fazlasını arzulamıyorum.

Azazel ile mi?

O da birini öldürdü. Beni kaçırmaya çalışan birini. Sorun olduğu anda hiç tereddüt etmeden koşarak geldi. Bundan daha fazlası Gözlerimi tavana diktim. Benim seçeceğim yol bu olmayabilir ama Azazel bir kral. Endişelenmesi gereken benimkinden çok daha fazla hayatı var. Düşmanın beni almasına izin verebilirdi. Kolay olurdu. Önlenebilir bir ölüm, ama Brosh'un yararlanabileceği bir zayıflığı kapatmış olurdu.

Ama kurtarmadı. Beni kurtardı. Beni kurtarmaya devam ediyor.

Yüzüncü kez dönüyorum, ama yatağım ne kadar rahat olursa olsun, zihnimin arkasında dolaşan düşüncelerden kaçamıyorum. Azazel'den nefret etmeliyim. Ondan nefret ediyorum. Beni varlığının yarattığı tehlikeden koruyor. Ama tehlike yeterince gerçek. Ölmek istemiyorum.

Taciz ve hatta şiddete yabancı değilim. Keşke başka türlü olsaydı, ama eskort olarak çalışmaya başlamadan önce bile, hem erkeklerle hem de kadınlarla bir dizi kötü ilişkim vardı. Aşkı hep yanlış yerlerde aradım. Ya da daha doğrusu ben aşkı arıyordum ve aşık olduğum insanlar bir eşten çok sahip olunacak birini arıyorlardı. Son kız arkadaşım zararsız bir mesaj yüzünden lastiklerimi kestikten sonra, flört etmeye tamamen tövbe ettim. Sonra Pope ile tanıştım ve işime başladım. Artık biriyle çıkmak için çok meşgulüm, yaptığım işle ilgili sorun yaşayabilecek potansiyel adayları filtrelemenin getirdiği tüm saçmalıklarla ilgilenmiyorum.

Peki ya bazen müşterilerime karşı sevgi ve arzu geliştirirsem? Bazen onların da beni sevdiği, beni diğerlerine tercih ettiği fantezisine kapılırsam? Bu benim sorunum, onların değil.

Dönüyorum, döndüğümü biliyorum ama bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Kafamdaki karmaşayı konuşmak için arayabileceğim bir Papa yok. Azazel'le olan huzursuzluğum hakkında ne diyeceklerini biliyorum: Elindekini kullan. Belli ki benim iyiliğimi önemsiyor, her ne kadar bunu boktan ve abartılı bir şekilde yapıyor olsa da. Bunu kullanabilirim.

Tanrım, çok yorgunum.

Gözlerimi açıyorum ve hafif esintide tül perdemin hareketiyle tavanımın üzerinde dans eden şehir ışıklarına bakıyorum. Her şey çok fazla. Bu durum. Bugün tanık olduğum şiddet. Gelecek. Hepsi.

Yataktan kalkıp kısa bir bornoz giyme kararını ben vermiyorum. Kesinlikle kapıyı açmayı seçmiyorum ve

koridora adım atar. Işıklar normalden daha alçak, geç saate bir selam.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Uzanıyorum ve parmak uçlarımı taş duvara hafifçe bastırıyorum. Tenime karşı serin ve hoş bir his veriyor. "I . . ." Derin bir nefes alıyorum. "Azazel'e gitmek istiyorum, lütfen."

Anlayabildiğim kadarıyla hiçbir şey olmuyor ama Ramanu ve Azazel'le bile kalenin hareket ettiğini hiç görmüyorum. Uzaklara baktığımda her şeyin değiştiğini gördüğüm garip olaylardan biri bu. Bunu aklımda tutarak yürümeye başlıyorum.

Bunların hepsi boşuna olabilir. Ya da ne kadar düşüncesiz davrandığım gerçeğiyle yüzleştiğim an fikrimi değiştirebilirim. Hızımı artırıyorum, sanki hız düşüncelerimden kaçmak için yeterli olmuş gibi.

Buraya geldiğimden beri birçok kez odamdan çıkmaya çalıştım ve her girişimim hüsrarla sonuçlandı. Yürüyorum, yürüyorum, yürüyorum ve tam kırılma noktasına geldiğimde, lanet olası kale beni tekrar kapımın önüne bırakıyor.

Bu gece öyle değil.

İlk dönüş, büyük bir kapısı olan kısa bir koridorda son buluyor. Aniden duruyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Bu bir numara mı?" Cevap yok, ama neden olsun ki? Bu kalenin sesi yok. Bu ana kadar bunu gerçekten trajik bulmamıştım. Etrafıma bakıyorum ve boşazımı temizliyorum. "Ah, teşekkür ederim. Nankörlük etmek istememiştim."

Kapıyı çalıp en iyisini ummaktan başka yapacak bir şey yok. Ahşap ilk bakışta beklediğimden daha dokulu, parmak eklemlerime sertçe vuruyor.

Saniyeler sonra kapı açılır ve Azazel ortaya çıkar. Saat o kadar geçir ki, alışlagelmiş tunik ve pantolonunu, kalçalarını saran ve bacaklarının çoğunu çıplak bırakan bir tür kısa etek giysiyle değiştirmiştir. Kalçaları kocaman. Hatta berbat. Kalçalarını ısırmayı hiç şu anki kadar istememiştim.

Kaşlarını çatıyor. "Eve. Bir sorun mu var?"

"Her şey yanlış." Sözcükler sade ve ikimizi de boğmaya yetecek kadar dürüstlikle dolu. "Düşünemiyorum, uyuyamıyorum. Bugün ..."

"Çok fazla. Biliyorum. Özür dilerim. Elimden gelse seni anılardan kurtarırdım." Bir adım geri çekilir, içeri girmesi için açık bir davettir bu.

Ona gelmek berbat bir fikirdi. Yataktan çıktığım anda anlamıştım. Bazen sadece kötü ve daha kötüsü vardır. Kendi odamda kalmak ve koşturutan düşüncelerim tarafından boğulmak, bu her neyse ondan daha kötüydü.

Bunun ne olduğunu biliyorsun.

Sanırım öyle. Azazel kapıyı kapatır kapatmaz cübbemi çıkarıp silkeleniyorum. İçime bir şey giymedim.

Şok olmuş nefesi neredeyse ona bakmam için yeterli.

"Eve?"

"Artık düşünemiyorum." Birden her şey çok fazla geldi. Gözlerimi kapatıyorum. "Bunun pek çok açıdan berbat olduğunu biliyorum Azazel. Burada olmamalıydım."

Hareket ettiğini gösteren bir ses yok ama konuştuğunda sesi önümden geliyor. "Bunu yardım etmek için mi yoksa zarar vermek için mi yapıyorsun?"

Çaresizce omuz silkiyorum. "İkisi de mi?"

Gergin kıkırdaması göğsümdeki bir şeyi çekiştiriyor. Onu anlamak istemiyorum. Şu anda onun da en az benim kadar boyunu aştığını kabul etmek istemiyorum. Bektan bir durumdan en iyi şekilde faydalanıyor olabileceğini kesinlikle kabul etmek istemiyorum. "İncitmek istediğin ben miyim yoksa kendin mi?"

"İkisi de," diye fısıldıyorum.

"Bu kötü bir fikir." Yaklaştı. Yemin ederim vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. "Sana her dokunduğumda bana daha çok kızılıyorsun."

Keşke bu doğru olsaydı. Keşke yemek odasındaki o sahneden beri her gecemi onun anısına kendimi parmaklayarak geçirmemiş olsaydım. Onun insan versiyonunu değil, tüm seks için

olağanüstü bir şeydi. Hayır, elimi kalçalarımın arasına soktuğumda hatırladığım boynuzlar, obsidyen gözler ve çok uzun kötü bir dil.

Gözlerimi açtığımda onu benden birkaç santim ötede buluyorum. Bunu zorlamak, geçen sefer yaptığım gibi kontrolü ele almak çok kolay olurdu. Ama . . . Yorgunum. Korkmuştum. Nasıl mücadele edeceğimi bilemediğim bir şekilde titriyorum. "Dokun bana." Sert bir nefes çekiyorum. "Lütfen."

Yüzümü dev elleriyle kavrayabilmek için uzandığında, gerçeğe barışıyorum - sabah kızdığım kişi o olmayacak. Kendim olacağım. Arzularımda zayıf olduğum için. Hayatımın alt üst olmasından sorumlu olan kişiyi istediğim için.

Bu yarın için bir sorun.

Şu anda Azazel ağzını benimkine yaklaştırmış, beni öyle tatlı öpüyor ki göğsümde canlanan özlemde ağlayabilirim. Farklı bir kadın olmak, farklı fay hatlarına sahip olmak. Bunu kabullenebilmek ve savaşmayı bırakabilmek. Pek çok şey yapmak için.

Öpüşmeyi kesiyorum. "Yumuşak yapamam. I-"

Bir kolunu kıkımın altından geçiriyor ve yüzlerimiz eşitlenene kadar beni kaldırıyor. "Eğer herhangi bir noktada durmak istersen, 'dur' de ve bitsin. Anladın mı?"

"Evet?"

Bu sefer, beni öptüğünde, şiddetten çok uzaktı. Ağzına doğru inliyorum ve dişler ile dillerin savaşına giriyorum. Evet, ihtiyacım olan şey bu. Bizi odanın diğer ucuna götürüyor ve bu sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyor ama onu öpmeyi bırakacak kadar meraklı değilim. Özellikle de sonunda beni saçma derecede yumuşak yatağına yatırdığında ve geri çekilip açık kalçalarımın arasına diz çöktüğünde, ardından peştamalını çıkarıp yana attığında.

Aradaki boyut farkı gerçekten çok saçma. Şimdiye kadar birlikte olduğum en uzun boylu kişi altı-beş yaşındaydı ve Azazel'in boynuzları saymasak bile en az yedi santim boyu var. Ama bir basketbol oyuncusu gibi iri yarı değil; kalın yapılı.

ve kaslı, ve kutsal lanet, onun horoz büyük. Hayır, kocaman doğru kelime değil. Kalçalarının harap olduğunu söylemiş miydim? Şaka gibi. Aleti kelimenin tam anlamıyla.

İçimi saran korku titreşimine rağmen, uzanıp tek bir parmağımı onun absürt uzunluğunda yukarı, yukarı, yukarı sürüklemekten kendimi alıkoyamıyorum. "Beni bununla öldüreceksin."

Zoraki bir kahkaha atıyor. "Bebeğim, oyuncaklarını gördüm. Başa çıkabilirsin."

Sarsılıyorum, ama bunun evcil hayvan isminden mi yoksa aslında beni neredeyse bu büyüklükte bir oyuncak alırken gördüğünü hatırlatmasından mı kaynaklandığını söyleyemiyorum. Bunu tamamen unutmuştum, birkaç yıl önce yaptığımız küçük bir uzun mesafe seansını. Oyuncak benim için satın almıştı ve ben de ona oyuncak kullanırken çekilmiş bir videomu göndermiştim.

Sikini tekrar okşuyorum, özellikle belirgin bir damarı izliyorum. Büyüklüğü bir yana, yeterince tanıdık bir şekli var -bazı hoş çıkıntıları var ya da yok- ve amımın nabzını hızlandıran hınzır bir kıvrımı var. "Burada bir sürpriz var mı?"

"Kastettiğin şekilde değil." Bakışlarıyla beni içine çekiyor ve sonra başını sertçe sallıyor. "Ama bir şeyi unutuyorum." Azazel yataktan fırlıyor ve çıplak bir şekilde duvara dayalı bir dolaba doğru yürüyor. Dikkatimi ondan, sırtındaki uzun kas çizgilerinden, yuvarlak poposundan, yürürken uyluklarının ve baldırlarının esnemesinden ayırmak imkânsız. Tanrım, güzelliğe varacak kadar güçlü.

Yerine getirmek için sabırsızlandığım bir sözle geri dönüyor ve önümde bir kolye sallıyor. "Bu hamile kalmamanı sağlayacak."

Göz kırpıyorum. "RİA'm var."

"Farkındayım." Kımıldamıyor. "Ama büyü işin içindeyken bilimin bizim diyarımızda tutunacağına dair elimde kanıt yok, bu yüzden korunduğunuzdan iki kat emin olacağız."

Sıcaklık göğsümde çiçek açma tehdidinde bulunuyor. "Prezervatif takabilirsin." Müşterilerim için pazarlık konusu yapmadığım kurallarımdan biri olan prezervatifi benimle her zaman kullanır.

"Yapabilirim," diye kolayca kabul ediyor. Dikkati amıma yöneliyor. "Ama ben seni doldurmak istiyorum bebeğim." Eğilip bir elini kalçamın yanına koyuyor, sert yüzü gergin. "Babanın seni mahvetmesini istemiyor musun?"

Nefes alamıyorum. Ağzım çalışıyor, ama gerçek bir yanıt bulabilmem için birkaç deneme yapmam gerekiyor. "Sana sadece seni kızdırmak için baba dediğimi biliyorsun."

"Biliyorum." Birden sıırttı. "Ama hoşuma gittiğine karar verdim."

Ben de sevdim. Hem de çok. Kim bilir daha ne kadar burada sıkışıp kaldım, yani durumum daha karmaşık hale gelemmez. Mantık bir kelebeğin kanatları kadar dayanıksız ama umurumda değil. "Kolye nasıl çalışıyor?"

Avucuma bastırıyor. "Tek bir damla kan bunu sana anahtarlayacak. Bunu taktığın sürece hiçbir yan etkisi olmadan hamileliği önleyecektir."

Yan etkisi olmaması kulağa hoş geliyor. Alt dudağımı kemiriyorum. Ona çılgınlık için geldim ama bu tür şeyleri ona karşı kullanmak zor. Esirci olsun olmasın, benimle kendi yöntemleriyle ilgileniyor.

Onun için yumuşamaya tehlikeli bir şekilde yakınım.

Bunu düşünmemek için kolyeyi boynuma asıyorum ve elini tutuyorum. Tek bir parmağımı pençelerinden birine bastırıyorum. Tenime değen kanın parlak çiçeği ikimizin de sert bir nefes almasına neden oluyor.

"Merkez," diye mırıldanıyor, kanımı oraya bulaştırabilmem için kolyeyi tutuyor. "Şimdi ve adet döneminin ilk gününde birkaç damla kan."

Titriyorum ve bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum. "Ben hazırım baba. Beni mahvet."

BÖLÜM 10

AZAZEL

■ Eve'in bana sunduklarını kabul etmekten daha iyisini biliyorum. Bugün neredeyse benden alınıyordu. O sadece burada çünkü o günkü olaylardan dolayı travma geçirdi.

Her ne kadar hayatı şiddetten muaf olmasa da. Brosh'un adamları onunla birlikte kaçmış olsaydı, o gece hayatta kalamazdı.

Bu düşünce onu yatağıma geri bastırmamı ve elimi vücudunun ortasında gezdirmemi sağladı. Kaburgalarındaki morluk çoktan solmaya başladı; sabaha kadar geçecek. Daha önce olanların tek kanıtı bu ama yine de kendimi onun geniş kalçalarına, kalın uyluklarına dokunmaktan alıkoyamıyorum, henüz kataloglamadığım başka bir yara olduğundan eminim. "Seni benden almaya çalıştılar."

Gözleri parlıyor. "Birinin alması için senin değilim."

Keşke bu doğru olsaydı. Keşke hüznü beni kendisine çektiği andan itibaren ilgimi çeken bu kadından uzak duracak kadar kendimi kontrol edebilseydim. Pazarlıkçılar, anlaşmaya açık olabilecek insanların kokusunu alırlar. Yıllar önce, Pope'la tanışmadan ve onun için her şey değişmeden yaklaşık altı ay önce Eve de o insanlardan biriydi.

O zaman ona düzgün bir şekilde yaklaşıyordum, ona bir sözleşme teklif etseydim ...

"Artık benimsin Eve." Yumuşak, tatlı ve benim için çoktan ıslanmış amını avuçluyorum. "Kontratımı imzalamadan çok önce de öyleydin."

Göğüslerinin zıplamasına neden olan bir nefes tıslıyor. "Konuşmayı kesip beni becermek senin yararına." Bileğimi kavlıyor ve elimi ateşine doğru tutuyor. Ses tonundaki zehirin bir kısmı kayboluyor. "Lütfen, Azazel. Şu anda seninle bu konuda kavga edemem."

Bu bir zarar mı? Tam olarak emin değilim ve bu yeterli bir cevap olmalı. Bu durumda başka bir pazarlıkçıya ne söyleyeceğimi biliyorum, ancak kendi tavsiyemi dinleyecek gibi görünmüyorum. Eve söz konusu olduğunda etik değerlerimden defalarca ödün verdim. Neden şimdi de olmasın?

Kendini iyi hissetmesini sağlayabilirim. En azından bir süreliğine unutmasını sağlayabilirim. Bana bunun için geldi. Onu geri çevirmeyeceğim. Ona tam olarak istediğini vereceğim, ikimize de zarar verse bile.

Düşünmeyi bıraktım. Üzerine eğildim ve onu kabaca öptüm. Eve'in tadı her zamanki gibi. Evim gibi. Bunun ne anlama geldiğini tanımlamak zorunda kalsaydım, kelimelere dökebilir miydim bilmiyorum. Belki de yapmamam daha iyi.

Anında benimle buluşmak için ayağa kalkıyor, tüm mücadelesini dilinin benimkine doğru kaymasına, dişlerinin alt dudağıma vurduğu keskin acıya veriyor. Yıllarımı ona yalan söyleyerek geçirdiğime inanıyor ama söylediğim tek yalan insan olmakla ilgiliydi. Geri kalan her şey çıplak dürüstlüktü. Bu dürüstlük.

Ağzımı çenesinin üzerinden boğazına doğru sürüklüyorum. Göğüsleri saf sanat eseri gibi, yuvarlak ve mükemmel ve pembe meme uçlarıyla zirveye ulaşmış. Birini öpücüklerle boğarken diğerini avuçluyorum ve başparmağımın diğerinin alt kıvrımını boyunca sürükleyebilmek için pençe oluşturmaya izin veriyorum.

Eve inliyor. "Evet, baba. Daha fazla." Babacığım.

Eğer inlediğinde bu ismin benim için ne anlama geldiğini tam olarak kavrayabilirse ... En iyisi bunu düşünmemek.

çok yakından. Titreyip çaresiz kalana kadar onunla saatlerce uğraşmak isterdim ama şu anda buna tahammülü yok. Derisine yerleşmesi için hızlı, sert ve pürüzlü bir şeye ihtiyacı var.

Anlıyorum. Benim de buna ihtiyacım var.

Yine de onu incitmek gibi bir arzum yok ve eğer çok hızlı hareket edersek tam da bu olacak. Acının yeri var, ama sadece bir yere kadar. Merhem çok şeyi iyileştirebilir, ama bundan zevk almasını istiyorum.

Onu tekrar tatmak için herhangi bir bahane. Eve ile her seferim son seferim olabilir; her ayrıntı, her his için çok açgözlüyüm. Yuvarlak karnından aşağıya doğru öpüyorum, kıvrımlarını ciyaklamasına neden olacak şekilde kemiriyorum. Yüzümü kalçalarının tepesine bastırıyorum ve derin derin içime çekiyorum. "Sana doyamıyorum."

"I . . ." Kalçalarını araladığımda nefesini titreyerek dışarı veriyor. "Bu kadar çok konuşmandan hoşlanıyor muyum bilmiyorum."

Kıvrımlarını ayırmak için başparmaklarımı kullanıyorum ve dilimle klitorisine fiske vuruyorum. "Durmamı ister misin?"

"Acele etmeni istiyorum." Boynuzlarımı tutmak için uzanıyor ve ürperme sırası bana geliyor. Özellikle hassas değiller, ama yüzümü ona yaklaştırıp zevk talep etmesinde omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen ve sikimi o kadar sertleştiren bir şey var ki, o anda boşalmamam bir mucize.

Zaten benim için damlıyor. Tekrar içime çekiyorum, onu ağzımla kapatıp amını tam da sevdiği şekilde öpmeden önce ikimizi de bir süre bekletiyorum. Eve hayatımın sonuna kadar rüyalarımda duyacağım bir miyavlama sesi çıkarıyor. "Oh, lanet olsun."

Kalçaları başımın iki yanında gerilirken, her titreme ve sarsıntıda boynuzlarımı sarsıyor. Bir parmağımı içine sokuyorum. Gerçek formumda ellerim daha büyük. Gerçek halimde her şey daha büyük. Onu kendime hazırlamalıyım. Yapmam gerek.

"Azazel." Topukları sırtıma batıyor. "Baba, lütfen. Daha fazla beklemek istemiyorum." Boynuzlarıma tekrar asılıyor. "Becer beni."

Alnımı karnının alt kısmına bastırıyorum. "Canını yakacağım."

"O zaman canımı yak," diye inliyor. "Bunu kaldıracabilirim." İkinci parmağımı da içine sokuyorum. Sıkıca oturuyor, amı etrafımda titreşiyor. "Eve-"

"O zaman bırak ben üstte olayım."

Parmaklarımı yavaşça içine sokuyorum, o beni bileğine kadar ıslatırken ben de onu geriyorum. "Sen bana geldin."

"Ve şimdi senin üzerine boşalmak istiyorum." Nefes nefese. "Azazel, lütfen. Bu çok iyi hissettiriyor."

Onun istediği şeyin aynısını istiyorum. İstemiyormuş gibi davranamam. "Yavaş olacaksın," diye mırıldanıyorum onun sıcak tenine karşı. "Söz ver bana."

"Söz veriyorum, baba."

Son bir uzun yalamadan sonra, ben yatakta sırtüstü yatarken o da kalçalarımın binecek şekilde yerimizi değiştiriyor. Rengi yüksek, pembe göğsüne yayılmış. Meme uçları hala ağızımdan parlıyor. Amı . . .

Eve elini elinden geldiğince sikimin etrafına sarıyor ve titriyor. "Seni içimde görmek için sabırsızlanıyorum." Öne doğru kayıyor, böylece sikim aramıza sıkışıyor ve kendini uzunluğum boyunca ovuşturuyor. Islak, sıcak ve tanrılar.

Kalçalarını tutuyorum. "Eğer bunu yapmayı bırakmazsan, çok hızlı boşalacağım."

"Bu daha önce hiç sorun olmamıştı." Durmuyor. Tabii ki durmaz. Kadınımın biraz sadist bir çizgisi var. Bunun yerine, daha sert bir şekilde bastırıyor ve parmağını kontrol edemediğim pre-come boyunca çekiyor. "Bunların hepsi benim için mi?"

"Senin için daha çok şeyim var," diye homurdandım.

"Güzel." Sikimin başını girişine bastırarak kadar yükselebilmek için çömelmek zorunda kaldı. I

O kıpırdandıkça, horozumun başı üzerinde aşağı doğru çalışırken onu tutmaya devam ediyorum. "Kahretsin," diye nefes alıyor Eve.

"Yavaş."

"Siktir git." Gülüyor, sesi düzensiz ve neredeyse kaba. Taşaklarımın kalkmasına neden oluyor. Daha önce bana hiç kaba davranmamıştı. Müşteriyken bile. Bundan ne kadar hoşlanacağımı fark etmemiştim. Nasıl tarif edeceğimi bilemediğim bir şekilde dürüst hissettiriyor. Eve kalçalarını yuvarlıyor, boyumdan aşağıya doğru inmeye başlıyor.

Onu tepeden aşağıya çarpma dürtüsü neredeyse ezici ama beni sonuna kadar götürme şansı bulmadan önce orgazm olmamaya çalışmakla çok meşgulüm. Onun üstte olmasına izin vermek bir hataydı. Çok seksi, nefes nefese ve inleyerek beni içine almaya çalışıyor. Kalçalarını her sallayışında karnı titriyor ve ben onu yakalamak, ısırarak, izin vereceği herhangi bir şekilde benim olarak işaretlemek istiyorum. Çılgınlık gibi geliyor ama gergin ve hareketsizim.

Aletimin amını açtığını, onu gerdiğini, ihtiyacıyla kayganlaştığını görmek ...

Gözlerimi kapatmalıyım ama bakışlarımı ayıramıyorum. "Çok güzelsin bebeğim."

"Biliyorum." Sırıtmayı tam olarak başaramıyor, çünkü gözleri kafasının içinde geri dönüyor. Kalçalarını son bir kez daha sallıyor ve birbirimize yapışıyoruz. Bir elimi karnına bastırıp onu sıkıyorum ve o da inliyor. "Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor baba. Çok büyüksün."

"Beni çok iyi alıyorsun," diye mırıldanıyorum. Başparmağımla klitorisini hafifçe okşuyorum. "Çok yakınsın."

"Evet," diye inliyor. Başını geriye yatırarak boynunun uzun çizgisini ortaya çıkarıyor ve bana binmeye başlıyor.

"Anlayabiliyorum. Şimdi iyi bir kız ol ve kendini benim sikime bırak."

Kalçalarının her yavaş yuvarlanışında zevk artıyor. O lanet bir görüntü, teri cildini kayganlaştırıyor, kendi orgazmını kovalarken ifadesi rüya gibi. Bunu yapmak için beni kullanıyor. Mümkün olan en iyi şekilde aşağılayıcı. Ben onun için bir aracım.

Kraliçem ve ihtiyacı olduğunda bana geldiğini bilmek beni azdırmıyorsa ne olayım.

İkimiz için başka ne doğru olursa olsun, Eve bana belli bir seviyede güveniyor. Bu süreci ne kadar berbat etmiş olursam olayım, bu temel üzerine bir şeyler inşa edebiliriz.

İlk çırpınışlar başlıyor ve sonra haykırıyor, orgazm olurken sertçe bastırıyor. "Azazel." Dudaklarından dökülen ismim bir fısıltıdan öteye geçmiyor ama bu şimdiye kadar duyduğum en güzel şey.

Daha fazla dayanamıyorum. Topuklarımı yatağa gömüyorum ve ona doğru itiyorum. Ona sert davranacak kadar ileri gitmedim ama istediğim kadar nazik de değilim. Kalçalarını kavriyorum ve onu sikimin üzerinde zıplatıyorum, tekrar tekrar ve sonra büyük bir hızla boşalıyorum, onu dolduruyorum ve sonra onu aşırı dolduruyorum, tohumum uyluklarından aşağı ve kucağımın her tarafına kayıyor.

Doğrudum ve onu kendime çektim. Eve kollarımda titriyor, gözleri hâlâ kapalı. "Kahretsin baba, sanırım beni kırdın."

"Çok iyiydin," diye mırıldanıyorum şakağına doğru, bir yandan da omurgasını okşuyorum. "Mükemmeldin." Hâlâ içinde yarı sert durumdayım ama beni tekrar kaldıramaz. Şu anda başka bir şeye ihtiyacı var.

I ulaşmak üzerinde olmadan bakıyor ve
kazmak aracılığıyla Orada tuttuğum
merhemi bulana kadar komodinimi kullanıyorum.

Kaburgalarındaki çürükleri iyileştirmek gibi birçok işe yarıyor ama çok uzun zaman önce halkımdan birini kendine sevgili edinen bir cadı tarafından yaratılmış. Boyut farkı bir nimet olabilir, ancak sevgilisiyle istediği sıklıkta birlikte olmasını engelleyen ağrılardan hoşlanmıyordu.

Onu sikimden indirirken Eve irkildi. Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Kahretsin, belki de beni gerçekten kırdın."

"Daha iyi yapacağım." Onu yatağıma yatırdım ve bir anlığına her ayrıntıyı içime çektim. Teni nasıl parlıyordu. Kukusu, sikimden dolayı tamamen dağılmıştı. Hepsinden iyisi, rahatlamış ifadesi. Onu bu kadar güçlü bir şekilde yönlendiren gerginliğin hiçbir kanıt olarak kalmadı.

Bu şekilde kalmasını istiyorum.

Kalçalarının arasına diz çöktüğümde biraz kaşlarını çatıyor. "Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Bir hafta boyunca seni hissedeceğim."

"Güven bana." Tek bir parmağımı merhemine içine daldırıp tamamen kapladıktan sonra içine bastırıyorum.

Tekrar yüzünü buruşturuyor ama iyileşme hemen etkisini gösteriyor. Eve'in kaşları hafifliyor ve başını yavaşça sallıyor. "Oh. Bu iyi. Bu gerçekten çok iyi."

"Bence sende bir tane daha var, bebeğim. Bunu istiyorum."

BÖLÜM 11

EVE

F Azazel'i becermek sabah kendime lanet edeceğim bir şey ama şu anda bunu dert edecek gibi görünmüyorum. Ne kadar farklı görünürse görünsün, o

Hala yatakta Azazel'im. Hâlâ, o anda iyi hissettiren şeyin ötesinde tanımlanmış bir dizi kuralı olmayan güç alışverişinden zevk alıyoruz.

Ve şimdi, siki hâlâ damlarken kalçalarımın arasında diz çökmüş, parmaklarıyla beni sağlığıma kavuşturuyor. Sihir müthiş bir uyuşturucu, orası kesin. Bana karşı dikkatli davranıyor ama benden bir tane daha almadan yatağından çıkmama izin vermeyecek.

Parmağını G noktamın üzerinde gezdiriyor, yüz ifadesi tamamen benim zevkime adanmış bir konsantrasyon maskesi.

Onun boyunda birini almanın acısı şimdiden azalıyor, ihtiyaç bir kez daha ele geçiriyor. Beni tüketiyor, düşünmeye, korkmaya, gelecek hakkında endişelenmeye yer bırakmıyor. Sadece burada ve şimdi var, Azazel'in kalın parmağı içimde, tembelce arzumu inşa ediyor.

Bir tane daha, gerçekten.

Azazel karışıma başparmağını da ekliyor ve her vuruşta klitorisimin üzerinde gezdiriyor. İlk orgazmım neredeyse şiddetliydi. Bu neredeyse rahatlık gibi hissettiriyor, yumuşak bir dalga

ve beni kıyıya geri gönderiyor. Sanki Güvenlik.

Vuruşlarını yavaşlatıyor, büyük parmağını içimden çıkarıyor ve dudaklarıma hafif bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "Kımıldama."

Sanki yapabilirmişim gibi. Orada uzanıyorum ve onun banyoya açıldığı belli olan bir kapıya doğru çıplak bir şekilde ilerleyişini izliyorum. Bir dakika sonra elinde nemli bir bezle döndü.

Merhem, onu bu kadar pervasızca almanın en kötü yan etkilerini kovmuş olsa bile, bezi amıma bastırıldığında hala biraz ağrıyorum. Oniks gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Merhem işe yaramaya devam edecek. Bir saat içinde hiç ağrın kalmayacak."

"Tamam."

Kaşlarını çatıyor ama beni temizlemeyi bitiriyor ve bezi daha önce fark etmediğim kısa bir çöp kutusuna atıyor. "Kal."

Yapmamalıyım. Kendimi zaten vücudumla ilgisi olmayan bir şekilde savunmasız ve ham hissediyorum. Bugün beni korudu. Bana tam olarak istediğim şeyi vermekte tereddüt etmedi.

-Uygunsuz bir saatte kapısını çaldığımda ihtiyacım olan şey buydu. Dahası, öfkeme, cezalarıma hiç şikâyet etmeden boyun eğdi.

Bana yalan söyledi. Beni kandırdı. Aslında beni kaçırdı. Beni seçti. Bunun bir önemi olmamalı -bunu ben istemedim- ama var.

Yumuşuyorum. Lanet
olsun. "Ben
kalacağım."

Emin olup olmadığımı sormuyor. Bunun için fazla zeki. Bunun yerine bana bir bardak su getiriyor, içerken dikkatle izliyor, banyoda her şeyin nerede olduğunu gösteriyor ve işim bittiğinde beni bir battaniyeye sarıp yatağına yayıyor.

Rahatsız edici olmalı. Müşterilerle yatmıyorum ve gerçekten olağanüstü bir süredir kimseyle çıkmadım. Ama gözlerimi kapattığım anda Azazel'in sabit nefesi her gergin parçamı rahatlatıyor ve sıcaklığı beni güvenle koza gibi

sarıyor.

Bu bir yalan.

Ses zayıf, dişsiz. Yarın bariyerlerimi yükseltmek için çalışacağım. Belki.

Ama uyandığımda, boş bir yatakla karşılaşıyorum.

Her şeyi hayal edip etmediğimi merak ederek birkaç kez göz kırpıyorum. Vücudumdaki hafif ağrı bu düşüncüyü hemen yalanlıyor. Yavaşça doğruluyorum, başım hafifçe dönüyor. "Ne kadar uyudum?" Aptalca olduğunu bile bile, "Azazel?" diye seslenmekten kendimi alamıyorum. Tek cevap sessizlik.

Bunun farkına varmanın verdiği acı için hiçbir sebep yok. Buraya geldiğimden beri her anımı onu uzaklaştırarak geçirdim. Neden uyandığımda beni selamlamak için en azından bir not ya da başka bir şey yazma nezaketini göstermesini bekleyeyim ki?

Ama incindim.

Yataktan kalkıp etrafa bakıyorum. Onun odası benimkinin daha büyük bir versiyonu, renk düzeni koyu mavi duvarlar, mobilyalarda bakır vurgular, hepsi tanımadığım bir tür siyah ahşap. Burnumu sokma isteği uyanıyor, ama zedelenmiş gururum ... zedelenmiş kalbim ... burada olma düşüncesine bir an daha dayanamıyorum.

"Aşırı tepki veriyorum." Bu sözler tüylerimi diken diken eden bir şekilde zayıf ve güvensiz hissettiriyor.

Azazel benim erkek arkadaşım değil. O benim tutsağım. Sevişiyor olmamız, benimleyken ilgi gösteriyor olması bu gerçeği değiştirmiyor. Stockholm Sendromu diye bir şeyin tam olarak var olmadığını biliyorum ama olsaydı, bana yaşattığı orgazmların gücü beynimi karıştırmaya yeterdi.

Kapıyı itip koridora çıkıyorum. Neredeyse bir emir verecektim ama kendimi duraksamaya ve ses tonumu yumuşatmaya zorladım. "Odama geri dönmek istiyorum. Lütfen."

Uzun koridorda attığım her adımda, umursamazlığım, feromonların ve hormonların beni buraya getiren şeyi unutturmasına izin verdiğim için kendimi azarlıyorum. Pek çok şey için.

Memleket özlemi o kadar güçlü ki, sanki sadece dokunarak bu hissi yatıştırabilirmişim gibi elimi göğsüme bastırıyorum. Ama işe yaramıyor. Tabii ki yaramıyor. Neye özlem duyduğumu bile bilmiyorum. Boş dairemi mi? New York'u mu? Pope ve yıllar boyunca kendime izin verdiğim birkaç arkadaşımı mı? Artık etrafta olmadığımı anladıklarında başka profesyonellere geçecek olan müşteriler mi? Yerimin doldurulamaz olduğu hayalini kurmuş olabilirim ama gerçek bu değil. Bunun farkına varmak Azazel'in ihaneti kadar acı veriyor.

Bildiğim her şeyden milyonlarca yaşam uzakta, büyülü bir alemdeyim ve beni esir alanın sikinin üzerinde zıplamadan duramıyorum. Ona tam olarak istediğini veriyorum. Azazel'e kızmak, şu anda incinmiş ve aptalca hissettiğim tüm yolları incelemekten daha kolay.

İlk viraj beni kapıma geri getirdi. "Teşekkür ederim." Ses tonumu pek nazik yapamıyorum. Kapımı iterek geçiyorum ve doğruca banyoya gidiyorum. Duş alacağım ve sonra ...

Hayatımın geri kalanı önümde uzanıyor, ben yalnız ve yabancılaşmış bir haldeyim. Bir haftadan fazladır buradayım. Alışmak için ancak yeterli bir süre ama keşfetmeye çalışmak teslim olmak gibi geliyor. Kollarımı kendime doluyorum, hiç olmadığım kadar çelişkideyim. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne hissedeceğimi bilmiyorum.

Duş almak zihnimi temizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Hazırlanmak genellikle içimde sakin bir alan yaratır, hareketler tanıdık ve rahatlatıcıdır. Bugün öyle değil. Yarı yolda pes ediyorum ve siyah bir şal elbise giymek için gardıroba doğru yürüyorum. Çok güzel ve üzerime tam oturuyor, bu da ruh halimi daha da kötüleştiriyor.

Buradan çıkmam lazım.

Ben hazır olmadan onu görmek anlamına gelse bile. Bu oda çok büyük ama duvarlar sanki içime kapanıyor. Gitmeliyim. Gitmem gerek.

Kapıyı itiyorum. "Lütfen." Kaleyle konuşmak kolaylaşıyor, kendimle konuşuyormuşum gibi hissetmiyorum. Belki de çaresizlik önemli olmayan şeyleri deşip geçiyordur. "Dışarı çıkmam gerek. Sadece kısa bir süreliğine. İhtiyacım var."

Yürümek, derimin altındaki uğultuyu uzak tutmaya yardımcı oluyor, ama sadece zar zor. Dün gecedен çok daha kötü ama şatoya beni Azazel'e göndermesi için yalvarmadan önce kendimi pencereden aşağı atacağım.

Onun güçlü kollarının beni sarmasını ne kadar arzulasam da. Bu istek bir yalan, bir zayıflık. Buna boyun eğmek sadece onun istediğini elde etmesinin yolunu açacaktır. O benim hayatımı mahvetti.

O benim hayatımı kurtardı.

Sadece tehlikeye atan o olduğu için! Kahretsin, şimdi de kendimle tartışıyorum. Bu çok kötü.

İki köşeyi dönüyorum ve önümde açılan merdiveni görünce neredeyse ağlayacaktım. "Teşekkür ederim." Aceleyle ilerliyorum, çok hızlı hareket ediyorum ama bir türlü yavaşlayamıyorum. Kafamdaki sesler, birbirlerine karışana kadar defalarca tekrarlanan iki kelime tarafından bastırılıyor.

Çık dışarı. Çık dışarı. Çık dışarı. Defolun, defolun, defolun.

O kadar hızlı hareket ediyorum ki, ayaklarım takılıyor. Bir an için tamamen ağırlıksızım ve sonra bir bedene çarpıyorum. Beni belimden yakalıyor ve yüz üstü düşmemi engelliyor. "Eve? Neyin var?"

Ramanu.

Kaburgalarımın çatlaması, göğüs kafesimin yarılması, kalbimin kanlı ve çılgınca yerinden fırlaması hissinin panik olduğunu biliyorum. Bu gerçek değil. Gerçek olması mümkün değil. Ama beynim bunu bilse de, bedenim bunu anlamıyor. "Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum."

Ramanu hiç tereddüt etmedi. Bir kolunu belime doluyor ve usulca dönerek gittiğim yöne doğru yürümeye devam ediyor. "Güvendesin."

"Hayır."

"Öylesin," diye ısrar ediyorlar. Sakin ve kararlı. Ses tonları patronluk taslamıyor ya da acımıyor. Sadece gerçekçi. "Panik atak geçiriyorsun." Bir köşeyi daha dönüyoruz. "Seni bahçelere götürüyorum. Neredeyse geldik."

Yolun geri kalanında beni yarı yarıya taşıyorlar. Bacaklarım istediğim gibi çalışmıyor. Hiçbir şey istediğim gibi çalışmıyor. İnsan panikten ölebilir mi? Elbette bu mümkün. Tavşanlar korkudan ölür, değil mi? Neden insanlar için de mümkün olmasın?

Ramanu beni geniş bir kapıdan geçiriyor ve sonra güneş yüzüme vuruyor, sıcak, tereyağlı ve hiç tanımadığım bir annenin okşaması kadar nazik. Beni alçak bir banka getirip oturtuyorlar. "Buraya, hayatım." Kollarımı göğsümün üzerinde çaprazlayacak şekilde yukarı kaldırıyorlar, ellerimi her iki omzumun önüne koyuyorlar. Sonra parmaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyorlar, ileri geri, ileri geri. "Nefes al. Hissettiklerine odaklan." İleri geri. "Tekrar. İşte böyle."

Gözlerim yanıyor. "Yapamam-"

"Yapabilirsin." Sert ve yumuşak bir şekilde konuşuyorlar, hala o düzenli ritimle vuruyorlar. "Biraz zaman ver."

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Küçük bir sonsuzluk gibi geliyor. Sonunda ne zaman tam bir nefes almayı başardığımı ya da göğsümdeki korkunç sıkılığın ne zaman biraz olsun hafiflediğini bile söyleyemiyorum. Sadece oluyor. Sonunda.

Tüm bunlar olurken Ramanu bir aziz kadar sabırlı bir şekilde önümde çömeliyor ve onlar vurmaya devam ederken benimle usulca konuşuyor. Çoğu insanın gözlerinin olduğu yerde onların boynuzlarının olması rahatlatıcı oluyor. Omuzlarımı sıkıyorlar. "Daha iyi misin?" "Biraz."

Boğazımı temizliyorum. "Özür dilerim. Kaybetmek istememiştim.

o."

"Çok şey atlattın." Ayağa kalktılar ve yanımdaki banka oturdular. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Söylediklerim doğrudan Azazel'e mi gidecek?
Sanmıyorum. Boğazımı temizliyorum ve kollarımı
indiriyorum. "Azazel'e

şehre git. Kalede duvarlar çok yakın hissediliyor."

"Dünden sonra böyle bir seçeneğimiz yok." Bunu üzülerek söylüyorlar. "Azazel daha fazla araştırma yapana kadar tecrit emri verdi." Bahçeyi işaret ediyorlar. "Kalenin içinde pek çok açık hava mekânı var. Bu bahçe orta büyüklükte ama başkaları da var."

İlk kez, yeşilliklerin ve parlak çiçeklerin sıçramasını göz önünde bulundurarak etrafa bakıyorum. Bahçıvan değilim, ama olsaydım bile bu tuhaf bitki ve çiçekleri tanımlayamayacağımdan şüpheleniyorum. Yine de çok güzeller. Artık nefes almanın ötesinde bir şeye odaklanabildiğim için havadaki yaşamın tadını alabiliyorum.

Bu onu daha az kafes yapmaz.

"Ramanu-"

Başını kaldırıyor, dikkati uzaktaki bir şeye odaklanıyor ve gerginlik zayıf bedenine yayılıyor. "Üzgünüm Eve, ama gitmem gerek." Aniden ayağa kalkarlar. "Azazel bu akşam onunla birlikte yemeğe katılmanı istiyor."

Ben daha bu fikri reddetmeyi aklımdan geçiremeden, bahçeyi geçip kapıdan içeri giriyorlar. Gözlerimi kısıyorum. Bir an için, sanki gerçekten gitmişler de ortadan kaybolmuşlar gibi geldi. Bunun imkânsız olduğunu söylemek istiyorum ama iblisler, büyü ve geçen hafta karşılaştığım bir dizi başka şey hakkında da böyle düşünmüştüm.

Sıraya geri yığıldım. En son ne zaman panik atak geçirdiğimi hatırlamıyorum. Ergenlik çağında olmalıyım. Ortaokul ve lisede yaşadığım bir şeydi. Sonsuza kadar birlikte olacağımı düşündüğüm koruyucu aile bir bebek evlat edindikten sonra başladılar ve aniden benim sorunlu ergenlik öncesi benliğim için yer ve alan kalmadı. Bir sonraki ev fena değildi ama orada dört çocuk vardı ve asla yeterince ilgi göremiyordum. Karmaşanın içinde kaybolmak beni bağısız hissettirdi ve bu his yerini paniğe bıraktı. Son ev ziyaretimden bu yana yıllar, on yıllar geçti.

Saldırı. Zaman hafızayı köreltecek, dişlerinin bir kısmını sökecek kadar uzun.

Kalbim hâlâ çok hızlı atıyor, kaslarım yoğun bir antrenman yapmışım gibi titriyor. Çok yorgunum ama odama dönme düşüncesi dayanılacak gibi değil. Bunun yerine, kendimi ayağa kaldırıp bahçede yürümeye zorluyorum.

Ramanu'nun da dediği gibi, çok büyük değil - kabaca benim evimdeki çatı katı büyüklüğünde - ama kim tasarladıysa akıllıca davranmış. Yeşillikler patlamaya hazır. Yollar dar ve dolambaçlı. Beynimdeki uğultu nihayet düşünmeme yetecek kadar azalmadan önce birkaç dolambaçlı yoldan gidiyorum. Çoğunlukla.

Sadece bu diyarda kapana kısılmakla kalmadım, şimdi de kalede kapana kısıldım. Azazel'in küstahlaşıp benim için tek güvenli yerin yatak odam olduğuna karar vermesi ne kadar sürer? Ya da onun yatak odası?

Bu düşünceyle birlikte yükselen şehvet dalgası beni daha da sinirlendiriyor. Evet, dün gece başka nereye gideceğimi bilemezken ona geldim. Evet, bana ihtiyacım olduğunu düşündüğüm şeyi verdi. Ama bu, bunun manipülasyon olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Eğer hareketlerimi kısıtlayabiliyor ve beni dış dünyadan daha da koparabiliyorsa, bu her ne haltsa, bu konuda eşit güce sahip değiliz.

Sonra da serseri bir çocuk gibi beni yemeğe çağırdı. Duruyorum, gözlerimi kısıyorum. Tamam. Yemeğe katılacağım. Ama Varlığım la onu boğacağım.

BÖLÜM 12

AZAZEL

"Rusalka burada."

Baktığım rapordan başımı kaldırıp bir süre boş boş baktı. Ne kadar sürdüğünden emin değilim. "Ne?"

Ramanu masamın karşısındaki sandalyeye çöktü. "Belladonna'yı alışveriş için getirmiş. İkisi de memnun görünüyor, ancak bu ziyaret için herhangi bir uyarı yapılmadı, bu yüzden araştırmak isteyip istemediğinizden emin değilim."

Benim var. Ramanu diğer bölge liderleriyle birlikte gönderilen insanlara göz kulak oluyor ve bazıları diğerlerinden daha iyi durumda olsa da en çok endişe duyduğum kişi Belladonna. Zehirli bir dindar ailede yetişmiş ve bunun sonucunda bir dizi yanlış içselleştirmiş. Onun halkının taptığı tanrı benimkine hiç benzemiyor; kontrolcü, acımasız ve takipçilerini boyun eğdirmeye kararlı. Neden olduğu acıyı, yaraları görmekten nefret ediyorum. Bu geçmişten gelmesi, kendini savunması için ona tam olarak güvenilemeyeceği anlamına geliyor. Bu yüzden toplantı öncesinde Rusalka ile konuşarak Belladonna'nın diğerlerinden biri yerine kendi diyarlarına dönmesini sağladım. "Onları akşam yemeğine davet edeceğim."

Ramanu yüzünü buruşturuyor. "Evet, o konuda."

"Neden yüzünde öyle bir ifade var?"

Doğrudan cevap vermek yerine kaşlarını çatıyorlar. "Dün gece saldırıdan sonra ne oldu? Eve titrek görünüyordu ama çoğunlukla iyiydi. Duygularında, bu sabah özellikle kötü bir panik atakla sonuçlanan bir sarmala gireceğini gösteren hiçbir şey yoktu."

Kıpırdamadan duruyorum. "Panik atak mı?"

Ramanu yavaşça, "Şatonun beni ona göndermesi iyi oldu," diyor. Dikkatlerinin üzerimde yoğunlaştığını hissedebiliyorum. "Onun tek başına acı çekmesi fikri hoşuma gitmiyor."

Tek başına. Acı çekmek.

Çünkü aramızda olan her şeyden pişmanlık duyacağını bile bile uyandığında onunla yüzleşemeyecek kadar korkaktım. Ona karşı yaptığım yanlışlar hakkında hiçbir yanılsamam yok. Onun öfkesini hak ediyorum. Ama Eve'i önemsiyorum ve bu kadar öfke duyarken bana seks için her gelişi canımı yakıyor. Zamanın sonuna kadar omuzlayacağım bir acı, ama ben sadece ölümlüyüm. Bazen geri çekilmem gerekiyor.

Sadece geri çekilmemin Eve'e daha fazla acı vereceğini tahmin etmemiştim. "Sorun neydi?"

"Soruma cevap vermedin." Ramanu'nun ses tonu keskinleşir. "Dün gece ne oldu? Bu sabah?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Yanlış." Başlarını sallarlar. "Aşırı korumacı pazarlıkçı bir kişiliğe sahip olabilirsin ama her birimiz aynı içgüdülere sahibiz. Eve ile anlaşmayı ben yapmadım ama onu o kürsüye çıkarmaya sen karar verdin, bu da onun benim kontrollerim altına girdiği anlamına geliyor. Yani aslında soruma cevap vereceksin Azazel."

Bakışlarını tutmaya konsantre olmalıyım. Bu, her şeyden çok, beni dürüstçe cevap vermeye itiyor. "Dün gece bana geldi ve teselli olarak seks istedi. Şiddetten dolayı biraz sarsılmıştı. Sonrasında benim yatağında uyudu." Her cümle yapmacık.

"Seni lanet olası aptal." Ramanu başını sallar. "Lanet olsun, Azazel. Onu yalnız bıraktın, değil mi? Onu yanlamasına siktin, duygusal olarak çatlattın ve sonra kendini savunmasız hissederek uyandığında onu yakalamak için orada değildin."

İrkildim. "Yapacak işlerim vardı." Bu mazeret sis kadar dayanıksız geliyor.

"Korkuyorsun."

Bir elimi kaldırdım. "Duygularımı okumayı bırak."

Ramanu alay ediyor ve sandalyeye geri yaslanıp uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atıyor. "Ben tam olarak böyle görüyorum, pislik. Eğer böyle algılanmak istemiyorsan, nasıl daha iyi kalkan kullanacağını öğren."

Pek çok yeteneğim var ama Ramanu'nun görüşünden korunmak bunlardan biri değil. Bu, gerçeklerin bu kadar açık bir şekilde ifade edilmesini duymanın rahat olduğu anlamına gelmiyor. "O iyi mi, Ramanu?"

"İyi göreceli bir terimdir." Omuz silkiyorlar. "Kızgın, bunalmış ve incinmiş durumda. Yanından ayrıldığımda nefes almakta zorlanmıyordum ama onunla daha uzun süre kalmayı tercih ederdim. Ne yazık ki Rusalka'nın zamanlaması kötü."

Eve'e koşup onunla konuşmaya çalışmak cazip geliyor ama ben hâlâ bu bölgenin lideriyim ve diyarın geri kalanıyla ilişkilerimi bozmamama güvenen pek çok insan var. Rusalka ile iyi ilişkiler içindeyim ve buna saygı duyulması gerekiyor. "Eve ile akşam yemeğinde konuşacağım."

Ramanu'nun ilgisi benimde parazit gibi. "Bu kadar aptalca davranmayacak kadar akıllısın."

"Biliyorum." Söyleyecek başka bir şey yok. Sadece . . . "Brosh'un bulunmasını istiyorum, Ramanu. Tehdit gerçekten ortadan kaldırılmadan hiçbir şeyi düzeltemem."

"Brosh'un tek tehdit olduğunu düşünseydiniz, onu uzun zaman önce ortadan kaldırırdınız."

Keşke gerçek bu olsaydı. İç çekiyorum. "Aile karmaşıktır." Ve benim ailem de kuruluşundan bu yana bu bölgenin liderliğiyle iç içe geçmiş durumda. Çoğu yaptığım şeyin faydasını görebiliyor ama ... "Eğer kuzenlerimi soğukkanlılıkla öldürmeye devam edersem

tüm aile bana karşı." Eğer bu gerçekleşirse, Brosh ile uğraşmak çocuk parkı maskaralıkları gibi görünecektir.

"İçinde bulunduğunuz dengeleme hareketini kiskanmıyorum." Tereddüt ediyorlar. "Bu işi halledebileceğine inandığım insanların listesi istediğimden daha küçük."

Biliyorum. Halkımın çoğu yaptığım değişikliklerden memnun. Ticaret ittifakları, savaşın sadece aileleri parçaladığı ve çok sayıda gencimizin çok erken ölmesine neden olduğu bölgemize fayda sağlıyor. Her atomun doğasında bulunan büyü sayesinde bu diyarda daha uzun yaşıyoruz. Bu da yakın gelecekte bu yaraların kapanmayacağı anlamına geliyor.

Ancak her zaman daha fazla güç isteyen, savaşın şiddeti içinde serpiyenler vardır. Brosh ve takipçileri gibi bazılarının sesi diğerlerinden daha yüksek çıkıyor. Beni endişelendirenler de bunlar. Bu insanlarla güven inşa etmek, onları kendi düşünce tarzıma çekmek için kendi güvenliğimi riske atmaya istekli olabilirim, ancak aynı şey için Eve'in güvenliğini asla isteyerek riske atmam.

"Biri olmalı," diyorum sonunda. "Her şeyi denetleyebilirsin ama cadının peşinden gitmek için her an yola çıkabilirsin, dikkatinin dağılması çok riskli." Ya da aramayı geciktirmek.

Ramanu'ya kalmasını, cadılarıyla daha sonra ilgilenmesini emretmek geliyor içimden ama bu kabul edilebilir bir emir değil. Yıllardır bir pazarlık yapmadılar ve cadıyı izlemek için harcadıkları zaman neredeyse benim Eve'le geçirdiğim zamanla yarışıyor. Bu onlar için önemli ve korkumu onların potansiyel mutluluğuna tercih edersem boktan bir lider olurum.

Beni huzursuz edecek kadar uzun süre düşündüler ve sonunda şöyle dediler: "Bence Nuin ve Ziven güvenli seçenekler. Her ikisinin de senin liderliğini Brosh gibi birine tercih etmek için kendilerine göre nedenleri var. Ayrıca ailenizden kimseyle doğrudan bağlantıları yok ki bu küçük bir mucize. Onu bulurlarsa çelişkiye düşmezler."

"Onlarla konuşun ve aramayı ayarlayın."

"Yapacağım." Ramanu iç geçirir. "Eve yemekte iyi davranmayacak. Bunu biliyorsun, değil mi? Rusalka ve Belladonna için bir gösteri yapacak."

Haklı olmalarından nefret ediyorum. Ben de kendi içimi çekiyorum. "Belki bu Belladonna'ya kendini savunmak konusunda bir iki şey öğretir."

Ramanu sırtıyor ve kapıya doğru ilerliyor. "Ya da belki sana baktığında kendine yakın bir şehit görür." Ben buna bir yanıt veremedenden odadan çıkıp gidiyorlar.

* * *

Oturduğum anda yemek ters gitmeye başlıyor. Rusalka ve Belladonna'nın gayet iyi anlaştığı yeterince açık. Onu onlara göndermekle doğru bir seçim yapmışım. Eve, daha önce hiç görmediğim bir şekilde öfkeyle dolup taşarak odaya girdiğinde bu yeterince küçük bir teselli.

Öfkesi içinde güzel görünüyor, siyahlar içinde öldürmek için giyinmiş, her adımında asit damlıyor ve doğrudan beni hedef alıyor.

Şarabının yarısını tek bir yudumda içerken boğazımı temizliyorum. "Bu Eve. Eve, bunlar Rusalka ve Belladonna."

"Seni hatırlıyorum." Eve, Belladonna'ya bakıyor, ifadesindeki gerginliğin bir kısmı azalıyor. "Açık artırmanın bir parçasıydın."

"Evet." Belladonna öne doğru eğiliyor, yüzünde merak ifadesi beliriyor. İlk anlaşmayı yaptığım yaralı kadından eser yok, Eve'in öfkesinin bu kadar keskin bir şekilde farkında olmasaydım bu daha da rahatlatıcı olurdu. Belladonna gülümsüyor. "İlginç bir deneyim oldu."

"İlginç. Bunu söylemenin bir yolu da bu." Eve bardağının geri kalanını indiriyor. Çok hızlı içiyor, sanki bir şeyden kaçıyormuş gibi ... ya da bir şey için yıkıcı cesaretini topluyormuş gibi

Dövüş. Rusalka'nın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama dikkatimi kadınımdan çekemiyorum.

En azından Belladonna kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarının arasında küçük bir çatıklık belirene kadar. "Burada mutlu değilsin."

"Ding, ding, ding." Eve sahte bir kadeh kaldırır.

Yeniden doldurmadan önce şarap şişesini kaptım. Böyle şeyler boşa gider; omuz silkiyor ve onun yerine bardağımlı kapıyor. Bileğini yakalamaya çalışıyorum ama benden kaçıp bileğini kapıyor.

Belladonna daha sert kaşlarını çatıyor. "Eğer kötü muamele görüyorsan-" "Diline dikkat et," diye homurdandım. Hâlâ Eve'e odaklanmış durumdayım. ses tonumu yumuşatmak için. Bir hata.

"Onu buraya getiren ilk anlaşmayı senin yapmış olman umurumda değil," diye tersliyor Rusalka. "Eğer bir daha bu ses tonunu kullanırsan, dilini koparırım."

Eve acı acı güler. "Aşağı, baba." Belladonna'ya dönüyor ve ses tonundaki zehrin bir kısmı hafifliyor. "Endişen için teşekkür ederim ama ben iyiyim. Güvendedim." Kelimeyi neredeyse tükürüyor. "Kızmam için ne sebep var?"

Dünyadaki tüm sebepler ve ikimiz de bunu biliyoruz. İç çekiyorum. "Eve . . ."

"Sanırım yeterince içtim. İyi geceler." Dengesiz bir şekilde ayağa kalkıyor, Belladonna'nın şarabını süpürüyor ve sallana sallana odadan çıkıyor.

Nereye gittiğini bilmiyorum ama yalnız gitmesine izin veremem. Ayağa kalkıyorum. "Özür dilerim. İşlerin böyle gitmesini ummuyordum. Eve'i görmem gerek."

"Bekle." Bu keskin emir beklediğim gibi Rusalka'dan gelmiyor. Belladonna'dan geliyor.

Tüm içgüdülerim odadan çıkmamı talep etse de kendimi durmaya ve ona dikkatimi vermeye zorluyorum. "Evet?"

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Zamanın farklı ilerlediğini söylediğini biliyorum, ama ... kız kardeşim?"

Hayal kırıklığı içimde zehirli bir çiçek gibi açıyor. İfademi sabitlemek için çalışmam gerekiyor. Ailesinin, onları yeryüzünden silmeyi isteyecek kadar kötü olması Belladonna'nın suçu değil. Kız kardeşini kurtarmak için bir anlaşma yaptı ve bana gözlerinde umutla bakan bu kadına öfkemi kusarsam bir canavar olurum.

Bir iç çekişi daha yutuyorum. "Anlaşmayı imzaladığınız anda tedavisini karşılamak için isimsiz bir tıp bursu hediye edildi." Yüzümdeki alaycı ifadeyi engelleyemiyorum. "Ailen bunun, tanrının sağlayacağına olan inancının bir ödülü olduğuna inanıyor."

"Benim tanrım değil. Artık değil." Belladonna biraz titriyor ama başını sallıyor. "Bana anlattığın için teşekkür ederim."

"Elbette." Daha sonra, sözlerindeki imayı düşünmek için duraklayacağım, değişen inancının doğru olduğunu ummak için kendime izin vereceğim. Şu anda Eve ile ilgilenmem gerekiyor. "İstedığın kadar kalabilirsin. Gitmeye hazır olduğunuzda adamlarımdan biri size geçide kadar eşlik edecek."

Koşmadan çıkabildiğim kadar hızlı bir şekilde odadan çıkıyorum. Sadece bir ya da iki dakika olmasına rağmen Eve iyi bir ilerleme kaydetti. Ya da en azından öyle başladı. Bulunduğu yere yaklaştığımda, sarhoş bir şekilde duvara doğru kıvrılıyor ve ellerini kullanarak duvar boyunca "yürüyor".

"Saçma sapan davranıyorsun," diye hırlıyorum. Küfürlü itirazına aldırmadan, bir adım bile atmadan onu kollarıma alıyorum. "Zar zor yürüyebiliyorsun, o yüzden seni ben taşıyacağım."

"Senden nefret ediyorum." Belladonna'nın şarabının tortusunu yutuyor ve bardağı arkamızdaki zeminde sekmesi için bırakıyor. Üç kadeh, bir akşam boyunca uzatılsa onu kış üstü yatırmaya yeterdi. On beş dakikadan kısa bir süre içinde hepsini bitirmiş olması, bayılma yolunda ilerlediği anlamına geliyor.

"Farkındayım," diye bağıriyorum. Konuşurken bile hayal kırıklığımın beni ele geçirmesine izin verdiğim için kendime lanet ediyorum. Bana kızmakta sonuna kadar haklı. Eve'i

seviyor olmam ondan tek bir şey almaya hakkım olduğu anlamına gelmiyor.

Merdivenlerden odasına doğru çıkarken alkolün etkileri onu sarmaya devam ediyor. Vücudu gevşiyor ve başı göğsüne yaslanıyor. "Sen orada değildin," diye fısıldıyor.

Neredeyse bir adımı kaçıırıyordum. Ne demek istediğini sormama gerek yok.

Ben zaten biliyorum. "Beni orada isteyeceğini düşünmemiştim."

"Yalancı. Yine yalancı. Duracağını söylemiş olmana rağmen." Yüzümün önünde bir parmağını sallıyor, kelimeleri tehlikeli bir şekilde bulanıklaşıyor. "Sen de hissettin." Gözleri kapanıyor. "Seni tanıyorum. . ."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Eve?"

Cevap yok. Birden öldüğünden emin olarak durdum. Aptalca, mantıksız bir düşünce. Sarhoş olacak kadar içmişti ama gerçekten tehlikeli olacak kadar içmemişti. Yine de, merdivenlerin üstündeki sahanlığa ulaştığımda, sonunda "Odam" demeden önce tereddüt ediyorum.

Kale beni bunun için çalıştırıyor. Görünüşe göre o da bana kızgın.

Odama ulaştığımda, onu kendi yatağı yerine benim yatağıma getirmenin sonuçları hakkında endişelenemeyecek kadar yorgun oluyorum. Gece boyunca güvende kalmasını sağlamak içinmiş gibi davranabilirim ama gerçek çok daha savunmasız.

Onu kendime yakın istiyorum. Sonuçları ne olursa olsun.

BÖLÜM 13

EVE

■ Azazel'in yatağında yalnız uyanmanın en kötü his olduğunu sanıyordum. Yanılmışım. Onun yanında uyanmak öyle.

Akşamdan kalmalığın da yardımı olmuyor -başım zonklayan jiletlerle dolu- ama onun nefes alışının sabit sesi beni kaçmamak için mücadele ettiriyor.

Belki bana dokunuyor olsaydı, tepkimi duygusal olmaktan başka bir şeyle açıklayabilseydim daha az korkunç olurdu. Bunun yerine, gayet kibar bir mesafede, yüzüstü uzanmış, yüzünü kolunun kıvrımına yaslamış. Yüz ifadesinden görebildiğim kadarıyla son derece rahat.

Tamamen farklı biri gibi görünüyor.

Elimi uzatıp kaslı sırtında gezdirme isteği neredeyse beni ele geçiriyor. Bu yolda tehlike yatıyor ve onu önemseme tuzağına düşmeyecek kadar temkinliymişim gibi davranmak istiyorum, ama dün bana yalancı olduğumu kanıtlamaktan daha fazlasını yaptı.

Basitçe teslim olmak çok kolay olurdu. Varlığının da dokunuşu gibi beni baştan çıkarmasına izin vermek. Beni korumasına, kafese koymasına, normal hayatımdan çok uzaktaki bu yeni hayatımı kurmasına izin vermek. Onun tarafından sürüklenip götürülmek.

Ben. Bu onun ne kadar çekici olduğunu, öfkeme rağmen onu hala ne kadar istediğimi gösteriyor.

"Bakıyorsun," diyor gözlerini açmadan.

Yataktan fırlama dürtüsü yükseliyor ama enerjimi tam olarak toplayamıyorum. Yan dönüyorum ve yumuşak yorganını çeneme kadar çekiyorum. Bu hareket bana hâlâ dün gecedan kalma elbiseyi giydiğimi hatırlatıyor ki bu kesinlikle çok saçma. Azazel'in ağzı her yerimdeydi ama görünüşe göre ben sarhoşken ve kendimden geçmişken kıyafetlerimi değiştirmeyi göze almıştı. Bunun farkına varmamın onu daha çok sevmeme neden olmasını istemiyorum. Gerçekten istemiyorum.

"Neden?"

Tek gözünü kırarak açıyor. "Neden ne?"

"Brosh neden beni öldürmenin çözüm olduğuna karar verdi? Bölgede işlerin gidişatından hoşlanmıyorsa, neden kendisi için almaya çalışmıyor?" Bu soruyu sormak tehlikeli. Sebeplerini anlamadan zaten onun için boyun eğiyorum. Yine de bilmek istiyorum.

Cevap vermeyeceğini düşündüğüm kadar uzun süre sessiz kalıyor. Sonunda Azazel iç geçiriyor. "Onu bulabilsem bile öldürmememle aynı sebepten. O benim kuzenim. Benden ne kadar nefret ederse etsin, beni soğukkanlılıkla öldürürse, ailemizin çoğunluğunu -ki çok güçlü pozisyonlarda çok sayıda insanımız var- ona karşı kıskırtmış olur. Beni bir düelloda alt edebileceğinden emin değil, bu yüzden bana zarar vermek için senin peşinden gidiyor."

Göz kırpıyorum. Onca açıklama arasında aile aklıma bile gelmedi. "Ama yaptığın şeyde seni bu kadar umutsuzca incitmek isteyecek kadar kötü olan ne var? Halkın yeterince mutlu görünüyor."

"İşin ucu güce dayanıyor. Bu diyarın insanların uzun zaman önce insanlarla karışmasının sonucu, insan olmayan ebeveynlerinden çok daha fazla büyüye sahip olan çocuklar oldu. Benim diyarım büyü diyarıdır. Aldığınız her nefeste, yediğiniz yemekte, ayaklarınızın altındaki toprakta var. Ama her bölgenin gücü, içine çekilir

Atalarımızın bunu nasıl yaptığını kimsenin hatırlamadığı çok uzun zaman önceki bir yer, doğrudan liderin gücünden gelir. Bölge lideri ne kadar çok büyüye sahipse, halkı da o kadar çok fayda sağlar."

Söyledikleri kulağa masal kitaplarından fırlamış gibi geliyor ama inanmama noktasını çoktan geçtim. "Şimdiye kadar seni takip ettim."

"Diyarlar ayrıldığında, bu iç içe geçme durdu. Sizin diyarınıza sıçrayabilenler sadece pazarlık yapanlardı ve o zaman bile bunu sadece en güçlüler düzenli olarak yapabiliyordu. Nesiller geçtikçe, bu diyardaki diğer bölgelerdeki büyü azaldı. Yok olmadı ama önemli ölçüde azaldı... Pazarlıkçı bölgesi ise güçlü kalmaya devam etti."

Buradan sonuç çıkarmak yeterince kolay. "Yani uzun zamandır en güçlü sizdiniz." Az önce dört insan kadını diğer bölgelerin liderlerine nasıl teslim ettiğini düşünerek aklım ileriye atlıyor. "Gücünü neden böyle tehdit ediyorsun?"

"Çünkü yorgunum." Ağır ağır nefes veriyor. "Özür dilerim, bu basit bir cevap. Daha karmaşık olanı ise savaşın sadece az sayıda insana fayda sağlaması, çok fazla can pahasına. Görevi devraldığımdan beri geçici bir barış içindeyiz ama kaynaklar eskisi kadar bol değil. Diğer liderler kendi yöntemleriyle güçlüler, ancak halklarına yardım etmek için bir yola ihtiyaçları var. Bölgelerine yardım etmelerine yardım ederek, uzun süreli barışa giden yolu açıyorum."

Homurdanıyorum. "Ya da onlardan biri -ya da onların soyundan gelenler- güce aç hale gelip tüm süreci yeniden başlatana kadar yaparsınız."

Tekrar iç geçirir. "Evet ama şu anki liderlikle bunun bir risk olduğunu sanmıyorum. Sol -ejderha- dişlerimi sızlatacak kadar onurlu. Kraken Thane hâlâ kocasını kaybetmenin yasını tutuyor ama halkı için doğru olanı yapacaktır. Bram . . ." Bakışları uzaklaşıyor. "Şey, ben

Bram için endişeleniyorum ama bu arada yapabileceğim çok az şey var. Ve Rusalka muhtemelen bu diyardaki en iyi lider. Kendi bölgelerine ve Belladonna'ya da göz kulak olacaklardır."

Belladonna. Dün akşam yemeğindeki kadın. İtiraf etmeliyim ki mutlu görünüyordu. Gerçekten mutluydu. Bu beni biraz şaşırtıyor ama Rusalka ona kimlikleri hakkında yıllarca yalan söylemedi.

Hatırlatma göğsümde ağır bir şekilde oturuyor. Ayağa kalktım. "Yani kuzenin gücü paylaşmak yerine pazarlıkçılarla sınırlı tutmak istiyor."

"Basitçe söylemek gerekirse, evet."

Beni tehlikeye atsa bile ideallerine saygı duymamı sağladığı için Azazel'e lanet olsun. Onun halkı benim halkım değil -bu diyardaki hiç kimse değil- ama onların önemsiz olduğunu söyleyecek kadar da soğuk kalpli değilim. Yine de bu kaybettiklerime katlanmamı kolaylaştırmıyor. Sadece onu biraz daha anlamamı sağlıyor.

Ayağa kalktım. "Neden ben? Neden bu kadar uzun süre bu karmaşık şarkı ve dansı yapıyorsun?"

Yine uzun bir sessizlik. Bu sefer bekliyorum. Cevabı bilmem gerek.

"Hayatında bir an vardı," diyor sonunda. "Pope'la tanışmadan altı aydan kısa bir süre önce."

Kaşlarımı çattım. "Ne olmuş ona?" O dönemde işgal ettiğim yerin ne kadar karanlık olduğunu, ne kadar zor olduğunu, Pope hayatıma girip her şeyi değiştirmeden önce ne kadar alçaldığımı düşünmek hoşuma gitmiyor.

"Pazarlıkçı büyüsüne sahip olmanın bir parçası da anlaşma yapmaya en yatkın insanlara çekilmektir. O zaman size yaklaşıyordum ama sizinle tanışmak için en iyi yolun ne olduğuna karar vermeden önce Pope'la tanıştınız." Bana bakmıyor. "Müşterin olmak benim için bir giriş olacaktı. Ama o ilk gece ..."

Hatırlıyorum. İstemiyorum ama hatırlıyorum. Azazel benim ilk müşterim değildi, ama bana bunu unutturan ilk kişiydi.

en azından biraz. Umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir şekilde bana görüldüğümü ve değer verildiğimi hissettirdi. Diğer profesyonellerle dolu o odaya girdi, bana bir kez baktı ve beni seçti. Ve sonra yıllar boyunca benim için -ve sadece benim için- geri gelmeye devam etti. Özel hissettirdi. Beni özel hissettirdi. "Peki ya o gece?"

Dikkatlice yan dönüyor ve bana bakıyor. "Her şeyi çözüyordun. Pazarlığa ihtiyacın yoktu. Sen halletmiştin."

Tamam, bunun nereye gideceğini düşünmemiştim. "Yani hayatımda gizlenmeye ve tekrar dibe vurmamı beklemeye mi karar verdin?"

"Hayır." Ayağa kalktı. "Kesinlikle olmaz. Seninle vakit geçirmek hoşuma gitti. Durmak istemedim."

Bana söylediği her şey hakkında nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Belki yıllar boyunca beni avlayan tam bir canavar değil ama bencilce davrandı. Bana yalan söyledi. Beni tehlikeye attı ve bu tehlikeyi kullanarak başından beri istediği şeyi yapmam için beni kandırmadan önce başka bir çözüm bulmaya zahmet etmedi - onunla bir anlaşma yapmak.

Tüm bunlar için . . .

Yumuşak, büyük yataktan dikkatlice çıkıyorum. "Ben odama dönüyorum."

"Eve."

Ona bakmak istemiyorum. Burada pamuk ipliğine bağlıyım ve o ipliğin kopması halinde neler olacağını anlatmaya başlayamam. "Evet?"

"Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum ama üzgünüm. Gerçekten."

En kötüsü de ona inanıyor olmam. Düşmanları beni hedef almaya karar vermeseydi, belki de eskort olarak geçirdiğim yılların geri kalanını onunla müşteri olarak geçirdiğim gecelerin tadını çıkararak geçirirdim. Bilmiyorum. Düşünemiyorum. Düşünemiyorum.

Ama ona bunun hiçbir şeyi değiştirmediğini, ondan hala nefret ettiğimi söylemek için ağzımı açtığımda bile ... Kelimeleri tam olarak kullanamıyorum. Çok fazla yalan gibi geliyorlar ve hala ne kadar kızgın olsam da, bu sabahki dürüstlüğü karşılayamıyorum

Onu incitmek için yalanlarla. Bu bizi nereye götürür bilmiyorum. Şu anda hiçbir şey bilmiyorum.

Kapıya doğru yürüyüp içeri girerken hiçbir şey söylemiyorum. Doğrudan odama. Gözlerimi kırıştıyorum, şaşkınlığımın bir kısmı şatoya duyduğum huşu içinde eriyip gidiyor. "Bunu yapabildiğini bilmiyordum," diyorum usulca. "Bu gerçekten harika."

Kapı tokmağım tıkırdıyor ve kaşlarımı kaldırıyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştı; belki de Azazel beni kovalıyor, ama sanmıyorum. Dikkatle kapıyı açıyorum ve bir bahçe görünce çenem düşüyor. Dün bozulduğum yerle aynı değil. Bu çok büyük, büyük ağaçlar o kadar yükseğe uzanıyor ki, neredeyse gerçekten dışarıda olduğuma inanabilirim. "Bu çok güzel."

Azazel'in odasından çıktığımda, doğruca duşa girmeyi ve belki de ne kadar çelişkili hissettiğim için ağlamayı planlıyordum. Bunun yerine kendimi bu bahçeye adım atarken ve derin bir nefes alırken buldum.

Sadece kahve kokusu aldığımda duruyorum.

Bir tür çizgi film karakteri gibi burnumu takip ettiğim için kendimi biraz aptal hissediyorum. Patika ağaçların, çiçeklerin ve bitkilerin arasından dolanarak pratik bir cennete, içinde bir masa ve tek bir sandalye bulunan küçük bir avluya ulaşıyor. Masanın üzerinde, sabahın serin havasında hala dumanı tüten üstü kapalı bir tabak ve kahve olduğu anlaşılan bir sürahi var.

Etrafıma bakıyorum ama kimse görünmüyor. "Bu benim için mi?" Ağaçlar sanki onaylarcasına etrafımda hışırdıyor. Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

Sandalyeyi çekerken neredeyse birinin yaklaşıp bana kahvaltılarını çaldığını söylemesini bekliyorum ama avlu geldiğim andaki kadar sessiz ve huzur verici.

Kahvenin ilk yudumu harikadır. Çok uzun zamandır böyle akşamdan kalma olmamıştım. Şarabı ve ara sıra viskiyi severim, ama yaşlandıkça aşırıya kaçmaya daha az değer buluyorum. Akşamdan kalmalar uzuyor ve

daha uzun, sarhoş saçmalıkları ise çok daha az sevimli hale geliyor.

Tabağın kapağını kaldırdığımda tam da canımın çektiği kahvaltı ortaya çıkıyor; kızarmış yumurta, haşhaş ve çıtır domuz pastırması. Gözlerimi dikip bakıyorum. "Burada alışık olduğum türde yemekleriniz olduğunu sanmıyordum." Bu, buraya geldiğimden beri yediğim yemeklerin kötü olduğu anlamına gelmiyor. Tam tersine. Kızdığım noktaya kadar lezzetliydi. Ama bu tabaktaki gibi tanıdık değillerdi.

Neredeyse bunun bir numara olup olmadığını soracağım, ama bu dayanılmaz derecede kaba görünüyor. "Teşekkür ederim."

Ağaçların hışırtısı benim tek tepkimdi.

* * *

Sonraki birkaç gün boyunca Azazel dikkatli bir mesafeyi korudu. Onu sadece yemeklerde görüyorum ve o zaman bile mesafeli bir kibarlık sergiliyor. Muhtemelen kendini yeniden suçlu hissediyor ve bunu tatmin edici bulmam gerekirken, gerçek şu ki bu tek taraflı kavgadan çok yoruldum.

Yine de beni buraya hapsedtiği için onu affetmeye kendimi ikna edemiyorum.

Bir şeyler yapma kararlılığıma rağmen Kendimi tekrar tekrar şatonun bana gösterdiği bahçeye dönerken buluyorum. Şato beni meşgul etmek için bir sürü şey sağlıyor. Anlamadığım bir dilde yazılmış kitaplar, çünkü görünüşe göre Azazel'in iznim olmadan üzerime yaptığı büyü okumayı kapsamıyor. Gerçek bir sanatsal arzu ya da yetenekten ziyade can sıkıntısından dolayı oynadığım bir eskiz defteri ve suluboyalar. Ve son olarak, çeşitli renklerde ve ağırlıklarda çile haline getirilmiş ipliklerle ve çeşitli boyutlarda iğnelerle dolu bir sepet.

Ben de tekrar örgü örmeye başladım. Pope birkaç yıl önce bu beceriyi öğrenmem için beni zorladı; ellerimi meşgul etmenin ruh sağlığım için iyi olacağını iddia etti. Onlar

haklıydılar -genellikle öyledir- ve yıllar içinde tekrar tekrar yöneldiğim bir aktivite haline geldi. Tam olarak bir kazak örmek için yola çıkmıyorum, ancak çoğunlukla ezberlediğim kadar çok kez ördüğüm bir desene başlıyorum. Hiçbir zaman bu kadar çok örme giysiye ihtiyacım olmadı, bu yüzden son parçaları her zaman yakındaki bir kadın sığınma evine bağışladım. Bu kazakla ne yapacağımı bilmiyorum ama onu örmenin tanıdıklığı rahatlatıcı, özellikle de kale bir şekilde yumuşak bir müzikle bana eşlik ettiğinde.

Buradayken neredeyse özgürmüşüm gibi davranabiliyorum. Bu bir bandaj, hatta iyi bir bandaj bile değil, ama yine de bir şey. Öfkemi yatıştırıyor.

En azından bir sabah kafamı kaldırıp yalnız olmadığımı fark edene kadar. Azazel saygılı bir mesafede duruyor, elleri arkasında kenetlenmiş. "İş" kıyafetlerini giyiyor.

-Yanlardan neredeyse kalçalarına kadar uzanan uzun bir tunik, pantolon ve botlarla eşleştirilmiş.

Birden kendimi savunmasız ve savunmacı hissederek donup kalıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni aramaya geldim." Sanki burayı daha önce hiç görmemiş gibi etrafına bakıyor. "Yıllardır bu bahçeye gelmemiştim. Var olduğunu unutmuşum."

"Ya da belki kale size hatırlatmak istememiştir."

Kısa bir süre gülümsüyor. "O da var." Azazel boğazını temizler. "Eğer istersen, bir süreliğine kaleden çıkabiliriz diye düşünmüştüm?"

"Mahkum izinli sayılacak. Ne güzel."

Ağzını açıyor, şüphesiz bana mahkûm olmadığımı söyleyecek, sonra fikrini değiştirmiş gibi görünüyor. "Gitmek istemiyorsan, hayır demekte özgürsün."

Ters ters bakıyorum, çünkü beni köşeye sıkıştırmış durumda ve bunu biliyor. Bahçe ne kadar güzel olursa olsun, şato beni eğlendirmek için ne kadar hevesli olursa olsun, hepsi hala bir kafes. Geçici bir süreliğine de olsa oradan ayrılma şansını elde etmek, es geçeceğim bir şey değil. Örgümü bir kenara bırakıp dikkatlice sepete geri koyuyorum ve ayağa kalkıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

Tedbirli biri, hakkını vereyim. Yanında yürümemi işaret etmek dışında gülümsemiyor ya da hiçbir tepki vermiyor. "Ramanu bir süreliğine gitti. Bazı sorumlulukları başkalarına devredildi ama benim şehrin hemen dışındaki yerel köylerden birine gitmem gerekiyor."

Beni peşinden koşturmak yerine adımlarını benimkilere uydurmak için nasıl kısalttığını fark etmemeye çalışarak Azazel'in yanına düşüyorum. "Ramanu nerede?" Onları birkaç gündür görmemiştim ama diğer bölge liderleriyle birlikte insanları kontrol ettiklerini sanıyordum.

"Bir süredir gözlerine kestirdikleri bir cadı var. Sonunda onları çağırmaya karar verdi, bu yüzden ona bir pazarlık teklif etmeye gittiler."

Hedeflerini kaçırmak yerine pazarlık yapmaları hakkında asitli bir yorumu yutuyorum. Eğer kavga etmeye başlarsak, bu benim öfkelenmemle sonuçlanacak ve kaleden biraz olsun çıkma şansımı kaçıracağım.

Azazel elbette düşüncelerimin yönünü tahmin edebiliyor. "Sana yalan söyleme şeklimden gurur duymuyorum ama bunu pazarlıkların nasıl yapıldığına dair bir işaret olarak algılama. Eğer Ramanu'nun cadısı kabul ederse, bu kendi şartlarıyla ve istediği için olacaktır."

Buraya geldiğimden beri ilk kez, Azazel bana yalanlar yerine dürüstlikle gelseydi ne yapardım diye düşünmek zorunda kalıyorum. Onu geri çevirir miydim? Yoksa teklifini ciddi olarak değerlendirir miydim?

Bu sorunun cevabını bilmemek beni rahatsız ediyor.

BÖLÜM 14

AZAZEL

W Kaleden uzaklaştıkça Eve'in açılmaya başlaması göğsümü ağrıtıyor. Mutsuz olduğumu biliyordum, ama bu maliyeti haklı çıkarmak o kadar kolay ki.

Ödeyen ben değilim. Doğrudan söz konusu köye geçit açabilirdik ama ben yaklaşık bir saatlik yürüme mesafesindeki bir yeri seçtim. Sebeplerim tamamen fedakârca değildi - onunla daha fazla zaman geçirmek istedim - ama şimdi bu seçimi yaptığım için daha da memnunum.

Geniş toprak patikada başı arkaya eğik ve yüzü güneşe dönük yürüyor. Bugün bol bir gömlek ve uzun bir etek giymiş, her zamanki gibi güzel görünüyor.

"Bana bu köyden bahset," diyor başını çevirmeden.

Güzel, tarafsız bir konu. "Şehir bölgemizin büyük bir bölümünü kaplıyor, ancak çevrede düzinelerce köy var. Bunların çoğu tarımla uğraşüyor ve şehirle ticaret anlaşmaları yaparak kendi topluluklarının ihtiyaç duymayacağı her türlü ürünü satıyorlar. Bu anlaşmalar hem şehre hem de köylere fayda sağlayan cömert anlaşmalar."

"Hmmm." Bana baktı. "Bu anlaşmaları kim yürürlüğe koydu?"

Isı derimin altına yayılıyor. Bakışlarımı ileriye çeviriyorum. "Bölgenin kuruluşundan beri ticaret anlaşmaları var."

"Eminim. Ama bu anlaşmalar değil." Eve hâlâ onun mantığını anlamaya çalışıyormuş gibi konuşuyor. "Anlaşmanın şartları da Brosh'un kızdığı başka bir şey mi?"

Tenimdeki sıcaklık daha da rahatsız edici bir hal alıyor. "Bugün ziyaret ettiğimiz gibi tarım köyleri olmazsa şehir açlıktan ölür. Biriktirdiğimiz bir sürü depomuz var ve şehir içinde de bahçelerimiz var, yani bu hemen olmaz ama eninde sonunda olur."

Eve biraz gülüyor, sesi gergin. "Soruma cevap vermedin."

"İyi," diye çıktım. "Evet, görevi devraldığımda şartları değiştirdim. Korkuyla yönetmek basiretsizliktir ve adil fiyatlar ödemek yerine almak daha da basiretsizliktir. Ve her zaman köylerin kaybetmeyi göze alabileceğinden fazlasını aldılar. Topluluklar açlıktan ölmeye başladığı anda şiddet tohumları kök salmaya başlar. Evet, şehir bu gıda için dünyanın parasını ödüyor ama yine de bu miktar diğer bölgelerle yaptığımız ticaret anlaşmalarında ödediğimizden daha az."

Birkaç uzun dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor. Gün güzel, sıcak olmadan ılık, gökyüzünde güneşin baskın gelmesini önleyecek kadar bulut var. Neredeyse hiç fark etmiyorum.

Özellikle de Eve iç çektiğinde. "Biliyor musun, senden nefret etmeyi çok zorlaştırıyorsun Azazel."

Buna ne diyeceğimi, hangi cevabın aramızdaki bu tuhaf anın kırılmasına neden olmayacağını bilmiyorum. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Sadece Eve'in yanında yürüyorum ve bir süre sonra yavaşça, yolumuzun üzerinde çırpınan ve koşuşturan kuşları ve küçük hayvanları işaret etmeye başlıyorum. Bu çok hoş.

Patika bizi köye götürecek inişe dönüşmeden hemen önce duruyorum. Bu her zaman için en zor kısımdır.

Ben. Liderlik ediyorum çünkü yapılacak doğru şey bu, çünkü Caesarea benim teyzemdi ve ailemin diğer pek çok üyesi onun yönetimi altında verilen zarara katkıda bulundu. Onların teşvik ettiği gibi bir dünyada yaşamak istemediğime karar verdim. Değişim istediğimi söyleyip arkama yaslanmak ve hiçbir şey yapmamak kolay olurdu ama ben böyle şekillenmedim. Bir şeyleri değiştirmek için gücüm vardı, bunu gerçekleştirmek için desteğim vardı ve ben de yaptım. Bölgemdeki insanlar için verdiğim savaş, hayatımın geri kalanında da vereceğim bir savaş olacak.

Ama bu kısım? Köy ziyaretlerini Ramanu'ya devretmemin bir nedeni var. Yavaşça nefes alıyorum ve aynı yavaşlıkta nefes veriyorum. Sonra bunu birkaç kez daha yapıyorum. Eve'in beni izlediğinin farkındayım ama soru sormuyor ve ben de kendimi açıklayacak havada değilim. Bu konuda değil.

Bu çok aptalca. Bu kadar dramatik olmaya gerek yok. Kötü bir şey olmayacak ve kısa bir süreliğine rahatsız olmak beni öldürmeyecek. "Hadi gidelim." Tekrar yürümeye başladım.

Köye ulaşmak hiç zaman almıyor. Beklediğim gibi -Bir karşılama komitesi var. Bize ilk ulaşan kuzenim Alice oluyor; neredeyse benim boyumda, kıvrımlı boynuzları ve koyu mor teniyle iri yarı bir kadın. Kıvrıcık siyah saçları attığı her adımda zıplıyor ve geniş sırtışı sinirlerimin bir kısmını yatıştırıyor. "İhtiyar Azazel! Buralara gelmenin zamanı gelmişti." Omzuma öyle sert vuruyor ki sendelememek için kendimi zor tutuyorum.

"İhtiyar Azazel," diye mırıldanıyor Eve.

Alice Eve'e dönüyor, koyu kahverengi gözleri ilgiyle parlıyor. "Demek yaşlı adamı çılgına çeviren insan sensin." Daha geniş sırtıyor. "Onu suçladığımı söyleyemem. Şu haline bak!"

Eve'in yanakları pembeleşiyor ve biraz kekeliyor. "Ben, uh, ben ... Ben Eve'im."

"Memnun oldum." Alice Eve'in elini tutuyor ve üzerine eğiliyor, sonra parmak eklemlerine kalıcı bir öpücük konduruyor. Alice bana arsızca sırtına kadar hırladığımı fark etmiyorum ve

ayağı sıcıyor. "Sadece oynuyorum. Asla ayak parmaklarına basmayacağımı biliyorsun. Ne de olsa sen ailedensin."

Eve şok olmuş bir kahkaha atar. "Sen az önce aile?"

"Alice kuzenlerimden bir diğeri." Grubun bebeği olarak, benden neredeyse otuz yaş küçük, geri kalanımızı gevşetmeyi hayattaki misyonu olarak kabul etmiş gibi görünüyor.

"Bu doğru. Yedi çocuğun en küçüğü, tanrılar aziz annemi kutsasın." Alice kolunu Eve'in koluna doluyor ve köyün derinliklerine doğru ilerlemeye başlamak için onu kolayca döndürüyor.

Aziz anne bunu ifade etmenin bir yoludur. Alice'in annesi Caesarea'nın güçlü sağ koluydu. Bir sonraki lider olmak için çok tercih ediliyordu ve Caesarea kadar kötü olmasa da canavarın eylemlerini ve politikalarını kolaylaştırmıştı. Liderimize bu pozisyon için meydan okumamın nedeni her şeyden çok bu korkuydu.

O savaşı düşünmek istemiyorum. Ailemin yarısına nasıl mal olduğunu, nasıl çözüleceğinden emin olmadığım bir bölünme yarattığını düşünmek istemiyorum. Öncesi. Sonra. Eski yol. Yeni yol.

Alice bunların hiçbirini bana karşı kullanıyor gibi görünmüyor, ama yine de buraya gelip onunla ve halkıyla etkileşime girmem gerektiğinde kendimi garip hissediyorum. Bizi köy meydanına götürüyor; meydanda şu anda yiyeceklerle dolu üç büyük masa var.

Beni bakarken yakaladı ve sırttı. "Hadi ama ihtiyar. Bunun genel bir topluluk kontrolü olması gerektiğini biliyorum ama bugünlerde hiç bu şekilde ortaya çıkmıyorsun. Bunu bir olay haline getirmek zorundaydım."

Tabii ki yaptı.

Kuzenime uzun süre kalmayacağımızı hatırlatmak için ağzımı açıyorum ama Eve'in önümüzde duran manzaraya olan ilgisini fark edince kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bu benim için küçük bir eziyet olabilir ama onu mutlu edecekse buna katlanabilirim. "Alice, bize biraz izin ver."

Omuz silkiyor. "Elbette. Ben gidip grupla görüşeceğim."

Tanrılar beni korusun, umarım az önce söylediğini düşündüğüm şeyi söylememiştir. Onun uzaklaşmasını ve toplanan küçük bir gruptan diğerine geçmesini izliyorum, halkının her biri için kolay bir kelime hazır. Alice halkımızın standartlarına göre genç olabilir, ama doğal bir lider ve köyü o başa geçtiğinden beri gelişti.

Eve bana dönüyor, dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Siz ikiniz daha farklı olamazdınız."

"Farkındayım." Yapabildiğim tek şey onu incitmekken, sevdiğim kadını rahatlattığı için Alice'e kızmaya gerek yok. Sinirimi bastırmaya çalışıyorum. "Uzun süre kalmamıza gerek yok. Sadece tur atmam gerekiyor."

"Tur at," diye mırıldanıyor. "Tarlaları gezmek mi? Belki birkaç bebeği öperiz?"

Yine kızarıyorum. "Onun gibi bir şey."

"Azazel . . ." Toplanan insanlara şöyle bir bakar. "Kalabilir miyiz? Sadece kısa bir süre için? Güvenli olmalı, değil mi?"

Alice'in çok sıkı çalıştığından ve Brosh ve onun gibilere karşı derin bir nefret beslediğinden emin olmasaydım onu yanımda getirmezdim. "Yeterince güvenli."

Beni inceliyor. "Ama bu seni son derece rahatsız ediyor. Neden?"

Başka biri sormuş olsaydı, soruyu yanıtlamaktan vazgeçerdim. Ama bu Eve ve böyle şeyler söz konusu olduğunda aramızda pek bir ilişki olmasa da, en azından bana sormayı seçtiği soruya cevap verebilirim. En azından benimle konuşuyor. "Doğru şeyi yaptığım için övülmem gerektiğini düşünmüyorum."

Eve bunu sindirmiş görünüyor. Dikkatini Alice'in her biri bir çubuğa bağlı kurdele tutan bir grup çocukla güldüğü yere çeviriyor. Kuzenim bu pusu için gerçekten elinden geleni yaptı. Sonunda Eve, "Övgü var, takdir var. Eğer seni bu kadar rahatsız ediyorsa, neden

Bugün başka birini göndermedin mi? Ramanu'nun dışında bunu yapabilecek başka insanlar da vardır."

"İki sebep var: Bu şarkı ve dansı yapmak beni derinden rahatsız ediyor olabilir, ama bu onları mutlu ediyor ve bunun üzerinde tepinmek için bir canavar olmam gerekir." Ayaklarımı titretmemek için çaba sarf ediyorum. "Ve seninle vakit geçirmek için bir bahane istedim. Kaleden ayrılmaya evet diyeceğini biliyordum."

Benden tekrar nefret ettiğini söylemek yerine gülümsemesi genişliyor, belli belirsiz bir kıvrımdan daha gerçek bir şeye dönüşüyor. "Eğer gerçekten gitmek istiyorsan, gidebiliriz."

İçimi çektim. "Hayır, yapamayız. Sen istemiyorsun. Ve bu Alice'in duygularını incitir."

Sırtışı gözlerine kadar ulaşıyor. "Evet."

"Beni içine çekmek için kurduğun küçük tuzak çok güzel."

Gerçekten gülüyor. Acı bir kıkırdama değil. Boğuk, öfkeli bir ses değil. Gerçek bir kahkaha, gürültülü ve şamatalı, başını geriye atarak. "Kaba ve sinir bozucusun ama yumuşak, yapışkan bir merkezin var, değil mi?" Eğiliyor, bunun bizim için gerçekten bir dönüm noktası olabileceğine inanmaktan daha iyisini bilsem de eğlencesi beni kendine çekiyor. Eve sesini alçaltıyor, neredeyse mırıldanıyor. "Zavallı babacığım. Algılanmak son derece rahatsız edici, değil mi?"

Vücudumdaki tüm kan güneye akıyor. Geriliyorum. Burada kalmanın canı cehenneme. Eğer benimle bu ses tonuyla konuşacaksa, onu omzumun üzerinden fırlatıp en yakın açıklığa götüreceğim ve canı çıkana kadar sikeceğim. Aklımdaki her düşünce, vücudunu saran şehvetle ne kadar güzel görüldüğüne, sikimi içine alırken amının ne kadar mükemmel olduğuna gidiyor.

Ancak Eve benden uzaklaşıyor, adımlarında bir salınım var, omzunun üzerinden bakıp bana göz kırparken eteği sallanıyor.

Küçük velet.

Arkamı dönmek, derin nefesler almak ve kuzenimin kahkahalarla anıran sesine odaklanmak zorundayım

Bedenimi tekrar kontrol altına almak için arkama dönüyorum. Sadece bir dakika sürüyor, ama arkamı döndüğümde Eve köylülerin ortasında, rahatça sohbet ediyor ve harika vakit geçiriyormuş gibi gülümsüyor.

"Ondan hoşlanıyorum."

Sarsıldım. Alice'in mesafeyi kapattığını fark etmemiştim. "Ben de öyle."

Kuzenim kolunu benimkine doluyor. "Hadi turu aradan çıkaralım. Tarlalarımızı görmeye hazır olun!" Adımlarımın yavaş olduğunu fark etmiş gibi görünüyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Biraz sorun yaşadığınızı biliyorum ama o burada güvende. Halkımın her biri senin için kendini kılıcın üzerine atar ve bölgemizde bulunan insanları küçümsemiyoruz."

Şu anda bu köyde sadece yarım düzine kadar kişi var ve bunlardan ikisi Alice'e sözleşmelerle bağlı. "Biliyorum." Eve'den uzaklaşmak hâlâ zor ve bunun her zaman var olan tehlikeyle pek ilgisi yok, daha çok benimle flört ettiği gerçeğiyle ilgisi var. Kaçmak için değil. İnadından değil. Sırf yapabildiği için benimle alay etti. Bunu nasıl ilerlemeden başka bir şey olarak görebilirim?

Sözüne sadık kalan Alice, yakındaki tarlaları gezmeyi kısa tutuyor. Odaklanmak için çaba sarf ediyorum ama burada olmamın bir sebebi var. Sonuncusunu da bitirip köye doğru döndüğümüzde kaşlarımı çatıyorum. "Geçen yıldan bu yana epey büyümüşsünüz."

"Var." Omuz silkiyor. "Arazi iyi gidiyor ve sayımız arttı. Sadece son altı ayda üç yeni aile kazandık. Herkes şehir hayatına uygun değil; çok fazla sürtüşme olmadan ritmimize ayak uydurdular."

"Hasat zamanı geldiğinde ek yardıma ihtiyacınız olacak mı?"

Kıkırdıyor. "Hasat zamanı her zaman ek yardıma ihtiyacımız oluyor."

Liderliğin onun omuzlarına nasıl bu kadar kolay oturduğunu bilmiyorum. Sanırım bu onun liderlik anlayışındaki

Kişilikleri. Alice doğduğu andan itibaren dünyada benden tamamen farklı bir şekilde hareket etti. "Haberini yayacağımdan emin olabilirsiniz. Sizinle bir sezon geçirebilecek pek çok genç yetişkin var. Şehir onların maaşlarını karşılayacaktır elbette."

"Elbette," diyor Alice kuru bir sesle. "Yine de gerekli değil. Maliyeti karşılayabiliriz. Ticaret politikalarınız sayesinde kasamız dolu."

"Bu yüzden tamamlayıcı dedim." Omzumla onu dürtüyorum. "Burada gurur duymak gereken çok şey var Alice. İyi bir iş çıkardın. Ama şehir yardım edecek kadar zengin ve öyle de olmalı."

Dönüş yolunun neredeyse tamamında sessiz, sadece ilk eve ulaştığımızda beni durdurduğunda konuşuyor. "İyi iş çıkarıyorsun Azazel. Bu bölgeyi yönetmenin nankör bir görev olduğunu biliyorum, özellikle de eski muhafızların birçoğu değişiklikler hakkında homurdanırken, ama değişiklikler iyi. Daha önce zar zor geçinen pek çok insan refaha kavuşuyor. Bu önemli bir şey."

Boğazımı temizliyorum. "Ah, teşekkürler."

"Evet, evet, artık seni övmeyi bırakacağım." Başını sallıyor ve tekrar ilerler. "Müziğin başladığını duyuyorum. Kız arkadaşınla dans ettiğinden emin olsan iyi olur." Omzunun üzerinden sırtlıyor. "Aksi takdirde, bu şansını senden önce yakalayabilirim."

BÖLÜM 15

EVE

Once, Pope hepimizi bir çeşit hasat festivaline götürdü ve elma şarabı içip elma toplarken çok iyi vakit geçirdik. Bu tıpkı . . . ve ayrıca değil.

Görünüşe göre tüm köy kutlama için dışarı çıkmış. Dört kişilik bir grup müzik yapıyor. Yemekler harika kokuyor. Çocuklar toplanan insanların arasında kıkırdayarak ve neşeyle bağırarak dolaşıyor. Gençler kendi arkadaş gruplarından birbirleriyle göz göze geliyor. Bu, turistlere yönelik bir parti değil; bu topluluk için, herkesin gerçekleşmesi için katkıda bulunduğu sosyal bir etkinlik. Şimdi emeklerinin meyvelerinin tadını çıkarıyorlar.

"Eve."

İki çift dans etmeye başlar. Sonra üç. Sonra dört. Toplanan insanlar birbirlerinin etrafında dönebilmeleri için açık bir alan yaratmak üzere hızla geri çekiliyor. Dansçıların yüzlerindeki neşeyle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Eve."

Bakışlarımı ayıramıyorum. Azazel için bile. "Ne?"

"Dans etmek ister misin?"

Ne söylemem gerektiğini biliyorum ama bu âlemde uyandığım ve onun ne yaptığını fark ettiğim andan beri derimin altında kaynayan öfkeyi tam olarak çıkaramıyorum. Onu affettiğimden değil - oraya varmak için ne gerektiğini ya da bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum. Daha çok Azazel'in nasıl bir adam olduğunu tam olarak anlamaya başlıyorum. Yıllar boyunca yemek yediğim ve sohbet ettiğim müşterimi onda tanıyorum. Bana anlattığı hikayeler kurgulanmış olabilir ama özünde bir gerçek barındırıyor gibi görünüyorlar.

Ya da belki de grup üyelerinden birinin çaldığı keman benzeri enstrümanın ısrarcı ve cezbedici çağrısıdır. Bilmiyorum ama elimi Azazel'in elinin içine koyuyorum ve beni doğaçlama dans pistine çekmesine izin veriyorum. Ben kısa değilim ama o iri yarı ve bir elini dikkatlice belime yerleştirirken biraz absürt hissediyorum.

Kabaca yakışıklı yüzüne bakarken kalbim affedilemez şeyler yapıyor. Beni çemberin etrafında dolaştırırken gözlerindeki çıplak ihtiyaçtan ürperiyorum, ritmi yakaladığımda hızlanıyorum. Belirli adımlar yok gibi görünüyor ama başım dönene ve tüm dünya beni son derece kibar bir dokunuşla bağlayan adama daralana kadar dans edip duruyoruz.

Başım dönerek gülmekten kendimi alamıyorum. Buna değiyor, çünkü Azazel yoğunluğunun bir kısmını kaybediyor ve bana sırtıyor, ilk kez rahatlıyor. Bilmiyorum. Belki de hiç?

"Dönmeye hazır mısın?" Cevap vermemi beklemeden elimi tutuşunu değiştiriyor ve beni önünde döndürüyor. Kalçamı tekrar yakalıyor, benim momentumumla hareket etmeye devam ederken arka planda biri tezahürat yapıyor - sanırım Alice.

Azazel'le dans ederken, olan tüm kötü şeyleri unutmak çok kolay. En azından bir süreliğine. Şarkı değişiyor, tekrar değişiyor ve ikimiz de ara vermeyi teklif etmiyoruz. Nefes alışım zorlaşıyor, terliyorum.

Omurgam boyunca toplanıyor ve kaslarım buraya geldiğimden beri kullandığımdan daha fazla ağrıyor.

Seks dışında.

Şu anda bunu düşünmenin bir faydası yok. Her sinir ucu canlıyken ve şimşeklerle dolup taşarken olmaz. Azazel'in kocaman eli belimde, kalbi oniks gözlerindeyken olmaz.

Müzik değişiyor. Davulcuyu ve gitar benzeri bir enstrüman çalan kişiyi arkalarına yaslanmış, alınları terden sırılsıklam olmuş halde buluyorum. Gülüyorlar ve köpüklü bira bardaklarını kabul ediyorlar, belli ki mola vermeye hazırlar. Kemancı melodiyi yumuşak ve acı veren tatlı bir şeye çeviriyor.

Diğer dansçılarla birlikte yavaşlıyoruz. Azazel boğazını temizliyor. "İstersen dinlenebiliriz."

"Hiç şansın yok." Nefes nefese gülüyorum. "Dans etmeye bayılırım."

"Cazibeyi görmeye başlıyorum." Parmakları kalçama doğru esniyor. "Eve-"

Tekrar özür dilemek üzere olduğu belli. Başımı sallıyorum. "Bu konuyu tekrar konuşmamıza gerek yok. Yaptığın şeyden hoşlanmamış olabilirim ama nedenini anlamaya başlıyorum." Etrafıma bakıyorum. Herkes çok mutlu. "Bu diyarda yetimlere ne oluyor?" Fikrimi değiştirmeye fırsat bulamadan soru ağzımdan çıkıyor.

Azazel hafifçe geriliyor, sonra yavaş dansımızın nazik salınımında rahatlamaya çalışıyor gibi görünüyor. "Bu her bölgede farklıdır, hatta benim bölgemde bile değişiklik gösterir. Çoğu durumda, bir çocuk en yakın aile üyesine gider."

Boğazım düğümleniyor. Bu çok aptalca. Ailemin kaybını atlatmak için hayatım boyunca terapi gördüm. Sonunda koruyucu aileye verilmiş olabilirim ama şanslı olanlardan biriydim. Her ne kadar ilk birkaç koruyucu ailem asıl istedikleri şeyi -bir bebek- elde ettiklerinde beni bırakmış olsalar da, son ailem o kadar da kötü değildi. Aşırı zorlanmış ve boğuluyor olsalar da ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Çocuklarına asla zarar vermediler. Asgari düzeyde, ama bazılarından daha iyi

Yıllar boyunca duyduğum hikayeler. Mezun olduğumda elime bir çek ve bir sırt çantası tutuşturulması canımı çok yaktı ama pek çok insan daha kötüsünü yaşadı.

Azazel'in yüz ifademden ne anladığını bilmiyorum. Bana bir iyilik yapıyor ve devam ediyor. "Bunun gibi köylerde, eğer bir aile yoksa, herkes bir araya gelir ve çocuğu -ya da çocukları- kimin en iyi şekilde alabileceğine karar verir. Sonra da köy, birincil bakıcıya yük olmaması için elinden geleni yapar."

"Bu da eklediğiniz diğer şeylerden biri mi?"

Aşağı bakıyor. "Evet."

Elbette öyle. Çünkü Azazel halkını önemsiyor ve gücünü onlara birçok düzeyde yardım etmek için kullanıyor. "Peki ya şehir?"

"Belirli ailelerimiz ve onlara yardım eden programlarımız var." Bakışlarımı sabit bir şekilde karşılıyor. "Görünüşte sizin dünyanızdaki koruyucu aile sisteminden farklı değil ama bu ailelerin hepsi birden fazla düzeyde destekleniyor ve izleniyor. Köylerde bir şeyler ters giderse herkes müdahale eder. Şehirde ise daha resmi. Her ailenin mükemmel olduğunu ya da kötü şeyler yaşanmadığını iddia etmeyeceğim ama çocukların korunduğundan emin olmak için çok çalışıyoruz."

Boğazımdaki korkunç his daha da kötüleşiyor. "Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor."

"Bu mükemmel bir sistem değil. Mükemmel bir sistemde koruyucu ailelere ihtiyaç olmazdı." Boğazını temizliyor. "Ancak şu anda ebeveyn ya da vasiye ihtiyaç duyan çocuk sayısı, sürekli savaş halinde olduğumuz zamanlara kıyasla çok daha az."

Lanet olsun ona. Sertçe yutkunuyorum. "Senden nefret etmeyi gerçekten zorlaştırıyorsun."

Silik bir şekilde gülümsüyor. "Özür dilerim." Azazel bizi döndürüyor ve elimi tutmaya devam etse de danstan uzaklaşıyor. "Hadi sana yiyecek ve içecek bir şeyler getirelim."

Masaya ulaştığımız anda, etrafı sarıldı. Hem tuzlu hem de tatlı olmayı başaran bir pastayı kemiriyorum ve yaşlıların Azazel'i dolaştırmasını izliyorum. Ne zaman evleneceği ve çocuk sahibi olacağına dair sorularına hafif bir kahkaha ve bu şarkı ve dansı daha önce birçok kez yaşadığını söyleyen kolay bir saptırma ile boyun eğiyor. Hatta bir noktada kocaman elleriyle kolayca tuttuğu lanet olası bir bebeği öpüyor. Bu manzara karşısında midemde oluşan kasılmayı kabullenmeyi reddediyorum.

Bu ortamda tam olarak rahat olmayabilir, bu ilgiyi görmeyebilir ama bu konuda oldukça iyi. Ve belli ki hepsi onu seviyor. Neden sevmesinler ki? Yaptığı değişiklikler hayatlarına, ailelerine ve toplumlarına olumlu yönde fayda sağladı.

Bu beni içine soktuğu tehlikeyi mazur göstermez ama öfkeme hakim olmakta zorlanıyorum. Bu benden çok daha büyük bir şey. Evet, son birkaç yılımı en iyi müşterilerimden biri olarak geçirmemiş olsaydı bu karmaşanın içinde olmazdım, ama ... Onunla geçirdiğim zamandan zevk almadığımdan değil. Bazı çizgilerimi açma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeme rağmen, onu benimle çalışmaya devam etmesi, diğer profesyoneller arasından beni seçmeye devam etmesi için teşvik etmedim de değil. Ona beni rahat bırakmasını söyleseydim, bırakırdı.

Ama gitmesini istemedim.

Alice yanıma oturdu, yüzünde rahat bir sırıtış vardı. "Biliyor musun, tek taraflı olduğunu sanıyordum ama sen de onun için gittin, değil mi?" şok olmuş yüz ifademi görmezden geliyor ve o aldatıcı rahat tonuyla konuşmaya devam ediyor. "İnkâr etmeye zahmet etme. Burada oturmuş onu izliyorsun, sanki önümüzdeki elli, yetmiş, yüz yılın önünde uzandığını görüyorsun ve bu fikirden nefret etmiyorsun."

Göz kırpıyorum. "Ben otuz beş yaşındayım. Bir yüz yıl daha yaşamamın imkânı yok."

"Eğer burada kalırsan olacak. Bunun diyarımızın her bir parçasına aşılanmış sihirle bir ilgisi var. İnsanların daha uzun yaşamasını sağlıyor. Ve evet, bu insanlar için geçerli. Herkes için değil.

Anlaşma yapan yedi yılın sonunda evine gider."

Yedi yıl. Ömür boyu değil.

Öfkem yeniden filizlenmeye çalışıyor ama bir türlü hız kazanamıyor. Savaşmaktan çok yoruldum. Bunun geleceğim için ne anlama geldiğini bilmiyorum ama Azazel bir canavar değil. O hatalar yapmış bir adam.

"Bunu aklımda tutacağım," diyorum sonunda.

Alice birasından uzun bir yudum alır. "Sınırına yaklaşıyor. Ben onların dikkatini dağıtırm, sen de onu buradan çıkarırsın."

Şaşkınlıkla ona baktım. Bunca zamandır şamatacı ve saygısızdı, ama tüm bu tavırlarının altında keskin ve şefkatli bir zihin olduğunu fark etmeliydim. "Bunu yapabilirim."

"Aferin kızıma." Alice zıplayarak ayağa kalkıyor ve gruba doğru ilerliyor. Yeni bir şarkı başlar ve kupasını başının üzerine kaldırır. "Azazel'e!"

"Azazel'e!" diye bağırır kalabalık. Alice'e doğru akın eder, tezahürat yapar ve dans ederler.

Adamın kendisi bir an sonra yanımda beliriyor, biraz avlanmış görünüyor. "Nasılsın?"

"Gel hadi." Elini tuttum. "Hadi buradan gidelim." Saniyeler içinde uzaklaştık. Kutlama sesleri bizi ağaçların arasına kadar takip ediyor ve biz köy ile aramıza mesafe koyarak yürümeye devam ederken sonunda sessizliğe gömülüyor.

Ancak ağaçların normal gece sesleri olduğunu varsaydığım sesler bize eşlik ettiğinde -doğa konusunda pek tecrübem yok- Azazel adımlarını yavaşlatıyor ve elimi sıkıyor. "Bunun için üzgünüm. Tam bir olay beklemiyordum. Alice'i tanıdığım için bunu yapmalıydım."

"Eğlenceliydi."

Durakladı ve bana bir bakış attı. "Bunu söylemek zorunda değilsin."

"Biliyorum." Kendimi onun elini sıkarken buluyorum. "Ama gerçek bu. İyi dans ediyorsun."

"Sen de öyle."

Bu garip ama acı verici bir şekilde değil. Sanki yeni tanışıyor muyuz, birbirimizi hissediyor muyuz gibi. Garip, özellikle de geldiğinde sesinin nasıl olduğunu bildiğimi düşünürsek.

Azazel elimi bırakacakmış gibi gevşiyor ama ben onu bir kez daha sıkıp parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "Seni seviyorlar."

"Beni tanımıyorlar." Omuz silkiyor. "Alice tanıyor ama o da aileden. Aynı şey değil."

Kalbim sızlıyor ama geçici bir sızıdan fazlası olamayacak kadar memnunum. "Bilemiyorum."

Bana keskin bir bakış attı. "Aile sadece kan bağı değildir. Pope seni herkesten daha iyi tanıyor."

Vücudum önce ısınıyor, sonra soğuyor. "Farkındayım." Sertçe yutkunuyorum. Pope'u çok sık düşünmemeye özen gösteriyorum ama zaman geçtikçe düşüncelerime daha çok giriyorlar. "Onları özlüyorum."

"Biliyorum. Özür dilerim." Bana bakmıyor. "Brosh'la anlaştıktan sonra seni eve götüreceğim. Asla bu kadar kontrolden çıkmamalıydı. Asla paniklememeliydim. Senin zarar göreceğin düşüncesi ..." Azazel kendini bir silkeliyor ve elimi bırakıyor. "Sağlıklı düşünemiyordum. Sadece tepki veriyordum."

Ona yalancı diyebilir, o sözleşmeyi yazmasının ne kadar sürdüğünü ve bunun sadece tepki vermek olarak sayılıp sayılmayacağını sorabilirdim. Ama yapmam. Acıtmak için acıtacaktı ve bu an bir sabun köpüğü kadar kırılgan hissettiriyor. "Azazel?"

"Evet?"

Şu anda söyleyebileceğim o kadar çok şey var ki. Olasılıklar beni boğuyor. Bugün bana Azazel'in farklı bir yönünü gösterdi, ama çok yakından tanıdığım, onu yıllardır tanıdığımı hatırlatan bir yönünü. Aklımın bir köşesinde, tüm bu zamanı tanıdığımı sandığım adam ile onu kandırıp kaçıran canavarı uzlaştırmaya çalışarak geçirdim.

Ben. Bugün bana ikisini de verdi. İkisi de aynı. Ölçülemeyecek kadar paha biçilmez tek bir mücevherin yüzleri.

Derin nefes alıyorum ve duruyorum. Azazel ayak uyduramadığımı fark edene kadar birkaç adım daha atıyor. Yüzünü bana döndü. "Eve?"

Aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatıyorum. "Seni affedebilir miyim bilmiyorum."

Bakışları ısınırken bile yüz ifadesi eziyete dönüşüyor. "Biliyorum."

"Ama ben ..." Derin bir nefes daha alıyorum ve ellerimi göğsüne bastırıyorum. Bu, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha korkutucu geliyor ve buna geçen günkü saldırı da dahil. "Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kendimi önemsemekten alıkoyamıyorum."

"Eve," diye nefes alır. "Yapmak zorunda değilsin."

Ama başladım ve artık duramıyorum. "Bunun gelecek için, bizim için ya da herhangi bir şey için ne anlama geldiğini bilmiyorum ama savaşmaktan çok yoruldum. Sadece istiyorum ..."

Bekliyor. Sanki zorlukla nefes alıyor, sanki burada durup yıllarca bu yolda bocalayışımı dinlemekten memnun olacakmış gibi görünüyor.

"Sadece seni istiyorum," diye fısıldayarak bitiriyorum.

Sonunda -sonunda- Azazel hareket ediyor. Kalçalarımı yakalıyor ve beni vücuduyla aynı hizaya çekiyor. "Bu gece benimle kalır mısın?"

Sadece tek bir cevap var. Her zaman tek bir cevap olmuştur. "Evet."

Kaleye nasıl döneceğimizi bilmiyorum. Öpücükler, tökezleyen adımlar ve ihtiyacımız olan yere asla tam olarak ulaşamayan arayış içindeki ellerden oluşan ateşli bir rüya gibi geliyor. Bir adımla diğeri arasında orman kayboluyor ve yerini taş duvarlara, sonra da tanıdık bir kokuya bırakıyor.

Şato bizi bahçeme götürdü.

Azazel bir elini omurgamda gezdiriyor ve etrafına bakınıyor. "Yapabiliriz-"

"Daha fazla beklemek istemiyorum." Gömleğini itiyorum.

"Lütfen, Azazel."

Kollarını kaldırıyor ama tuniği başından geçirebilmem için vücudunun geri kalanını indirmesi gerekiyor. Onu yere atıyorum ve pantolonuna uzanıyorum. Bileklerimi yakaladı. "Eve-"

"Eğer aletini hemen ağzıma almazsam, kendimi kaybedeceğim."

Göz kırpıyor. Bir an için karşı çıkacağını düşünüyorum ama sonunda bileklerimi serbest bırakıyor. "Yapmak zorunda değilsin."

"Farkındayım." Pantolonunu kalçalarından aşığı kaydırıp kalın sikini serbest bırakıyorum. Hem oral seks yapmayı hem de almayı çok seviyorum ve hayatımda ilkinin eksikliği hissediliyor. "Şimdi iyi bir baba ol ve çok hızlı gelip eğlencemi mahvetmemeye çalış."

BÖLÜM 16

AZAZEL

Bu andan önce, Eve'in benden isteyebileceği ve benim de ona vermek için kendimi öldürmeyeceğim çok az şey olduğunu söyledim. Ama ya bu? Orada duruyorum, her kasım

Yumruğunu sikimin etrafına sararken ve muzip bir gülümsemeyle dilini yarığımın üzerinde gezdirirken gergindim. Bana henüz dokunmamıştı ve ben kendimi kaybetmemek için savaşıyordum.

Duygularının değişmesini beklemiyordum. Neden beklesin ki? Benden nefret etmekte sonuna kadar haklı ve eğer hayatımın geri kalanını onu severek geçireceksem, karşılığında bir şey beklememem gerektiğini çok iyi biliyorum.

Ama bugün güzeldi. Yorucuydu, evet, ama bu tür ziyaretler hep öyledir. Eve ile dans etmek? Neredeyse daha basit koşullarda farklı insanlarmışız gibi hissettiğimiz anlar yaşamak? Ummaya cesaret ettiğimden daha iyiydi - ummayı düşünmüş olsaydım bile.

"Babacığım." Eve sikimi sıkıyor, yüz ifadesi hınzırlaşıyor. "Normalde ben senin bacaklarının arasındayken benden başka hiçbir şeye odaklanmazsın."

"Üzgünüm, bebeğim." Parmaklarımı dikkatlice saçlarının arasından geçiriyorum. Saçları her zamankinden daha uzun, neredeyse omuzlarına kadar geliyor. "Ben buradayım."

"Olacaksın." Bana cevap verme şansı vermiyor, sikimi ağzına alıyor ve sanki hiç nefes almasına gerek yokmuş gibi emiyor.

Daha önce de tam olarak bu pozisyonda bulunmuştuk, ama hiçbir zaman gerçek formumdayken değil. Farklı olmasını beklemeliydim, ama bu ana kadar, Eve'in yanakları çukurlaşmış ve dilini uzunluğumun alt tarafı boyunca okşarken, kendime bunu hayal etmeme bile izin vermemiştim.

Taşaklarımı avuçluyor, nazikçe sıkıyor ve omurgamda şimşekler çakmasına neden oluyor. Sonra bakışları keskinleşiyor ve tırnakları hassas tenime batıyor. Emir yeterince açık: Gözlerini ondan ayırma.

"Eğleniyor musun bebeğim?" Mırıldanıyorum.

Eve biraz mırıldanıyor ve ağzıyla beni becermeye devam ediyor, dişlerinin ucuyla yavaşça kayıyor. Tam olarak neyi sevdiğimi biliyor ve sahip olduğu her şeyle bana veriyor. Onun tam olarak alması için çok büyüğüm, ama bu sadece deneyime katkıda bulunuyor - özellikle de farkı telafi etmek için ellerini kullandığında.

Bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum.

Ne yazık ki vücudumun başka fikirleri var. Kendimi onun ağzına doğru itmekten alıkoyamıyorum, sadece birazcık. Nefesi kesiliyor ve tekrar mırıldanıyor, tutuşunu kalçalarımaya kaydırıyor, hareket etmemi, tekrar yapmamı istiyor.

Küfrediyorum. "Yavaşlamazsan boşalacaksın."

Yavaşlamıyor. Tabii ki yavaşlamaz. Tekrar itiyorum, ağzıyla buluşuyorum, o devam ederken bile öğürmesine ve gözlerinden yaşlar akmasına neden oluyorum. Ellerimi saçlarında yumruklamamak, onu biraz bile olsa incitecek bir şey yapmamak için savaşıyorum ve sonra orgazm oluyorum, boğazından aşağı boşalırken dudaklarına ve dişlerine sürtünüyorum.

Eve, ben onu sikimden çekene kadar beni emmeye devam ediyor. "Siktir, bebeğim." Dizlerim sıvıya dönüşmüş gibi hissediyorum. Önünde diz çökmek için batarken çökmemeyi başarıyorum, ama sadece zar zor.

Dudaklarını yalıyor, kendinden özellikle memnun görünüyor. "Bunu özledim. Hem de çok."

"Ben de." Yanaklarını avuçluyorum, gözyaşlarını silmek için başparmağımı kullanıyorum ve sonra onu öpüyorum. Kendimi onun dilinde tatmak bunaltıcı. Bunun bir anlamı olsun istiyorum. Ondan söz vermesini istemediğim şeyler için söz vermesini istiyorum.

Gücümü toplamam birkaç dakika alıyor ve sonra Eve'i ayağa kaldırıyorum. "Buraya gel." Gömleğini çıkarıyorum ve neye ihtiyacım olduğunu anlamış gibi görünüyor, çünkü bana yardım etmeye çalışmıyor. Sadece onu soymama izin veriyor ve ben de öpücüklerimi vücudunda gezdiriyorum.

Bir yanım onu hemen burada yatağa götürmek istiyor ama sanki burası için yaratılmış gibi, etrafımızdaki özenle ekilmiş yeşillikler, dizlerimin altındaki patikanın parke taşları. Kalenin onu özellikle buraya getirmesine şaşmamalı. Burada bu kadar çok zaman geçirmesine şaşmamalı.

Onu kolayca kaldırdım ve masanın üzerine koydum. "Göster bana."

Eve ne demek istediğimi hemen anlıyor. Ben bir adım geri çekilirken o da kalçalarını aralıyor ve bir elini karnından aşağı kaydırarak kıvrımlarını ayırıyor. O kadar ıslak ki masanın üzerine damlıyor. Rengi uçmuş ve gülümsemesi arsızca. "Gördüklerini beğendin mi baba?"

Bir kez daha dizlerimin üzerine çöküyorum, taşın ısırganının tadını çıkarıyorum. "Lanet olası bir dağınıklık görüyorum. Seni temizlesem iyi olacak." Amını ayırıyorum ve dilimi ortasına doğru sürüklüyorum. Tadı çok güzeldi. Tadı her zaman muhteşemdir.

"Oh, lanet olsun." Eve ellerini boynuzlarıma doluyor, başını geriye atıp gözlerini kapatıyor. "Ağızına asla doyamayacağım." İnliyor. "Baba, lütfen."

Sabrim tükendi. Asla yeterli zaman yok. Daha önce, insan gibi davranıp onunla geçirdiğim zamanı saatlerle ölçerken yoktu. Şimdi de yok, onun yanında sürekli yanlış adımlar atmaya devam ettiğimde. Bu kadınla sonsuza kadar birlikte olmak istiyorum, çılgınca sevişmek ve tembelce sevişmek, ama bunu söylemekten daha iyisini biliyorum.

Sabırsızca bir parmağımı içine sokuyorum, sonra iki parmağımı. "Seni incitmek istemiyorum," diye mırıldanıyorum amına karşı.

"Azazel." Boynuzlarıma vuruyor. "Canımı yakarsan, sonra beni daha iyi öpebilirsin."

Ayağa kalkıp kalçalarından tutarak onu masadan kaldırıyorum, sonra da masanın üzerine eğmek için döndürüyorum. Sert bir elimle omurgasını okşuyorum. "Benim için yayıl, bebeğim."

Hemen itaat ediyor, amını avuçladığımda ve parmaklarımla onu sikmeye devam ettiğimde inliyor. Ona zarar vermeyeceğim kadar hazır, ama sadece zar zor. Eve parmaklarımla üzerine geri sallanıyor. "Becer beni. Şimdi!"

Masa onu istediğim yere götürecektense kadar uzun değil, bu yüzden kalçalarını kaldırıyorum, ayaklarını yerden kesiyorum ve içine doğru itiyorum. Sikimin başını onun girişinden geçirmek için uğraşmam gerekiyor. Duraklıyorum, zor nefes alıyorum. "Hâlâ çok darsın."

Eve kalçalarını oynatıyor ama hiçbir şey yapabilecek gücü yok. "O zaman bu konuda bir şeyler yap baba."

Kısa vuruşlarla ona doğru ilerliyorum. Vücudu her seferinde biraz benimkine yol veriyor, ıslaklığı her şeyi daha pürüzsüz hale getiriyor. Daha önceki orgazmım bu sefer biraz daha kontrollü olmamı sağlıyor, ama kışının sallanmasını izlemek beni geri almakla tehdit ediyor. "Beni çok tatlı bir şekilde alıyorsun."

Eve pantolonunu indirir ve titrer. "Becer beni, baba."

"Eve." Eğildim ve omzunu ısırırken içine doğru bastırdım. "Çok açgözlüsün."

"Evet," diye inliyor. "Çok iyi hissediyorsun."

Konuşma yeteneğimi hızla kaybediyorum. "İyi" bunu anlatmaya yetmez. Bu mutluluk. Bu kavrayışın ötesinde. Bu aşk.

"Durma." Başı öne düşüyor ve boynunun arkası ortaya çıkıyor.

Onu yavaşça becerirken orasını öpüyorum, neredeyse tamamen geri çekiliyorum ve sonra tekrar ileri itiyorum. "Durmayacağım. Sen benim için boşalana kadar durmayacağım." Onu inleyen ve çılgılık attıran tam açığı

bulmam birkaç denememi alıyor,

ama bir kez yaptığımda, bırakmam. Kadınımın sikimin etrafında boşalmasını istiyorum. Sabah benden nefret edebilir, şu anda benden nefret edebilir, ama durmamam için bana yalvarıyor, bu yüzden ona tam olarak ihtiyacı olanı vermezsem lanetleneceğim.

Ve sonra orgazm oluyor, amı sikimin etrafında titreşiyor ve beni de onunla birlikte uçurumun kenarına sürüklüyor. Bitirirken ona sürtünüyorum. Tanrım, bu kadını seviyorum. Şu anda bile, bunu söylemekten daha iyisini biliyorum, ama duygu üzerimde yuvarlanıyor, o kadar güçlü ki ondan ağlayabilirim.

Ondan sonra her şey biraz bulanıklaştı. Eve'i odama taşıyorum, bir şekilde duş almayı başarıyorum ve sonra yatağa yığılıyoruz. Bu gecelik bu kadar yeter diye düşünürken kollarımda dönüyor ve boğazımı öpüyor. "Azazel?"

Sesindeki muhtaç ton karşısında anında sertleşiyorum. "Evet, bebeğim?"

Avucunun içiyle sikimi okşuyor. "Eğer ağırırsam beni daha iyi öpeceğine söz vermiştin."

Lanet olsun, o şımarık ses tonuyla bana neler yapıyor. "Yorgunsun," diye mırıldanıyorum merhemi almak için arkama uzanırken. "Uyuyor olman gerekirdi."

"Haklısın." Sikimin başının hemen altını sıkıyor. "Beni oraya götürecek şeyi biliyorum."

Bunun keyfini çıkarabilmek, hatta Eve ile aramızdaki ilişkinin her zaman böyle olabileceğini düşünmek istiyorum. O benim yatağımda. Seks, şakalar, sohbetler ve biz. Ben daha iyi biliyorum.

Onun için hiçbir şey değişmedi. Başından beri bana karşı dürüsttü, öfkesi tamamen anlaşılabilirdi. Beni affetmeyebilir. Ama ona vermeme izin vereceği tek şey buysa, o zaman yapacağım şey tam olarak bu. Bacağını kalçama doğru çekiyorum. Parmağımı merhemine içine daldırdıktan sonra içine bastırıyorum. "Bu nasıl başlayacak?"

Kollarımda titriyor. "Oldukça sağlam. Ama benim daha iyi bir fikrim var."

Eve omuzlarımı itiyor ve beni sırt üstü yatırmasına izin veriyorum. Balsamı aldı ve aletime bol miktarda sürdü. Donup kaldım. "Eve, bu şekilde kullanılmaması gerekiyor." İyileştirecek bir şeyim yok ama bu merhemden denemesine engel değil. Aletimde bir karıncalanma yayılıyor ve beni acı verecek kadar sertleştiriyor. Hay sikeyim.

"Biliyorum." Sırıttıyor. "Ama denemekten zarar gelmez." Beni oturmam için yukarı çekiyor ve uzunluğuma karşı öğütüyor. "Durmamı istemiyorsan tabii?"

"İstemediğimi biliyorsun."

"Sanmıyorum." Sikimi girişine yerleştiriyor ve üzerime çöküyor. Bu sefer daha kolay, yine de bunun için çalışması gerekiyor, kabzama kadar kılıflanana kadar beni daha derine sokuyor. Eve'in gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Haklıymışım. Aletin gerçekten harap edici."

O bana sıkıca sarılmışken odaklanmak çok zor. "İhtiyacın var mı?"

Benim üstümden konuşmaya devam ediyor. "Seninle böyleyken başkalarıyla nasıl sevişebilirim baba? Nasıl isteyebilirim ki?" Sesinde bir şey var, yumuşak, tatlı ve acıtıcı bir şey.

Yüzünü avuçlarım. Belki de bu birbirimize karşı en dürüst olduğumuz andır. "Başkalarını becermeye devam etmek istiyor musun?" O benim için tek olabilir ama onun tek müşterisi olmadığının da farkındayım. Sahiplenici bir yanım, onun benimle olduğu gibi başkalarıyla da birlikte olacağını bilmekten her zaman acı duydu, ama beni en çok rahatsız eden şey, onun için sadece başka bir müşteri olduğum gerçeğiydi. Ben onun olsam bile o hiçbir zaman gerçekten benim olmadı.

Eve'in alt dudağı titriyor, sonra da onu sıkıyor. "Bilmiyorum," diye fısıldıyor. "İşimden zevk almadığımı iddia etmeyeceğim, ama bu ... bir işti."

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Bilsem bile şu an bu konuşma için doğru zaman değil. Doğrulup kollarımı ona doluyorum, o da bana binmeye başlıyor. Bu zaman başka ne getirirse getirsin, pişman olamam, çünkü

O burada benimle. En azından şimdilik. Kafamdaki düşünceleri kovmak için onu öpüyorum. Bir sonraki adım için endişelenmektense kendimi o anda, onun içinde kaybetmek daha iyi.

Eve hızını kesmiyor. Ellerini göğsümden yukarı kaydırıyor ve boynuzlarımı kavlıyor, başımı geriye doğru eğmek ve ağzını boğazıma götürmek için kaldıraç olarak kullanıyor. "Azazel?" Sesi daha fazlasını talep ediyor. "Neredeyse geldim."

Kalçalarını kavriyorum ve daha sert sürtünmesi için onu yönlendiriyorum, klitorisini karnıma doğru çalıştırıyorum. "Seni yakaladım."

Dudaklarında benim adımla orgazm oluyor ve kalbim on kat daha fazla aptal çünkü beynim daha iyi bilse bile bunun her şeyi değiştireceğinden emin.

Bazı şeyler affedilemez.

Yapabileceğim tek şey tehdidi ortadan kaldırmak ve onu evine göndermek, çıkarken de istemediği takdirde bir daha çalışmak zorunda kalmayacağı kadar parası olduğundan emin olmak için duraklamak. Bu onu sonsuza dek kaybetmek anlamına gelecek - onu tehlikeye atmaya devam etmeye istekli olsam bile, beni hala bir müşteri olarak kabul edeceği bir dünya yok. Sözleşmenin feshedilmesi gerekecek, ancak bu süreç rahatsız edici ve bir süreliğine gücümü tüketecek olsa da, ödenmesi gereken küçük bir bedel. Eğer bu kadar bencil olmasaydım, Eve asla tehlikede olmazdı.

Başından beri dürüst olsaydım belki de iş bu noktaya gelmezdi.

Eve taşaklarımı avuçlamak için kalçalarımın arasına uzanıyor. Bakışları biraz şaşkın ama belli ki ben de boşalana kadar durmayacak. "O kafadan çık, baba. Artık benim ellerimdesin."

Sıkıyor ve orgazmıma engel olamıyorum. Onu bir, iki, dört kez sikime çarpacak kadar kendimi unutuyorum ve sonra içine dökülüyorum.

Pazarlıkçılar insanlar gibi ölümden sonraki hayata inanmazlar. Tanrılarımız, alemleri oluşturan ve sonra tanrılar ne yaparsa onu yapmaya devam eden büyük ve

bilinemez varlıklardır.

Sonsuzluk onların önünde ve arkasında uzanır. Öldüğümüzde, bu evrenle bir oluruz ve bazen bir ruh, gelecekte birçok yaşamda başka bir şans için geri çekilir.

Ama cennet kavramına inansaydım -neye benziyorsa artık- o zaman burası olurdu. Yorgun ve bitkin bir halde kollarımda gevşeyen Eve, göğsümde soyut desenler çiziyor.

İç geçiriyor ve az önce okşadığı noktayı öpüyor. "Azazel?"

"Mmmm."

"Beni böyle becermeye devam edersen, seni affetmekten başka çarem kalmayabilir."

Şaka olarak söylüyor ama ben öyle algılayamıyorum. Konu buyken olmaz. Ona daha sıkı sarılıyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. "Her zaman bir seçeneğin olacak. Eğer beni affedersen, bu kendi zamanında, kalbin hazır olduğunda olacak. Eğer kalbin hazırsa." O zamanın gelmesini istiyorum ama geleceğinden emin değilim. Yaptığım onca şeyden sonra olmaz.

Eve tartışmak ister gibi bir yüz ifadesi takınır ama sonunda başını sallar. "Hayır, haklısın. Özür dilerim. Seks çok iyi. Beni aptallaştırıyor."

Çenesini kaldırıp onu yavaşça öpüyorum. "Senden hoşlanıyorum aptal."

"Öyle mi?" Alt dudağımı ısıırıyor. "Ne yapacağını biliyorsun."

"Seviyorum." Onu tekrar öptüm.

Şafağa daha çok saat var. Her birini kullanmayı planlıyorum.

BÖLÜM 17

EVE

T Sonraki üç hafta mutluluk içinde geçti. Azazel beni odamda kilitli tutmayı bırakıyor ve Ramanu'nun görevlerini üstlenirken beni de yanında götürmeye başlıyor. Ziyaret ettiğimiz köylerin tüm liderleri onu Alice kadar desteklemiyor, ama ona saygı duydukları açık ve politikaları. Ve halkı onu seviyor.

Her geceyi onun yatağında geçiriyoruz, sevişiyoruz, sarılıyoruz ve uyuyoruz.

Hatta Nuin ve Ziven'le yaptığı toplantılara beni de çağırıyor, Brosh'u bulma ve yakalama çabaları hakkında rapor veriyorlar. İkisinden de oldukça hoşlanıyorum.

Nuin benden daha kısa boylu, koyu mor tenli ve bazı antiloplar gibi ince, düz boynuzları var. Zeki ve ciddi, arayışlarının her aşamasını sistematik bir şekilde ortaya koyuyor.

Ziven her yönden onun tam tersi. Ne uzun boylu ve sırık gibi, teni neredeyse Azazel'inkiyle aynı tonda, kıvrık boynuzları ve durum ne olursa olsun beni gülümseten derin bir kahkahası var. Ne'nin bulunmak istemeyen insanları bulma konusunda epey tecrübesi var gibi görünüyor.

Brosh'u bulmaları ve her şeyin sona ermesi an meselesi.

İstemem gereken de bu. Azazel tehlike geçtikten sonra beni eve göndereceğine söz verdi, ben de burada uyandığım andan beri bunun için savaşıyordum.

Yine de . . . Kendimi Nuin ve Ziven'in acele etmemelerini umarken buluyorum.

Ertesi sabah uyandığımda Azazel'i odasındaki masanın başında durmuş, kahvesini içerken ve göz korkutucu bir kağıt yığını okurken buluyorum. Genelde benden önce kalkar ama odasında uyandığım ilk sabahki felaket andan sonra, nihayet yataktan kalkmayı başardığımda hep burada oluyor.

Yanına gidiyorum, sonra kollarımı arkadan sarıyorum ve omurgasına bir öpücük konduruyorum. "Günaydın."

"Günaydın." Elim sıkıldı. "Bu sabah daha uzağa gitmem gerekiyor ve ne yazık ki senin bana katılman güvenli değil."

Doğruluyorum. İtiraz etmek dilimin ucunda ama kendimi kapana kısılmış hissetmemem için canla başla çalışırken aşırı korumacı davrandığını iddia edemem. Eğer bu sınırı şimdi koyuyorsa, bunun bir nedeni var demektir. Yine de ... "Neden?"

"Diğer bölge liderleriyle birlikte kadınları kontrol etmem gerekiyor. Ramanu bunu düzenli olarak yapıyordu, ancak onlar hala yokken, bu görevi kendim halletmeyi tercih ediyorum."

Bu mantıklı. Buraya geldiğimden beri geçen haftalarda, pazarlıkçıların sözleşmelerini ne kadar ciddiye aldıkları giderek daha açık hale geldi. İnsanlarının güvenliği söz konusu olduğunda dalga geçmiyorlar. Bu kadınlarla anlaşmayı Azazel yaptığına göre, onların güvenliği onun sorumluluğunda.

Dramatik bir şekilde iç çektim. "Sanırım sen diyar diyar dolaşırken kendimi eğlendirmenin bir yolunu bulabilirim."

Ayağa kalkıyor ve bana hızlı bir öpücük veriyor. "Uzun sürmeyeceğine söz veriyorum. Yine de şimdi gitmem gerekiyor. Uyanmanı bekliyordum."

Çok tatlı, ama o odadan çıkarken göğsümdeki sıcaklık kayboluyor. Hazırlanmak için zaman ayırıyorum, sanki bu

Durumumun gerçekliğinden kaçmak için.

Gerçekten değişen bir şey yok. Azazel'le huzuru bulmuş olabilirim ama yalnız kaldığım an, burada kapana kısıldığım gerçeğini bir türlü unutamıyorum. O sözleşmeyi imzaladığımda tam olarak ne yaptığımı bilseydim, bu işe yalanlar yerine açık gözlerle girseydim belki daha farklı hissederdim.

Şatoda dolaşıyorum ve bunu yaparken ona usulca mırıldanıyorum. Bana bahçem olduğunu düşündüğüm yeri gösterdiğinden beri bir kez olsun benimle uğraşmaya çalışmadı ve bazen beni yeni odalara, kanatlara ve sadece sır olarak tanımlayabileceğim şeylere götürüyor. Azazel yokken bunlardan birinin dikkatimi dağıtmasını umuyorum.

Ama daha otuz dakika geçmeden koridorlarda bir gerilim yaşanıyor ve bir adımla diğeri arasında aniden yeni bir koridora fırlatılıyorum. Gözlerimi kısarak etrafımda dönüyorum. "Bunu daha önce hiç yapmamıştın." Midem biraz bulanıyor ama şatonun bir yere gitmemi istediği çok açık.

Zemin ayaklarımın altında kabarıyor, sanki niyetini kaçırmışım gibi beni öne doğru eğiyor. Tökezledim. "Tamam, tamam, gidiyorum."

Koridorun sonundaki kapıya doğru aceleyle ilerliyorum ve müzayededeki minyon kızıl saçlı kadını Azazel'le karşı karşıya bulmak için kapıyı omuzlayarak açıyorum. O gece onunla etkileşime girdiğim birkaç dakika içinde, birine sert bir söz söylemektense kaçmayı tercih edecek türden bir kadına benziyordu. Görünüşe göre son bir ayda çok şey değişmiş.

Birbirlerine bağırırlarken, ikisi tarafından da görülmeden kapı aralığında duruyorum. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Azazel, Briar'ın zarar gördüğünü söylüyor ve ona tıbbi yardım isteyip istemediğini soruyor ama Briar onun haddini aştığını ve durumu yanlış anladığını söylemeye kararlı görünüyor.

Ramanu tam bu sırada ortaya çıkıyor ve onları gördüğüme sevinsem de Azazel'in üzerine atlamasını engellemek için Briar'ı tutmaları gerekiyor. Ona saldırmaya çalıştı. Çenem yere düşüyor ve zihnim bana hareket

etmemi, müdahale etmemi söylese bile,

Ben şaşkınlığımı üzerimden atamadan Ramanu bağırarak kadını iterek odadan çıkarıyor.

Her şey çıplak dakika sürüyor.

Kendimi bir silkeliyorum ve kapıya doğru bir adım atıyorum. "Neler oluyor?"

Azazel başını kaldırıp bakışlarımı karşılıyor. "Açıklayabilirim."

Bu kesinlikle yanlış bir şey. İçinde bulunduğum durumu bir kenara bırakabilirdim çünkü bu sadece benim başıma gelmişti. Ama görünüşe göre bu doğru değilmiş. Eğer Briar bu kadar öfkeliyse. Azazel özür dilemek üzereymiş gibi görünüyorsa... Bir adım geri atıyorum. "Ne yaptın sen?"

"Sol ... aşırı hevesli oldu ... ve önceden tartışmadan Briar'ın doğum kontrol kolyesini çıkardı. Sonuç olarak kendi bölgesini kaybetti."

Göz kırpiyorum. Doğum kontrol kolyesini önce konuşmadan çıkarmak büyük bir mesele. Bunun dışında, Briar'ın öfkesini aklımdan çıkaramıyorum. Mağdur olan birine nasıl tepki vermesi gerektiğini asla söylemem, ama durumu yanlış okuduğunu düşünmemeneden olacak şekilde itiraz ediyordu. "Söylediklerine bakılırsa, hikâyenin tamamı bu değil." Kavganın ne kadar kısa ve öfkeli olduğunu tam olarak anlamak zordu ama Briar'ın Sol'a değil Azazel'e kızgın olduğu açıktı.

Gözle görülür bir şekilde kıllanır. "Sen de mi?"

Son üç haftanın huzurunun bu kadar çabuk eriyip gitmesi ve geriye sadece öfkenin kalması inanılmaz. Ona bakıyorum, kalbim göğsümde parçalanıyor. "Çünkü kimse yüce Azazel'den daha iyi bilemez, değil mi?"

Kaşları çatıldı. "Ben öyle demedim."

"Bunu söylemene gerek yoktu." Başımı sallıyorum. "Eylemlerin, şu anda bulmaya çalıştığın savunmadan daha yüksek sesle konuşuyor." Çünkü her zaman bir savunma vardır. Özür dileyebilir, daha sonra sorumluluğu üstlenebilir, ama o anda istediğini yapmak için gereken her türlü gerekçeyi kullanır.

Bir elini başının üzerinde ovuşturuyor. "Eve, lütfen."

Lütfen. Sanki şu anda saçmalayan benmişim gibi. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var." Arkamı dönüp uzaklaşıyorum. Beni takip etmemeyi, peşime düşmemeyi ve ilerlemek için savaştırmamayı yeterince öğrendi.

Köşeyi döner dönmez fısıldadım, "Beni ona götür, lütfen."

Birkaç dönüş, birkaç merdiven -sanki kale bunu isteyip istemediğimi gerçekten test ediyormuş gibi- ve haftalardır ziyaret etme zahmetine katlanmadığım odanın neredeyse aynısı olan bir kapının önüne bırakılıyorum.

Neredeyse o anda geri dönecektim. Azazel'in tadını çıkarmak çok güzeldi. Biraz daha zaman olsaydı, kendimi son engellerimi de yıkmaya, ona gerçekten aşık olmaya bile ikna edebilirdim.

Ya da kendime zaten sahip olduğumu itiraf etmek için.

Bu, her şeyden çok, kapıyı çalmak için elimi kaldırmama neden oluyor. Kendimi sarmalamama izin verdiğim küçük balonu tehdit etse bile, acı gerçeklere sırt çeviren biri değilim.

Kapı tıklayarak açılıyor ama diğer tarafta biri olduğu için değil. Yine kale. Etrafa bir göz attım. "Teşekkür ederim."

Kızıl saçlı -Briar- yatağın üzerinde oturmuş, başını ellerinin arasına almış. Ben odaya girdiğimde doğruldu, kızgın ifadesi yerini şaşkınlığa bıraktı. "Sen . . ."

"Eve." Elimini göğsüme bastırıyorum. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim." "Hayır." Başını sallıyor, güzel yüzünde gözyaşı izleri

Yüzünü. "Muhtemelen şu anda yalnız olmamam en iyisi. Ben de tam kapıyı kırmaya çalışacaktım." Şüpheyi bakıyor. "Bir dakika önce kilitliydi."

"Şatonun bazen tuhaf bir mizah anlayışı oluyor." Kapıyı arkamdan yavaşça kapatıyorum, tekrar içeride kilitli kalmayacağımdan eminim. Şato ve benim bir anlayışımız var, Azazel'den bağımsız gibi hissettiren bir anlayış.

Daha sonra düşünülecek bir şey.

"Şato. Doğru." Briar kaşlarını çattı. "Sanırım daha önce burada olduğum zamanlardan bazılarını hatırlıyorum." Başını iki yana sallar. "Ne olursa olsun, Azazel'in durup beni dinlemesine ihtiyacım var. Kendisini ilgilendirmeyen bir konuşmanın içine girdi ve olayları bağlamından kopardı. Sol beni asla kasıtlı olarak tehlikeye atmaz. Evet, onu ısırmadan önce doğum kontrol kolyesi hakkında tam olarak konuşmadık ama bunu yapmasını istemeseydim yapmazdı."

Sesindeki tutku kalbimi sızlatıyor. "Onu seviyor gibi konuşuyorsun."

Briar bana titrek bir gülümseme veriyor. "O tanıdığım en iyi adam."

Ve Azazel ilişkilerine deyim yerindeyse bomba gibi düştü. Küstahlık bunu anlatmaya yetmez. Durum farklı olsa da kendimi Briar'la kıyaslamaktan kaçınmak mümkün değil. Ona karşı mevcut tehlike gerçek değil de algılanmış gibi geliyor. Ne olursa olsun, Azazel soru sormak ya da başka bir yol bulmak için durmadı. Beni aldığı gibi onu da aldı.

Bir süre sohbet ettik. Buraya cevapları öğrenmek için geldim ve Briar'ın Sol'a gerçekten aşık olduğu çabucak anlaşılıyor. Geçmişteki ilişkisinin yarattığı travma ve Sol'un garip asaleti nedeniyle biraz sarsıntılı bir başlangıç yaptılar ama şimdi her şey yolunda gidiyor gibi görünüyor.

En azından Azazel her şeyi mahvedene kadar.

Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Bu basit bir durum değil ve onunla geçirdiğim zamanın benim için bir şeyleri değiştirmediğini iddia edemem, en azından biraz.

Yine de korkak değilim. Kafamı boşaltmak için odama çekilmek ne kadar cazip gelse de, bu durumla başa çıkmak için boktan bir yol olurdu. O yüzden yapmıyorum. Onun odasına gidiyorum.

Benden birkaç dakika sonra kapı aralığında beliriyor. Bunu bilerek mi yaptı yoksa kale mi ona böyle davrandı bilmiyorum ama hemen bana yaklaşıyor. Mesafe ayaklarla ölçülebilir ama sanki

başka bir gezegende duruyor olabilir. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Boku yedin."

"Katılmıyorum." Yüzü bana hiçbir şey söylemiyor. "Sadece anlamak için zamana ihtiyacı var."

İrkildim. Bunu söylemesini beklemiyordum. Söylemeliydim. "Anlamak için zamana ihtiyacım varmış gibi mi? Azazel Baba en iyisini bilir diye mi?" Sertçe güldüm. "Doğru. Tabii ya. Neden bir şey öğrendiğini varsayayım ki? Değişmek için motivasyonun ne? Tek yapman gereken beni beklemektir ve ben de bacaklarım açık sana aşık oldum."

"Yapma." Bana doğru bir adım attı. "Yapma bunu Eve. Bu öyle bir şey değil. Biz bu değiliz." "Öyle değil mi?" Fısıldıyorum.

Birden her şey çok fazla geldi. Etrafından dolanarak banyoya gidiyorum ve yatmaya hazırlanmak için hızlıca çalışıyorum. O da aynısını yaparken tek kelime etmiyor. Ya da soyunup yatağa girdiğimizde. Ya da temkinli bir kolunu belime doladığında ve beni vücudunun kıvrımlarına doğru çektiğinde.

"Seni seviyorum Eve."

Göğsüm çok daraldı. Ben de seni seviyorum. Yüksek sesle söylemiyorum. Yüksek sesle söyleyemem. Keşke bu sözleri ondan duymak midemde çalkalanan korkuyu engellemeye yetse.

BÖLÜM 18

AZAZEL

■ Sol üç gün sonra kaleme geldiğinde hiç şaşırmadım. Dürüst olmak gerekirse, rahatladım. Eve her boş anını Briar'la geçiriyordu ve

Geçen her saatle birlikte aramızdaki boşluğun büyüdüğünü hissedebiliyorum. Briar ve Sol ile aramızdaki sorunu çözmenin Eve ile benim aramdakini çözmeyeceğini anlasam da, bundan zarar gelmez. Değil mi?

Ofisimde duran bitkin ejderhaya bakıyorum ve kendimi stresli bir güne teslim ediyorum. "Kapıyı kapat." Konuşmasına fırsat vermeden ona ters ters bakıyorum. "Eğer kükreneye başlarsan, seni buradan öyle hızlı atarım ki, geçitten sağ çıkamayabilirsin."

Tarihsel olarak Sol, diğer bölge liderleri arasında en dengeli olanıydı. Şu anda hiç öyle değil. Konuşabilmek için öfkesini ve endişesini gözle görülür bir şekilde kontrol altına alması gerekiyor. "Briar iyi mi?"

Sanki onu hiç incitecekmişim gibi. Ama doğum kontrol kolyesiyle yaptığı numaradan sonra ne kadar az hak etse de ona küçük bir iyilik yapmaya karar verdim. "O küçük cehennem kedisi neredeyse yüzümü parçalıyordu."

Donup kalıyor. Nefes bile almıyor gibi görünüyor.

"Ne?" "Beni duydun."

"Yaptım, ama ..." Kafa karışıklığını anlıyorum. Briar'ın ona, şatoya döndüğüm o ilk gün bana saldırdığı gibi saldırmadığından şüpheleniyorum. Başını sertçe sallıyor. "Bir hata yaptın."

"Söyleyip durduğu şey bu." Pençelerimi şakaklarıma bastırıyorum, aniden her şeyden yoruldum. Sadece Eve'i görmek istiyorum. Sadece kırdığım şeyi nasıl düzelteceğimi bulmak istiyorum. "Otur."

Sol biraz kıpırdandıktan sonra nihayet masamın önündeki sandalyeye oturuyor. Konuştuğunda, sesini daha çok kendisi gibi konuşacak şekilde yumuşatmayı başarıyor. "Seninle özel sözleşmemi imzaladığımda, bunun çok mantıklı olduğunu düşünmüştüm. Pazarlıkçı iblis bölgesini genişletmek istiyordun." Kelimeleri yavaş söylüyor. Koyu renk gözleri çok fazla şey görüyor.

Ah neyse. Eninde sonunda bir yolunu bulacaklardı. "Söyleyecek bir şeyin var. Söyle hadi."

"Seyahat ederken düşünmek için biraz zamanım oldu. Birkaç yıl önce, bölgeler arasında barış istediğinizi söylemiştiniz. Size inanmamıştım. Hiçbirimiz inanmadık."

Neredeyse geldi. Ona uzun uzun bakıyorum. "İnancınızın -ya da inançsızlığınızın- benimle ya da mevcut koşullarımızla ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum."

"Seni tüm diyarın başına geçirecek dört küçük tuzaktan oluşan bir örümcek ağı kurman mantıklıydı. Bunu sorgulamadım." Öne doğru eğildi. "Ama benim bölgemi istemiyorsun, değil mi? Bizimkilerin hiçbirini istemiyorsun."

İşte oldu. Yeterince uzun sürdü. "İpler olmadan hediyeye inanmazsınız. Ben de onları ağırlaştırdım." Omuz silkiyorum. "Dört bölgeyi de alsam bile, onları sonsuza dek elimde tutamam. Halklarınız çok güçlü ve çok inatçı. Değmeyeceği kadar sorun çıkarır."

Sol pek genç sayılmaz ama şu anda öyle görünüyor. Kesinlikle çok üzgün. "O zaman neden Briar'ı aldın?"

"Bununla dalga geçmiyordum. Geri kalanınızın buradaki insanları oyuncağımız olarak tuttuğumuzu ve onları kullanılıp anlaşmalar sona erdiğinde atılacak oyuncaklardan biraz daha fazlası olarak gördüğümüzü düşündüğünüzün farkındayım. İşler böyle yürümüyor. Sözleşme kutsaldır."

Tereddüt ediyor ve sonunda nefes nefese kalıyor. "Sana bir özür borçluyum."

"Hakkımda ne düşündüğün gerçekten umurumda değil." Çoğunlukla doğru. "Ama benden birine zarar verdin ve bunu affetmeyeceğim."

"Briar senin değil. O benim karım." "Benim iznimle senin karın."

Kapı arkasından açılıyor ve tamamen bir saldırı beklentisiyle sandalyemden fırlıyor. Kapıdan içeri süzülen benimkilerden biri değil. Bu Briar, saçlarını karmaşık bir şekilde geriye doğru toplamış, üzerinde kesinlikle yıkıcı görünen koyu gri bir elbise giyiyor. Gözlerimi kısıyorum. Hiç şüphe yok ki Eve'in bu zamanında ortaya çıkmasında payı var.

Kocasını görür ve kısa bir süre durur. "Sol?" "Briar."

Tanrım, ona o kadar aşık ki onlarla aynı odada olmak bir röntgenci gibi hissettiriyor.

Bana doğru ilerlemeye başladı ama ben elimi uzattım. "Tanrılara yemin ederim ki, şu anda kendini onun kollarına atarsan, seni insanlar alemine geri gönderirim."

Briar bana dönüyor ve gerçekten etkileyici bir hırıltı çıkarıyor. "O kadar küstahsın ki Eve'in seni istememesine şaşmamalı!"

İrkildim. Elimde değil. Doğruluğunu bildiğim kelimeleri öyle bir inançla söylüyor ki, şüphelerim olsa bile beni ikna ederdi. Birden bitkin düştüm. Bu ikisinin birbirini sevdiği çok açık ve Sol'un Briar'a zarar vermediği de bir o kadar açık. Onları ofisimden çıkarıp evlerinin yolunu tutmak biraz zaman alıyor. Bir bulanıklık içinde geçiyor. Tek düşünebildiğim Briar'ın sözleri.

Eve'in seni istememesine şaşmamalı.

Onlar gittikten sonra uzun bir süre ofisimde oturup hiçbir şey düşünmüyorum. Eve'i seviyorum. Onu yıllardır seviyorum, hayatında her zaman belirli bir yer işgal etmeye kendimi bırakmış olsam bile. Onu sözleşme imzalaması için manipüle etmek boktan bir şeydi. Durumu açıklayabilirdim. Ya da Pope'a başının üstünden gidebilir ve tehlike hakkında bilmeleri gerekenleri açıklayabilirdim. Onu saklanmaya gönderebilirlerdi.

Onun iddia ettiği kadar bencil ve zorba bir pislik oldum.

İç çekerek ayağa kalkıyorum ve kadınımı aramaya koyuluyorum. Ama o benim değil. Asla da olmayacak. Bana karşı ne hissederse hissetsin -ki bu noktada Eve'i bana karşı bir şeyler hissettiğini anlayacak kadar iyi tanıyorum- benim aldatmacam her zaman aramızda ve deneyebileceğimiz herhangi bir gelecek arasında duracak.

İlk defa kale bana iyi davranıyor. Beni Eve'in Bahçesi olarak düşündüğüm yere dökmeden önce sadece tek bir merdiven çıkmam gerekiyor. O burada, mavi bir giysi örüyor. Hızlı, bakışları milyonlarca kilometre ötedeki bir şeye takılsa bile iğneler durmadan takırdıyor. Belli ki bu bir kazak, kumaş kucağından taşıyor. Bu sıradan yaratma eylemi bana kalırsa güzel bir sihir. Bittiğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Eğer onun için doğru olanı yaparsam, asla olmayacak.

"Briar, Sol ile eve gitti." Hemen yanıt vermeyince boğazımı temizliyorum. "Bu durumda çok aceleci davranmış olabilirim."

Bakışları yüzüme kayıyor, sonunda bana odaklanıyor ve orada öyle derin bir hüznün var ki neredeyse dizlerimin üzerine çöküp af dileyeceğim. Bu bir şeyi değiştirmeyecek. Özür diledim ve o da haklı olarak farklı bir şey yapmayacağımı söyledi. Pişmanlığımın bu özrünün gerçek olması için yeterli olduğuna inanmayacak. Ona inanması için hiçbir sebep vermedim.

Yine de kendimi yaklaşmaktan alıkoyamıyorum. "İşleri yoluna koyacağım."

Dudakları bükölür. "Bazı şeyleri düzeltemezsin Azazel. Ne kadar uğraşırsan uğraş." Bir sırayı bitiriyor ve örgüsünü dikkatlice bir kenara koyuyor. "Ama Briar ve Sol konusunda mantıklı düşünmene sevindim. Sanırım bir noktada onunla doğru düzgün tanışmak istiyorum. Son birkaç gündür onun hakkında duyduklarımdan sonra, onu tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Boğazım o kadar daraldı ki kelimeleri zorlukla çıkarabiliyorum. "Sanırım Briar seni tekrar görme şansını memnuniyetle karşılayacaktır." Ve sonra dizlerimin üzerine çöküyorum, çünkü nasıl çökmem? "Özür dilerim Eve. Gerçekten üzgünüm."

Uzanıp yanağımı okşadı. Öfkesini, kinini hoş karşıladım. Onun yerine, sadece üzgünce gülümsüyor. "Öyle olduğunu biliyorum." Veda ediyormuş gibi hissediyorum. Bana dokunuyor ama aynı zamanda geri çekiliyor.

Onu kendime daha çok bağlamak istiyorum, ona öyle sıkı sarılmalıyım ki ayrılmayı aklımdan bile geçirmemeli. Bu da tam olarak onun inandığı gibi bir canavar olduğumu kanıtlıyor. Gözlerimi kapatıyorum. "Ramanu'nun dönmesiyle Brosh'a yaklaşıyoruz."

"Azazel." Devam etmek için gözlerimi açmamı bekliyor. "Ne fark eder ki? Durumu yeterince iyi anlıyorum. Onu öldürür ya da hapsedersen, bu sadece ailen içinde bir kan davası başlatır. O zaman daha güvende olmayacağım." Elini bırakır ve arkasına yaslanır. "Biliyor musun, bana dürüstçe gelseydin, muhtemelen sözleşmeyi imzalırdım."

Gözlerimi diktim. "Hayır, yapmazdın. Hayatında mutluydun."

Gülümsemesi soluyor. "Mutlu değilim."

"Memnuniyet, o zaman. Daha önce işini sevdiğini söylemiştin. Pope var. Sen . . ."

Eve boğazını temizler. "Koruyucu ailede büyüdüğümü biliyorsun." Ben cevap vermeye fırsat bulamadan devam ediyor. "Ben ayrıcalıklı olanlardan biriydim. Hiç kötü bir şey olmadı.

bana." Etrafımızdaki ağaçların arasından süzülen solgun ışıkta gözleri parlıyor. "Ama kimse beni semedi."

Seni seçiyorum.

Bunu yüksek sesle söylemekten daha iyi biliyorum. Doğru zaman değil.

Bunu hoş karşılamayacaktır.

"Seks işinde sevdiğim şeylerden biri de bu. Müşterilerim beni seçiyor. Beni seçmekten fazlasını yapıyorlar. Bana sahip olmak için kendi yollarından çıkıyorlar. Abartılı miktarlarda para ödüyorlar, bu ayrıcalık için Pope'a yalvarıyorlar, onları asla geri evirmemem için ellerinden geleni yapıyorlar."

"Eve."

"Yani, evet, içimi seviyorum. Onlara mükemmel fanteziler sunmanın zorluğunu seviyorum. Parayı seviyorum-tanrılar, parayı seviyorum. Hayatımın bana sağladığı özgürlüğü seviyorum. Ya da bana izin verdiği şeyi." Alt dudağı titriyor. "Ama gerçekten sevdiğim şey - arzuladığım şey - seçilmiş olmak."

Tanrım, kalbimi gğ्सmden skp atıyor. "Bunu dzelteceğim. Yemin ederim yapacağım."

Sanki beni duymuyor. "Sen benim favorimdin. Bunu biliyor muydun? Onca yıl önce, beni bir sıralamadan seçtin ve sonra sadece beni istedin." Tek bir damla gözyaşı süzülüyor. "Pope'a sordum, biliyorsun. Diğerlerinden herhangi biriyle sözleşme yapıp yapmadığını. Kıskanmıştım." Glş biraz ıslak. "Ama hiç yapmadın. O gece beni seçtin ve sonra da seçmeye devam ettin."

"Sadece seni istedim," diye fısıldadım. O ilk geceyi hatırlıyorum. Pope müşterileri ve çalışanları konusunda çok titizdi ve bu yüzden bir etkinlik düzenlediler. Hem yeni müşteriler hem de personelindeki yeni seks işçileri için bir deneme. Eve ile anlaşma yapma fırsatımın elimden kayıp gittiğini gördüğümden emin bir şekilde gitmiştim. O gece olması gereken tek şey buydu. Bir teklif.

Bunun yerine, onu o insan kuyruğunda, gururlu, güzel ve biraz da kendinden emin olmayan ama bunu belli etmemeye çalışan bir şekilde dururken gördüm. Ve bir sözleşme teklif etmeyeceğimi biliyordum. Beni aştığını

biliyordum, ama onu ne şekilde olursa olsun istiyordum.

izin veriyorum. Onun müşterisi olmak en basit ve en dürüst yoldu. Ta ki ben yalan söyleyip her şeyi mahvedene kadar.

"Biliyorum." Gözyaşlarını siliyor ve gözle görülür bir şekilde kendini toparlıyor. "Bu baş döndürücü bir şey Azazel. Yani, evet, bana bir sözleşme ve açıklamayla gelseydin ... İlk başta sana inanmamış olabilirim ama seni tamamen geri çevireceğimi de iddia edemem."

"Özür dilerim." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Pazarlıkçılar diyarları atlayabilir, bu tür atlamaların zamanlamasını manipüle edebilir, ama aslında zaman yolculuğu yapamayız. Geri dönüp her şeyi farklı yapamam. Hiçbir şeyi düzeltemem.

"Ben de."

BÖLÜM 19

EVE

Her gece Azazel'in yanında yatıyor, onun güçlü ve sıcak bedenine sokuluyor, ancak her sabah yalnız uyanıyorum. Seks yaptığımızda, çılgınca oluyor, sanki her son zamanımız. Yemeklerimizi paylaşıyoruz, sohbetimiz yapmacık ve söylenmemiş şeylerle dolu.

Sanki ağır çekimde veda ediyormuşuz gibi geliyor. Gerçekten, bu sefer.

Onu seviyorum, ama koşullar onu bir dehşete dönüştürürken, keyif olması gereken bir şeye kendimi tamamen kaptırmama nasıl izin verebilirim? Hâlâ şatoda kapana kısılmış durumdayım, hâlâ değirmencinin kızımıymışım gibi örgü örüyor, gerçekliğimi unutmak için iplik eğirmeye çalışıyorum. Takip eden haftalarda, kazağın her iki kolunu da bitiriyorum ve etek ucunun ribanasını tamamliyorum.

Tüm kale titrediğinde son ucu örüyordum. Burada geçirdiğim süre boyunca hiç depreme benzer bir şey yaşamamıştık ve zeminin ayaklarımın altında aniden eğilmesinden anladığım kadarıyla şu anda olan da bu değil. "Ben gidiyorum!"

Yeni açılan koridordan ve tek bir merdivenden hızla inerken sarsıntı devam ediyor. Neredeyse devam edecektim ama

Castle önümde bir adım atarak beni ön girişin yanındaki kapı aralığında durduruyor. Nedenini hemen anlıyorum. Azazel orada duruyor, normalde olduğundan daha fazla yer kaplıyor. Onu daha önce öfkeli gördüğümü sanıyordum, ama bu ses tonunun ne kadar ölümcül olduğunun yanında hiçbir şeydi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye hırlar.

Dehşete kapıldığım bir an için neredeyse kendimi benimle konuştuğuna inandıracaktım ama yakınımda olduğumun farkında bile değil gibi görünüyor. Onun yerine, dik dik bakıyor. Mümkün olduğunca gölgede kalmaya çalışarak biraz yana kayıyorum. Oh. Kapı aralığındaki pazarlıkçı Azazel'le neredeyse aynı boyda. Ailevi benzerlik tekinsiz: aynı kızıl ten, aynı kel kafa ve aynı şekilde boynuzlar, ve aynı masif Vücut. Bu aynı yakışıklı bir yüz. Tek fark bu pazarlıkçının koyu renkli

gözleri düz ve öfkeli. Brosh. Öyle olmalı.

Kollarını açmış, kibirli ve nefret dolu. "Beni aradığını duydum."

"Seni olduğun yerde öldürmemem için bana iyi bir neden söyle."

"Çok onurlusun." Brosh bunu bir hakaretmiş gibi söylüyor. "İşte bu yüzden bizi bir halk olarak asla kurtulamayacağımız bir yola soktunuz. Bu artık sona eriyor." Sırtışı düpedüz acımasız. "Bu bölgenin liderliği için sana meydan okuyorum."

Azazel'in onu lanetlemesini bekliyorum. Belki de tam burada ve şimdi saldıracak. Kesinlikle istiyor gibi görünüyor. Onun yerine, inançsızca gülüyor. "Seni lanet olası aptal. Gerçekten beni yenebileceğini mi sanıyorsun?"

"Yapabileceğimi biliyorum."

Azazel başını sallar. "Öyle olsun. Kabul ediyorum. Meydanı bir saat içinde temizleyeceğim. O zamana kadar gözümün önünden kaybol."

Brosh yavaşça geri çekilir, hâlâ gülümsemektedir. "Küçük insanınıza veda etseniz iyi olur. Akşam karanlığını görecektir kadar yaşayamayacak."

İrkildim. Elimde değil. Eski sevgililerimle gerçekten korkunç deneyimlerim oldu ama hiç bu kadar kayıtsızca ya da kasıtlı olarak tehdit edilmemiştim. Kapılar Brosh'un suratına çarparak kapanıyor, ardından ani sessizlikte kilit gürültüyle tıkırıyor. Azazel meydan okumasını kabul etmişken bu onu dışarıda tutmaya yetmeyecek.

Azazel meydan okumayı kabul etti.

"Yapma bunu." Ayağa kalkıp koridora çıkıyorum ve Azazel'in yanına gidiyorum. "Onunla dövüşme."

Beni görüne kaşları kalktı ama kulak misafiri olduğum için beni azarlamadı. Sadece beni kollarının arasına alıyor ve bir daha böyle bir fırsatı olmayacakmış gibi bana sarılıyor. "Planımız hep buydu Eve."

Eve. Kız bebek değil.

Bu ayrımın canımı acıtması için hiçbir neden yok, beni daha da endişelendirmesi için daha az neden var. Ona sarıyorum ve yüzümü göğsüne gömüyorum. "Lütfen baba. Sana bir şey olması düşüncesine dayanamıyorum." Düzeltilemeyecek derecede kırılmış olabiliriz ama onu hâlâ seviyorum. Onun incinmesini istemiyorum. Kesinlikle ölmesini istemiyorum.

Bir eliyle omurgamı okşuyor ve başımın arkasını kavıyor. "O ölür ölmez güvende olacaksın. Ona meydan okumaya niyetliydim ama o işleri daha da basitleştirdi. Bana meydan okudu. Ailemde, bölgemde ya da tüm lanet diyarda hiç kimse bunun adil bir şekilde yapılmadığını söyleyemez." Alnımdan öpüyor ve geri çekiliyor. "Ve o öldüğünde, anlaşmayı geçersiz kılacağım ve seni eve göndereceğim. Söz veriyorum."

Yakışıklı yüzüne bakıyorum. İstediğim buydu, değil mi? Güvende olmak. Eve dönmek ve özgürlüğümü yeniden kazanmak. Hayatımı geri almak.

Peki bu fikir neden bu kadar boş geliyor?

Azazel bana düşünmem için zaman vermiyor. Dikkati arkamdaki bir şeye takılıyor. "Duydun."

Ramanu'nun sesi de en az benim hissettiğim kadar sıkıntılı geliyor. "Duydum. Bundan emin misin?"

"Evet."

Ramanu iç geçirir. "O halde meydanı hazırlamak için işe koyulsam iyi olacak." Boğazlarını temizlerler. "Eve, seni Lenora ile tanıştırmak istiyorum. Kendisi bir süredir burada ama senin dikkatin dağınıktı ve ben de rahatsız etmek istemedim."

Dikkatim dağıldı. Öyle de denebilir. Kollarımı indirip Azazel'e döndüğümde Ramanu'nun yanında duran beyaz, güzel bir kadın görüyorum. Hafif bronzlaşmış bir teni, uzun siyah saçları ve yüzünde keskin bir merak ifadesi var. "Hakkınızda çok şey duydum."

"Her şey iyi, her şey iyi." Ramanu her ne kadar iyi bir yüz ifadesi takınmaya çalışsa da, ses tonu dikkati dağılmış ve endişeli. "Ona göz kulak ol."

"Elbette." Lenora dikkati dağılmış öpücüğü kabul eder ve sonra kapılardan geçip şatodan dışarı çıkarlar. Azazel'e bir kaşını kaldırıyor. "Hazırlanman gereken bir şey yok mu? İlgin çekerse işine yarayabilecek bir iki büyüm var."

"Bu hile yapmak olur."

Arkamdan yumuşak bir hareket sesi geliyor ve arkamı döndüğümde Azazel gitmiş oluyor. Bunu fark ettiğimde omuzlarımın düşmesine engel olamıyorum. "Ya kaybederse?"

"Sonra o ölür ve Ramanu ile ben, o piç Brosh sana elini bile süremeden seni insanlar âlemine geri götürürüz." Yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark edip yüzünü buruşturdu. "Doğru. Yanlış öncelik. Özgürlüğün için endişelenmiyorsun, onun için endişeleniyorsun."

"Tabii ki onun için endişeleniyorum," diye çıkışıyorum. Korkumun ve hayal kırıklığının acısını yeni tanıştığım bu kadından çıkarmak hiç adil değil ama elimde değil. "Onu seviyorum."

"Hmm. Bunu ona söyledin mi?" Ben ters ters bakınca ellerini kaldırıyor. "Sanırım söylemedim. Kazanana kadar son dakika duygu açıklamaları yapmamayı tavsiye ederim. Bu tür şeyler dikkat dağıtıcı oluyor."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye tıslıyorum.

"Doğru." Lenora omuz silkiyor. "Bak, eğer Azazel Ramanu'nun yarısı kadar iyiye, bu işi çantada keklik görür. Ramanu'nun benzer bir turnuva savaşında eski sevgilimin kafasını kopardığını biliyor muydun? Her yere kan bulaşmış olsa da son derece etkileyiciydi."

Göz kırpıyorum. Açıkçası Ramanu ve Azazel'in savaşçı olarak hünerlerinin farkındayım. Haftalar önce kalenin önündeki dövüş bunun yeterince kanıtıydı. Ama o deneyim beni travmatize etmiş olsa da, görünüşe göre şiddet Lenora'yı heyecanlandırıyor. Savaşı anlatırken neredeyse titriyor ve bana ihtiyacım olandan çok daha fazla ayrıntı veriyor. Sonunda kendimi sersemlemiş hissediyorum. "Bu ... bir şey."

Gülümsemesi keskin. "Ve Azazel hakkında çıldırmanı bir süreliğine engelledi." Kolunu benimkinin içinden geçiriyor. "Gel hadi. İyi bir yere oturabiliriz."

Kendimi topuklarımı kazarken buluyorum. "Bu güvenli değil."

"Tatlım, olabildiğince güvenli. Brosh Azazel'e meydan okuyacak kadar kendinden emin, bu yüzden bu arada seninle uğraşmayacaktır."

Ben kendimden geçmişken bu kadının nasıl olup da her şeyi bu kadar iyi kavradığını bilmiyorum ama belki de Ramanu'yu ona çeken şeylerden biri de budur: Tüm bu fiyasko onu hiç rahatsız etmiyor.

Doğruyu söylemek gerekirse, Azazel'in ölü mü yoksa muzaffer mi olduğunu öğrenmek için odamda bekleme düşüncesi çok fazla. Sarsılarak başımı sallıyorum. "Peki, tamam. Hadi gidelim."

Şaşırtıcı bir şekilde kale bizi durdurmaya çalışmadı. Kapılar kolayca açılıyor ve o talihsiz günde Ramanu'nun beni alışverişe götürdüğü meydana doğru yürüyoruz. Lenora kanlı hikâyesini anlatırken meydanın ortası tamamen boşaltılmış ve etrafına bir kalabalık toplanmıştı.

Ramanu'nun kendisi de orada ve bize el sallarken bıkkın görünüyorlar. "Biliyorsun, sana yardım etmeni söylediğimde

Eve'i buraya getirmeni istememiştim."

"Biliyorum," diyor Lenora kibarca. "Ama yine de yardım ediyorum. Sen Azazel'e odaklanabilesin diye ben onu güvende tutacağım."

Ramanu'nun ona cadı dediğini ve büyünün var olduğunu biliyorum ama yine de insanların bunu kullanmasını aklım almıyor. Ramanu ise gözle görülür bir şekilde rahatlamış görünüyor. "Teşekkürler aşkım." Dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyor ve bizi geriye, açık bir kapıya doğru itiyorlar. "Burada kalın."

Brosh ara sokaktan çıkıp boş alana girdiğinde kalabalığın üzerine bir sessizlik kyor. Sanki hiç endişelenmemiş gibi sırtmaya devam ediyor. Devasa omuzlarını yuvarlarken ve maça hazır bir boksör gibi ayak parmaklarının üzerinde zıplarken kendinden bu kadar emin görünmese daha az endişelenirdim. Penelerinin de kalede olduğundan daha uzun olduğuna eminim. Sevdiiğim adamın bağırsaklarını deşmek daha kolay.

Azazel birkaç dakika sonra kaleden dışarı çıkar. zerine bir pantolon giymiş ve başka bir şey giymemiştir. Berbat bir fikir gibi görünüyor. Zırhı nerede? Lanet olası bir miğferi falan olması gerekmez miydi? En azından boğazının parçalanmasını engellemek için bir boyunluk!

Brosh gömleğini başının üzerinden çekip yere fırlatır. "Kudretli Azazel. Ölmeye hazır mısın, kuzen?"

Azazel tek kelime etmiyor. Sadece bir elini uzatıyor ve parmaklarını "hadi şu işi bitirelim" anlamına gelen bir hareketle kıvrıyor. Tiyatro yapmaması rahatlatıcı mı yoksa endişe verici mi, daha derin bir endişenin maskesi mi bilmiyorum.

Karar vermek için zaman yok. Brosh ona saldırıyor, pazarlıkıdan çok boğa gibi. İnanılmaz derecede hızlı, çok hızlı. Azazel geri sıçrıyor ama çok geç; Brosh'un pençelerinden biri Azazel'in göğsünde dört derin yara açıyor.

Endişe ığlığımı içimde tutmak için ellerimi ağzıma kapatıyorum. Aklının her zerresine ihtiyaı varken onun dikkatini dağıtacak kişi ben olmayacağım.

"ok iyi," diye mırıldanıyor Lenora kulağıma. "İyi

gidiyorsun Eve."

Gözlerimin önünde ölebilecekken neden benim için endişeleniyor?

Soracak yer yok. Brosh tekrar saldırıya geçti, çılgınca savuruyor. Azazel yumruklardan zar zor kaçıyor, kuzeninin bir adım önünde zor duruyor. Temizlenmiş alanın etrafında dönüyorlar, çıplak tenlerinde ter parıldamaya başlamış bile. Azazel'inkinde ter ve kan.

Ve Azazel tek bir vuruş bile yapmadı.

Lenora kolunu omuzlarıma dolayana kadar titremeye başladığımı fark etmiyorum. "Şşş, şşş, sorun yok. İyi bir strateji oyunu oynuyor. Karşındaki kişiye değer verdiğinde bunu anlamanın zor olduğunu biliyorum -güven bana, biliyorum- ama her şey kontrol altında."

Sözleri üzerimde vızıldıyor ama nüfuz etmiyor. Kalbim, açıkça onun ölmesini isteyen düşmanı, kuzeni tarafından takip edilirken değil. Ve yavaşlıyor. Brosh, Azazel'in göğsüne bir tekme, göğsüne ve omzuna da iki yumruk indiriyor. Daha fazla kan kaldırım taşlarını boyuyor. Sadece bir kişinin kanı.

Brosh güler ve kollarını açar. "Lideriniz bu mu? Bölgemizi ne kadar zayıflattıysa o kadar zayıf. Acınası." Dönüyor ... ve Azazel'in pençelerine doğru koşuyor.

Nefesim kesildi. Ses, aynı şeyi yapan kalabalığın ortasında kayboluyor. Biri çığlık atıyor. Bir avuç insan alkışlıyor.

Azazel kuzeninin omzunu tutarken ve pençelerini Brosh'un midesinin derinliklerine sokarken acı çekiyor gibi görünüyor. Daha derine ve yukarı... kalbini sökmek için. Adam yere düşer, karanlık gözleri ölümle camlaşmıştır. Azazel pençelerindeki kanlı kalbe bakar ve onu Brosh'un bedeninin üzerine bırakır.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi gözlerini benimkilere dikeyor. Çok iyi tanıdığım adamdan, sevdiğim pazarlıkçıdan hiçbir şey yok orada. Sadece boşluk.

Ramanu öne çıkar ve sesini toplananların duyabileceği kadar yükseltir. "Meydan okuma

yayınlandı, kabul edildi ve tamamlandı. Brosh öldü. Azazel galip geldi!"

Bu kez tezahüratlar şehri sarsacak kadar yüksek.

Lenora omzumu sıktı. "Bu kadar yeter. Hadi gidelim buradan."

"Evet," diyorum uyuşukça. Bu sefer beni sarsan ölüm bile değil. Bu bir ima. Brosh öldü. Azazel bunu onurlu bir şekilde yapmayı başardı, bu da bana yönelik tehdidi sonsuza dek ortadan kaldırdı. Bu da hayatıma geri dönebileceğim anlamına geliyor. Evime dönebilirim.

Ne yazık ki ev, büyülü bir kale ve kalbimi elinde tutan dev bir pazarlıkçı gibi hissettirmeye başladı.

BÖLÜM 20

EVE

A Zazel beni ancak bir saat sonra odamda buldu. Duş almak için zaman ayırmış, bunu hem takdir ediyorum hem de kızıyorum. Duygularımın hiçbir anlamı yok, benim için bile,

Bu yüzden elimden geldiğince onları tutmaya çalışıyorum ve önce onun konuşmasını bekliyorum.

Beni fazla bekletmedi. "Bunu imzalamanız gerekiyor." Ceketinden kısa bir kâğıt destesi çıkarıp masanın üzerine koydu. Kısa bir süre sonra bir kalem belirdi.

Gerçekleşiyor. Uzun zamandır umutsuzca istediğim şey. Bu kadar boş hissetmeyi beklemiyordum. "Aynen böyle."

"Sana söz verdim Eve." Ses tonunu dikkatle mesafeli tutuyor. Sanki onun için gerçekten başka bir sözleşmeymişim gibi. Bunun bir yalan olduğunu, sadece kendini korumak için olduğunu biliyorum, ama beklediğimden daha fazla acıtıyor.

Kâğıtları okumadan uygun yere adımı karalıyor ve kalemi bir kenara fırlatıyorum. "Mutlu musun?"

"Öyle misin?"

Boğazım düğümlense de, gözlerim yansa da ağlamayı reddediyorum. Ama bakışlarına da karşılık veremiyorum. "Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum Azazel." Elimden geldiğince yutkunuyorum. "İyi olmana sevindim."

"Brosh'un beni yenme şansı hiç olmadı," diyor usulca. "Ne tecrübesi ne de sabrı var. Seni tehdit etmekle aptallık etti ve buraya gelip bana meydan okumakla daha da aptallık etti." Uzanıp saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor. "Ama güvendesin, bu yüzden bedeline değdi."

Konuşamıyorum. Düşünemiyorum bile.

"Şimdi ne olacak?" "Şimdi seni eve götüreceğim."

Hemen şimdi demesini beklemiyorum ama oda, beni buraya getirdiği geceden tanıdığım mide bulandırıcı bir şekilde etrafımda dönüyor. Ona beklemesini, bana biraz zaman vermesini söylemek için ağzımı açıyorum ama tek bir kelime bile edemedi her şey kararıyor.

* * *

KARANLIKTA UYANIYORUM ... ama gerçek karanlık değil. Aylardır ilk kez korna sesleri ve şehrin normal gece seslerini duyuyorum. Benim şehrimin. O kadar hızlı doğruluyorum ki başım dönüyor. "Azazel!"

Cevap yok. Neden olsun ki? Soğuk mavi duvarları, ayaklarımın altındaki kalın halısı ve elimde olmadan topladığım aptalca küçük hazineleriyle daireme geri döndüm. Yalnızım. Titriyorum. Bu alan -benim alanım- daha önce hiç bu kadar çorak hissetmemiştim.

Komodinin üzerinde yanan telefonumu fark edene kadar titreşen bir ses beni yerimden sıçratıyor. Doğru ya. Burada telefonumuz var. El yordamıyla arıyorum, ekranda Pope'un adını görünce göğsümdeki baskı bir nebze olsun hafifliyor. "Pope?"

"Hangi cehennemdeydin?" Bu soruda Pope'un alışlagelmiş yumuşak tonundan eser yok. Aslında, sesleri düpedüz bitkin. "Günler oldu Eve. Senden bir imdat çağrısı aldım, ama adamım otel odasına girdiğinde orada kimse yoktu. Adamlarıma arattırdım.

senin için her yeri aradım. Öldüğünü sanmıştım." Sesi son kelimedede kesiliyor.

"Özür dilerim." Boştaki elimi alnıma bastırıyorum. "Hafif bir adam kaçırma olayını içeren uzun bir hikâye."

"Hafif adam kaçırma." Ses tonları alçak ve tehlikeli. "Şu anda yanınızda mı?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Azazel'i bir daha göreceğimi sanmıyorum." Her nasılsa, tüm o hüsrân ve öfke sırasında Azazel'in hayatımdan tamamen çıkacağı hiç gerçek gibi gelmemişti.

Veda bile edemedim.

Pope derin bir nefes alır ve tekrar konuştuklarında sesleri daha kendileriymiş gibi çıkar. "Yola çıkıyorum. Yanımda bir doktor getirmeme gerek var mı?"

"Hayır. Ben iyiyim. Sarsıldım ama onun dışında iyiyim." Göğsümde eskiden kalbimin olduğu yerde açılan delik dışında.

Pope bana inanmıyor ve ben de onları suçlamıyorum. Bir saat sonra daireme girdiklerinde, son birkaç günün bedelini gerçekten görebiliyorum. Kan çanağına dönmüş koyu kahverengi gözlerinden, normalde parlak olan orta kahverengi tenlerinin mumsu bir hal almasından. Saçlarını yüzlerinden uzaklaştırmışlar ama onlar bile benim alıştığım kadar canlı değil. Pope doğrudan bana doğru yürüyor ve beni kaburgalarımı ezmekle tehdit eden bir kucaklamanın içine çekiyor. "Senin için çok endişelendim."

"Biliyorum. Özür dilerim. Başka seçeneğim yoktu."

Geri çekiliyorlar ama sanki burada olduğuma inanamıyorlarmış gibi omuzlarımı tutuyorlar. Bu ikimiz için de geçerli. "Bana her şeyi anlat."

Ben de öyle yapıyorum. Gerçek bu. Pope beni yakından izliyor. Şok yok, inkar yok. Sadece derin bir merak ve hikayeye yatırım. Eve nasıl geldiğimi açıkladığım ana kadar.

Arkalarına yaslanıp başlarını sallarlar. "O bir aptal." "O benim istediğimi yaptı."

"Ama senin istediğin bu değildi." Gözlerini devirirler. "Seninle tanıştığım andan beri iki şey istiyorsun,

Eve. Özgürlük ve birinin önceliği olmak. Çok fazla bir şey istemiyorum. Tek yapması gereken seninle konuşmaktı, eminim bir yolunu bulabilirdin." Başlarını sallarlar. "Evde olmana sevindim. Endişeden aklımı kaybediyordum. Ama uzun süre kalmayacağın belli."

Göz kırpıyorum. "Çok fazla varsayımda bulunuyorsun."

"Öyle miyim?" Pope gülümser. "Unutuyorsun. İnsanları tanırım ve özellikle seni tanıyorum." Uzanıp elimi sıkıyorlar. "Gittiğini gördüğüme üzüleceğim. Periyodik olarak kontrol edeceğine ve hayatta olduğunu bana bildireceğine söz ver."

Oda, sihirle hiçbir ilgisi olmayan ve tamamen şokla ilgili bir şekilde etrafımda garip bir şekilde sıvı hissediyor. "Sen tam bir pisliksin. Bunu kendi başıma çözmem için bana birkaç dakika bile vermedin."

"Vakit nakittir, bebeğim." Elim sıkıp ayağa kalkıyorlar, kollarını başlarının üzerine uzatıyorlar ve omurgalarında bir şeylerin patlamasına neden oluyorlar. Yüz ifadeleri yumuşuyor. "Son birkaç ay hiç yaşanmamış ve Azazel'e aşık değilmişsin gibi hayatına kaldığın yerden devam etmek istemiyorsan tabii."

Göğsüm endişe verici bir şekilde çırpınırken bile dişlerimi sıkıyorum. "Hayatımı seviyorum."

"Memnundun. Mutlu değil." Yaşadığım şok karşısında omuz silkti. "Sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin Eve. Sana zarar veriyor olsaydı bu işe devam etmene izin vermezdim. Eğleniyordun ama başladığın andan itibaren sadece zaman öldürüyordun."

"Beni analiz etmeyi bırak," diye hırlıyorum. "Bu çok kaba."

"Benim işim bu ve beni bunun için seviyorsunuz." Telefonlarını özel dikim pantolonlarının cebinden çıkarırlar. "Şimdi, seni bir sonraki hamleni tahmin edebilecek kadar iyi tanımamın açtığı ölümcül yaranın iyileşmesi için gururuna birkaç gün ayırmak mı istersin ... yoksa iblis sevgilini çağırmak mı?"

Gözlerimi kısıyorum. "İblisler ve diğer âlemler fikrini çok iyi karşılıyorsun. Bana uyuşturucu kullanıp kullanmadığımı bile sormadın."

"Cennette ve dünyada daha çok şey var." El sallıyorlar. "Çok tuhaf çevrelerde dolaşıyorum ve bazıları hayal edebileceğinizden daha az insani."

Şu anda ne söylediklerini bile anlayamıyorum. Açıkçası Lenora'nın bu diyardan geldiğinin ve kendi büyüğü olan bir cadı olduğunun farkındayım, bu da burada başka bir büyü olması gerektiği anlamına geliyor. Ama bunun hayatımla kesişmesini beklemiyordum. "Neden bana söylemedin?"

Omuz silkiyorlar. "Bazı şeyleri ayrı tutmak en iyisidir; sen doğaüstü olaylara hiç ilgi göstermedin. Hiç hoşlanmadığım o vahşi bakışlara maruz kalmak istemiyorsan, karışık bir ortamda bu tür konuları açmamalısın. En sevdiğin müşterilerinden birinin bir iblis olduğunu bilmiyordum."

Her şey çok hızlı geliyor ama yeterince hızlı değil. Pope'un enerjisine kapılmak çok kolay. Bazen sırf alışkanlıktan dolayı ayak diriyorum ama gerçek şu ki onlar haklı. Ben kararımı çoktan verdim.

Derin nefes alıyorum ve düşünmeye çalışıyorum.

"Benim de bir avukata ihtiyacım var." Pope'un kaşları kalktı. "Bir avukat."

"Sözleşmelerde uzmanlaşmış biri." Plan yerine oturdu. Bir iblisin nasıl çağrılacağını bilmiyorum ama o kadar da zor olamaz, değil mi? Özellikle de Pope bu konseptte aşina birilerini tanıyorsa. "Bunu hallettikten sonra Azazel'i çağırma zamanı."

Ve bu sefer, gerçekten ömür boyu sürececek bir sözleşme olacak.

BÖLÜM 21

AZAZEL

A Mina ve vampir sevgilileriyle olan karmaşanın dışında, saymayı umursamadığım kadar uzun bir süredir kimse beni çağırmaya kalkışmadı. Bunu kabul etmem birkaç uzun atım alıyor.

Göğsümdeki nazik çekişin ne anlama geldiğini anlamak. Bu çekişe boyun eğmek daha uzun sürer.

Şu anda sözleşmeler ve anlaşmalarla ilgilenmiyorum. Eve'i eve teslim ettiğimden bu yana geçen günlerde, korkunç bir hata yaptığım hızla ortaya çıktı. Her şey yanlış. Işık daha sönük. Yemeklerin tadı yok. Ramanu'dan lanet olası kaleye kadar herkes bana kızgın. Anlamıyorlar.

Eğer ilk fırsatta onu eve götürmeseydim, asla götüremeyecektim. Bu farkındalıkla gurur duymuyorum. Sevdiğim kadının yok olup gitmesine izin vermek, onu bildiği her şeyden uzak bir hayata hapsetmek, nefretini hoş karşılamak çünkü en azından bu benim için bir şeyler hissettiği anlamına geliyor ... Bunu yapardım.

Bu beni bir canavar yapar.

Ramanu'nun çivili sessizliğine ve Lenora'nın kesici sözlerine katlanıyorum. Şato her yolculuğu olması gerekenden dört kat daha uzun hale getirdiğinde şikayet etmiyorum. Alice'ten gelen ve her şeyi nasıl berbat ettiğimi anlatan sert bir mektuba bile katlanıyorum.

Ve Şimdi birisi beni çağırma cüretini gösteriyor. Göğsümdeki ekiő daha güçlü, daha ısrarlı hale geliyor. Vazgeçmiyorlar. Onları durdukları yerde öldürmeliyim. Kesinlikle bunun için havamdayım. Ama insan aleminde cisimlendiğimde, çağırma çemberinin dışında bir yabancı değilim.

Bu Eve.

Yalnız değil. Sağında, Pope koltuğunun koluna yaslanmış, tamamen düzgün olamayacak kadar çok düğmesi açık bir takım elbise giymiş. Solunda, ağırma işleminden sorumlu cadı, kısa sarı saçlı ve dünyadan bıkmıő bir ifadeye sahip beyaz bir adam. Bedenlendiğim anda arkasına yaslandı. "İyi Şanslar."

"Hizmetiniz için teşekkür ederiz. Ücretiniz çoktan yatırıldı," diyor Pope. Bakışları üzerimde geziniyor. "Gerçek formunuz bu mu? Bunu tercih ettiğimi söylemeliyim."

Ancak o zaman cazibemin etkisini yitirdiğini fark ediyorum. Belki de bu endişelenmem gereken bir şey, ama ondan başka bir şeye odaklanmayı başaramıyorum. Eve çemberin hemen dışında diz öküyor. Hala onu eve getirdiğimde giydiğı şeyleri giyiyor, bol bir pantolon ve tunik. Saçları bile aynı, yüzünden geriye doğru örölmüş. "Ne kadar sürecekt?"

"Yirmi dört saatten az."

Etrafa bakıyorum. Burası Eve'in dairesi olmalı. Daha önce hiç ziyaret etmemiştim -bazı sınırlar aőılmamalı, muhtemel pazarlıklar için bile- ama burası onun gibi hissettiriyor. "Burada ne işim var Eve? Fesih őartlarından memnun olmaman için hiçbir neden yok. Eğer ilgilenmiyorsan sana bir daha çalışmak zorunda kalmayacağın kadar para verdim."

Pope nefesinin altından bir küfür savuruyor ve Eve bana bir şeyle vurmak istiyormuş gibi bakıyor. Başını iki yana sallıyor. "Sen lanet bir aptalsın, Azazel." Arkasına uzandı ve tek bir kâğıt çıkardı. "Yeni bir sözleşme istiyorum."

Hızla akan düşüncelerim durma noktasına geldi.

"Ne?" "Yeni şartlar." Kağıdı bana doğru sallıyor.

"Oku şunu."

Ama bedenimi hareket ettiremiyorum. "Benimle olduğun süre boyunca istediğin tek şey özgür olmaktı."

"Evet. Özgürlük." Kağıdı tekrar sallıyor. "Bu kelimenin birçok anlamı var. Okuyun."

Kağıdı dikkatlice alıp tarıyorum. Sonuna geldiğimde şaşkınlığım daha da artıyor. Tekrar okudum. Ve sonra üçüncü kez. "Nedir bu?" Dördüncü okuyuşumda taşlar yerine oturmaya başladı. "Sen ... evlenme teklif ediyorsun."

"Evet," diyor Eve kibarca. "Bana daha önce ömür boyu sürecektir bir sözleşme teklif etmişsiniz. Eşit şartlarda yeni bir sözleşme istiyorum."

Sözleşme bu tür şeyler için yeterince basit. Bütün o geceler önce imzaladığına benzer şartları var, tek farkı benim onu zarardan korumam yerine her iki taraf için de geçerli olacak şekilde tasarlanmış olması. O da beni korumak istiyor. Çocuklarla ilgili maddeye geliyorum ve gerçekten nefesim kesiliyor. "Çocuk istiyorsun."

"Çocuk sahibi olup olmama kararı konusunda kapıyı açık tutmak istiyorum." Bakışlarımı gazeteden yüzüne çevirmeyi başardığımda kızardığını görüyorum. Boğazını temizliyor. "Bu uzun uzadıya konuşulması gereken bir konu, ama eğer çocuklarınız benim olursa, onları benden alamazsınız."

Bu gerçek olamaz. Her an uyanabileceğim bir rüya olduğu kesin. "Ama . . . neden?"

Pope alay eder ve eğilir. "Sana iyi şanslar, sevgilim. Ziyaret etmeyi unutma." Başının tepesine bir öpücük kondurur ve uzaklaşırlar. Birkaç saniye sonra, kapanan bir kapının sesi onların ayrıldığını duyurur.

Eve dengesiz bir şekilde ayağa kalkar. "Çünkü seni seviyorum, Azazel."

Ondan umutsuzca duymak istediğim sözler. Kalbimin derinliklerinde hak etmediğimi bildiğim sözler. "Ama neden? Sana yalan söyledim, seni kaçırdım, seni aylarca evimde kapalı tuttum."

"Evet," diye kolayca kabul ediyor. "Tüm bunları benimle konuşmadan yaptığın için büyük bir pislik olmadığını ya da bundan sonra buna izin vereceğimi söylemiyorum."

Kendimi denizde kaybolmuş ve karayı görmüş gibi hissediyorum ama gerçek olduğundan emin olmak için görüşüme yeterince güvenemiyorum. "O zaman neden?"

"Çünkü sen iyi bir adamsın." Çağırma çemberinin çizgisini kırarak yavaşça öne doğru bir adım atıyor. "Çünkü fedakârlık yaptın, savaştın ve halkına yardım etmek için çok çalıştın, aralarında değişimi istemeyenler olsa bile. Çünkü bu refahı sadece kendi bölgenizde tutmak yerine paylaşmak istiyorsunuz." Bir adım daha attı ve dokunacak kadar yaklaştı. Elimi kaldırmaya cesaret edemiyorum. Eve usulca gülümsüyor. "Çünkü elindeki tek seçenek bu olmasına rağmen Brosh'u öldürmek istemedin."

İrkildim. "İşler bu noktaya gelmemeliydi."

"Biliyorum." Ellerini nazıkçe çıplak göğsümün üzerine koyuyor. "Aramızda her şey yolunda gidecekmiş gibi davranmayacağım. Sen aşırı korumacısın, bense son derece bağımsızım. Benim adıma karar vermeye çalışacaksın ve bunu yaptığın anda seni durduracağım. Seni korkutsa bile geri çekilecek ve özgürlüğüme izin vereceksin. Bir yolunu bulacağız. Buna inancım sonsuz."

Kalçalarını tutup onu biraz daha yaklaştırmaktan kendimi alamıyorum. "Burada bir hayatın var. İşin var. Ve Pope."

"Evet," diyor basitçe. "Uygun olduğunda Papa'yı ziyaret etmek isterim. Ama geri kalanı? Sizin bölgenizde yapılacak çok iş var." Gülümsemesi genişliyor. "Seks işçilerinizin diğer meslekler gibi bir loncası yok, her ne kadar bu şehirde profesyoneller gibi zulüm görmeseler de. Onlar için bir tane oluşturmak istiyorum."

Nefesimi kesiyor. "Bu zaman alacak ve çok çaba gerektirecek."

"Başlamak için iyi bir yer."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Haklısın. Başlamak için iyi bir yer." Hafifçe buruşmuş sözleşmeye tekrar bakmak için bir kalçamı serbest bırakıyorum. "Bunu gerçekten istiyor musun Eve? Bir evlilik. Bir ortaklık. Potansiyel olarak çocuklar?"

"Seni seviyorum."

Titriyorum. "Bu sözleri söylemekten asla bıkmayacağım. Onları birkaç yüz kez daha duymam gerekebilir. Hemen."

Gülüyor, sesi dairenin içinde çınlıyor. "Sözleşmeyi imzala, benimle evlen ve onları istediğin sıklıkta duyabilirsin."

Koltuğunun önündeki kısa masaya doğru ilerlerken onu da yanıma çekiyorum. Orada üç kalem ve bir yığın kâğıt daha var. "Bunlar ne?"

"Eşyalarım ve mali durumumla ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Nasıl bağış yapacağıma dair talimatlarla birlikte hepsini Pope'a devrettim. Noterleri avukatla birlikte buradaydı, yani ben gider gitmez her şey tamamlanmış olacak."

Kıyafetlerini değiştirecek kadar bile evde kalmadı ama tüm bunları başardı mı? İnanılır gibi değil. Onun kara gözlerine bakıyorum. "Emin misin?"

"Evet." Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Öyle mi? Bunu sana daha yeni söylediğimin farkındayım ve biraz zamana ihtiyacın olabilir-" İmzalamamı izliyor ve sırtıyor. "Sanırım değil."

Elini tutup dudaklarıma götürüyorum. "Evlen benimle, bebeğim. Kraliçem ol."

"Sen bir kral değilsin. Teknik olarak."

Omuz silkiyorum. "Her iki şey de aynı anda doğru olabilir. Teknik olarak bölgenin kraliçesi olmayabilirsin. Ama benim kraliçem olacaksın."

Eve ışınlanır. "O halde kabul ediyorum. Ama bilmelisin ki lüks bir düğün istiyorum ve planlama sırasında seni muhtemelen çıldırtacağım."

Ayağa kalkıp onu kollarıma çekerken yüzümdeki şapşal sırtışı engelleyemiyorum. "İnanın bana, ben gerçekten

bekle. Her anın tadını çıkaracağım." Onu öpüyorum. "Seni seviyorum. Benimle eve gel."

Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Seni seviyorum. Beni eve götür. Sonsuza kadar."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.